

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και λαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 1 Οκτώβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 925 ■ 1.50€

Ο λαός μπροστά σε δύσκολες μέρες Η αντίσταση το όπλο του

Ελληνοτουρκικά
Διεθνοποίηση της αντιπαράθεσης
κι επικίνδυνες εντάσεις

Στην έδρα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στη Ν. Υόρκη μεταφέρθηκε η αντιπαράθεση Τουρκίας και Ελλάδας το τελευταίο διάστημα. Με τις ομιλίες τους στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, τόσο ο Ερντογάν όσο και ο Μητσοτάκης κατέθεσαν τις βασικές τους απόψεις, ευελπιστώντας σε «κατανόηση» από τους αντιπροσώπους των άλλων χωρών.

σελ. 2

Στο απροχώρητο η κατάσταση στα νοσοκομεία - διέξοδος οι αγώνες

Όσο περνάει ο καιρός αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο πως η πανδημία του κορωνοϊού, όσο κι αν εξέπληξε το σύστημα και έθεσε προβληματικές διαχειρίσεις, έγινε ακόμα ένα όχημα έντασης της επίθεσης στο δικαίωμα του λαού στη ζωή και την περίθαλψη και μέσο για τη διάλυση των νοσοκομείων και των εργαζόμενων σ' αυτά.

σελ. 8

Απεργία 9 Νοέμβρη
Μαζικός αγώνας ενάντια στην
εργασιακή βαρβαρότητα,
τη φτώχεια και την εξαθλίωση

Οι εργάτες της «Μαλαματίνας» συνεχίζουν γιατί έχουν καταλάβει το βασικό ζήτημα: ότι από τη μία πλευρά είναι η εργοδοσία και από την άλλη πλευρά η εργατιά. Και είναι υπόθεση πάλης και αγώνα αν θα έχουν δικαιώματα.

σελ. 9

Η καταστολή της συναυλίας στο ΑΠΘ πυροδοτεί πολιτικές εξελίξεις
Τι θα γίνει με την υπόθεση της πανεπιστημιακής αστυνομίας;

Η αγριότητα της κρατικής καταστολής στο πανεπιστήμιο κλιμακώθηκε την Παρασκευή 16 Σεπτέμβρη, όταν οι εγκατεστημένες δυνάμεις των ΜΑΤ στο ΑΠΘ έπνιξαν στα χημικά πάνω από 5.000 φοιτητές, ηλικιωμένους και παιδιά στη συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου.

σελ. 15

Πρόταση συντονισμού οργανώσεων και συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη της μαζικής πάλης

σελ. 13

Απόφαση του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ) – Σεπτέμβρης 2022

Α. Εσωτερικές εξελίξεις

Η «αναβολή» των εκλογών που είχαν σχεδόν προκηρυχθεί για τις αρχές του φθινοπώρου ανέδειξε πολύ χαρακτηριστικά τον καθοριστικό ρόλο που έχουν στη χώρα τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά σε ΗΠΑ και ΕΕ, αλλά και τις αντιθέσεις τους. Οι ΗΠΑ, με δεδομένες τις πολεμικές συνθήκες στην περιοχή και για την επιτάχυνση των σχεδίων τους χωρίς εκλογικές διακοπές και καθυστερήσεις, επέλεξαν τη συνέχιση της κυβερνητικής θητείας της ΝΔ. Τα σχέδια αυτά εξελίσσονται ήδη, καταρχήν μέσα στη χώρα, με τα έργα παραπέρα αναβάθμισης της Αλεξανδρούπολης (η «Σούδα» των Βαλκανίων), αλλά και με την εκκαθάριση των εκκρεμοτήτων για να σφραγιστεί υπό αμερικάνικη (όχι ευρωπαϊκή, και πολύ περισσότερο ρωσική) κυριαρχία το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Παράλληλα

εξελίσσονται οι παρεμβάσεις τους στην περιοχή, όπως η άρση του εμπάργκο όπλων για την Κύπρο, που μαζί με την αναβάθμιση της Σούδας αναβαθμίζουν την πίεση των ΗΠΑ στην Τουρκία για ευθυγράμμιση-στοίχιση στο δικό τους άρμα και απέναντι στη Ρωσία. Με όλα αυτά (και όσα ακολουθήσουν) επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά πως η κύρια χρήση της χώρας από τους ιμπεριαλιστές-πάτρωνες της αστικής τάξης είναι η γεωπολιτική. Τη σημασία αυτού του γεωπολιτικού ρόλου για τις ΗΠΑ υπενθύμισε (και δεν επέλεξε τυχαία αυτή τη συγκυρία) και ο υπουργός του Ομπάμα, Τζακ Λιου, που αναφέρθηκε εκτενώς στην «υπεράσπιση» που παρείχε στην Ελλάδα έναντι της Γερμανίας (που αντιμετώπιζε ακόμα και το ενδεχόμενο του Grexit) στην περίοδο πριν και μετά το δημοψήφισμα του 2015. Όλα αυτά αποτελούν σημάδια διατα-

ραχής του «συμβιβασμού του 1974» μεταξύ ΗΠΑ και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για την επικυριαρχία στη χώρα. Διαταραχή που εκδηλώθηκε αρκετά έντονα και με την υπόθεση των υποκλοπών, που το ξέσπασμά της μπορεί να αναγνωστεί και ως μια απάντηση των Ευρωπαίων -και κύρια του Βερολίνου- στην «αναβολή» των εκλογών που... αποφάσισαν οι ΗΠΑ. Μια απάντηση που δεν αφορά κύρια τις γερμανικές προτιμήσεις υπέρ μιας άλλης (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) κυβέρνησης, αλλά την ανάγκη του γερμανικού ιμπεριαλισμού να εγγράψει και άλλες παρακαταθήκες δικού του ελέγχου των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα. Σε αυτό εξάλλου απάντησαν άμεσα οι ΗΠΑ, με τους δικούς τους εκβιασμούς στο ίδιο πεδίο (υποκλοπές) και προς την ίδια κατεύθυνση (Μητσοτάκης).

(σελ. 11, 12, 13)

Ουκρανία

Από την «ουκρανική αντεπίθεση» στο διάγγελμα Πούτιν
Επικίνδυνη κλιμάκωση, εφιαλτικά ενδεχόμενα

σελ. 16

Ελληνοτουρκικά

Διεθνοποίηση της αντιπαράθεσης κι επικίνδυνες εντάσεις

Στην έδρα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στη Ν. Υόρκη μεταφέρθηκε η αντιπαράθεση Τουρκίας και Ελλάδας το τελευταίο διάστημα. Με τις ομιλίες τους στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, τόσο ο Ερντογάν όσο και ο Μητσοτάκης κατέθεσαν τις βασικές τους απόψεις, ευελπιστώντας σε «κατανόηση» από τους αντιπροσώπους των άλλων χωρών. Μάλιστα, προσπάθησαν και οι δύο να παίξουν το γνωστό διπλωματικό παιχνίδι που διεξάγεται χρόνια τώρα, αυτό του blame game. Και οι δύο «τάσσονται» υπέρ του διεθνούς δικαίου, το επικαλούνται ως προς τις διαφορές που υπάρχουν στις μεταξύ τους σχέσεις, μόνο που ζητούν επιλεκτική εφαρμογή του. Τα πάντα είναι θέμα «ερμηνείας» στις μέρες μας. Ακόμη και οι Διεθνείς Συμβάσεις οι οποίες τους αφορούν.

Πιο προκλητικός, ο τούρκος πρόεδρος μίλησε για το καθεστώς των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου που εξοπλίζει παράνομα η ελληνική πλευρά, για τις παραβιάσεις του τουρκικού εναέριου και θαλάσσιου χώρου που ισχυρίζεται ότι πραγματοποιεί η Ελλάδα. Ιδιαίτερη αναφορά, με την επίδειξη σχετικής φωτογραφίας, έκανε στους πρόσφυγες και μετανάστες που «σπρώχνει και πνίγει» η χώρα μας, όπως είπε. Τα «βαριά» στρατιωτικά και γεωπολιτικά θέματα, όπως αυτό της αναβάθμισης της Βάσης της Αλεξανδρούπολης, που προκαλεί συνεχώς τις αντιδράσεις της Τουρκίας, έμειναν απέξω. Πιο πολύ η απεύθυνση αυτή αφορούσε τον επηρεασμό της λεγόμενης κοινής γνώμης, με την επίκληση του θυμικού. Εν κατακλείδι, η χώρα του «σέβε-

ται» όλες τις διεθνείς της υποχρεώσεις.

Σε λίγο διαφορετικό τόνο ο έλληνας πρωθυπουργός προσπάθησε να παρουσιάσει τη χώρα μας ως κατ' εξοχήν αυτή που εφαρμόζει «κατά γράμμα» το Διεθνές Δίκαιο και ιδιαίτερα αυτό της Θάλασσας, που «αμύνεται» απέναντι στον «αναθεωρητικό» γείτονα και που αποκρούει όλες τις αιτιάσεις της Τουρκίας ως παντελώς παράλογες και αβάσιμες, όπως είπε. Στην ίδια κατεύθυνση, έθεσε τις «κόκκινες γραμμές» που αφορούν την κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα, ενώ στο προσφυγικό-μεταναστευτικό, αν και με φανερό αμηχανία, δεν «ανταπέδωσε» με χάρτες και επικοινωνιακά μέσα. Πιο πολύ προσπάθησε να μην «παρασυρθεί» σε μια ανάλογη ρητορική με τον τούρκο πρόεδρο, πλασάροντας την εικόνα μιας «σταθερής και αποφασιστικής δύναμης» που «σέβεται» τους διεθνείς κανόνες.

Στην πραγματικότητα και πέρα απ' το πεδίο της διπλωματίας και της εικόνας, ο αντιδραστικός κι επικίνδυνος ανταγωνισμός ανάμεσα στις εξαρτημένες από τη Δύση αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας όλο και παροξύνεται. Μπορεί να εναλλάσσονται τα τακτικά, μορφές και μέσα, αλλά η ουσία παραμένει η ίδια και άπταιτα των αγεφύρων συμφερόντων τους στην περιοχή. Τα διεθνή φόρα έχουν ενταχθεί εσχάτως σ' αυτόν τον ανταγωνισμό, κάτι που αναμένεται να συνεχιστεί. Ήδη κυκλοφορούν κι από τις δύο πλευρές τα επόμενα «επεισόδια συνάντησης» αυτής της αντιπαράθεσης.

Η ελληνική πλευρά «ποντάρει» σε τρεις βασικούς άξονες. Πρώτον, στη διε-

θνοποίηση και την επίκληση του λεγόμενου Διεθνούς Δικαίου, θεωρώντας τυχοδιωκτικά ότι της «δίνουν δίκιο». Δεύτερον, στην αναβάθμιση των αποκαλούμενων διεθνών συμμαχιών της χώρας (διάβαζε αμερικάνους κι ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τους διαφόρους άξονες που προωθούν ιδιαίτερα οι πρώτοι). Τρίτον, στην ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων της χώρας που ήδη έχει αρχίσει να συντελείται με τις αλληπάλληλες «αγορές του αιώνα» που πραγματοποιεί.

Η τουρκική πλευρά κάνει τους δικούς της «λογαριασμούς». «Στηρίζεται», πρώτον, στην προνομιακή γεωστρατηγική της θέση που οδηγεί στην «πρόσκαιρη ανοχή» από τις ΗΠΑ κινήσεων έως και φανερά αντίθετων με το δόγμα του ΝΑΤΟ. Δεύτερον, στις μεσολαβητικές προσπάθειες που πραγματοποιεί προς εξυπηρέτηση των δυτικών αλλά και των δικών της συμφερόντων. Τρίτον, στην επίδειξη «πυγμής» στο Αιγαίο και σε ολόκληρη την περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, με τα ερευνητικά της πλοία και το στρατό που διατηρεί σε συγκεκριμένα σημεία. Μεγάλο της πρόβλημα παραμένει, όμως, η αναβάθμιση και ανανέωση του οπλοστασίου της.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των δεδομένων είναι οι εκατέρωθεν μαξιμαλισμοί κι επιθετικότητες που καλά κρατούν. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ούτε κατά τις ημέρες της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ δεν κόπασαν. Οι παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου και οι υπερπητήσεις ανέρχονται πλέον σε δεκάδες καθημερινά. Τα σύνορα του Έβρου «σφραγίζονται» με επέκταση πολλών δε-

κάδων χιλιομέτρων του φράχτη, ενώ η πρόσφατη άρση του εμπάργκο πώλησης όπλων στην Κυπριακή Δημοκρατία από πλευράς ΗΠΑ που κρατούσε από το 1987 ρίχνει κι άλλο λάδι στη φωτιά. Οι Αμερικανοί πιέζουν όλο και πιο πολύ την Τουρκία να «προσαρμοστεί» κι ευθυγραμμιστεί με τις επιδιώξεις τους στο πλαίσιο της νέας μεγάλης αναμέτρησης με τη Ρωσία που διεξάγεται στο έδαφος της Ουκρανίας. Ιδιαίτερα εμφανής είναι η τάση φαινομενικής «ανταμοιβής» της ελληνικής πλευράς, ως αποτέλεσμα της άμεσης ανταπόκρισής της σε όλα όσα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επιτάσσει.

Παρ' όλα αυτά, εμφανίστηκαν τελευταία κι από τις δύο πλευρές τάσεις επανόδο στο τραπέζι του διαλόγου. Ο έλληνας ΥΠΕΞ Δένδιας άφησε ανοιχτό ένα τέτοιο ενδεχόμενο εφόσον η απέναντι πλευρά σεβαστεί το Διεθνές Δίκαιο και ιδιαίτερα τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας, τη γνωστή και ως UNCLOS του 1982. Από τη μεριά του ο εκπρόσωπος της τουρκικής προεδρίας και δεξί χέρι του Ερντογάν, Καλίν, δήλωσε ότι είναι ανοιχτός, υπό προϋποθέσεις, ένας τέτοιος δρόμος. Οι δηλώσεις, ωστόσο, Τσαβούσογλου, Ακάρ και Παναγιωτόπουλου βρίσκονται σε εμφανώς διαφορετικό μήκος κύματος. Μια στο καρφί και μια στο πέταλο εκατέρωθεν, λοιπόν. Οι συνθήκες που υπάρχουν, ωστόσο, μόνο εφησυχασμό δεν πρέπει να εκπέμπουν και στους δύο λαούς. Η αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική, αντιεθνοικιστική και διεθνιστική πάλη απαιτείται να δυναμώσει στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Κύπρος

Η άρση του εμπάργκο εντάσσει το νησί στον γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ και στο επίκεντρο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού

Ως «ιστορική» χαρακτηρίζεται από το σύνολο του αστικού τύπου η απόφαση των ΗΠΑ για την πλήρη άρση του εμπάργκο πώλησης όπλων στην Κυπριακή Δημοκρατία. Ως «πολιτικό ορόσημο» τη χαρακτήρησε ο Ν. Δένδιας, ως «ορόσημο που αντανάκλα τη στρατηγική σχέση της Κύπρου με τις ΗΠΑ και στον τομέα της ασφάλειας» τη χαρακτήρησε ο πρόεδρος Αναστασιάδης, ως «θετική εξέλιξη» και «απόφαση-σταθμό» ο κύπριος ΥΠΕΞ Ι. Κασουλίδης.

Να θυμίσουμε ότι το εμπάργκο είχε επιβληθεί από τις ΗΠΑ το 1987, σε συνέχεια της πολιτικής του αγγλικού ιμπεριαλισμού και από κοινού με τις υπόλοιπες μεγάλες δυνάμεις της Δύσης, και εξυπηρέτούσε τη νομιμοποίηση της τουρκικής κατοχής στο νησί.

Σε αντίθετη κατεύθυνση ήταν οι αντιδράσεις των συστημικών παραγόντων στην Τουρκία και στο κατεχόμενο βόρειο τμήμα της Κύπρου. Το τουρκικό ΥΠΕΞ καταδικάζει την απόφαση και καλεί τις ΗΠΑ «να επανεξετάσουν αυτή την απόφαση και να ακολουθήσουν μια ισορροπημένη πολιτική απέναντι στις δύο πλευρές στο νησί».

Η απόφαση των ΗΠΑ δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία. Αντίθετα, αποτελεί μέρος του γεωπολιτικού-γεωστρατηγικού σχεδιασμού τους για την ευρύτερη

περιοχή που μεθοδεύεται εδώ και καιρό και αναπροσαρμόζεται τακτικά, λαμβάνοντας υπόψιν τα παραγόμενα δεδομένα κάθε φάσης και έχοντας στο επίκεντρο τον ανταγωνισμό κυρίως με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα. Με αυτή την έννοια είναι μια αντιδραστική εξέλιξη που προσθέτει κινδύνους για τους λαούς της περιοχής και ιδιαίτερα για τους λαούς Ελλάδας, Κύπρου και Τουρκίας.

Ήδη από το 2013, στο πλαίσιο του οικονομικού ανταγωνισμού που διεξάγεται μεταξύ Δύσης-Ρωσίας, το Μνημόνιο που υπέγραψε η Κυπριακή Δημοκρατία με την τρόικα -ΕΕ και ΔΝΤ- αποτέλεσε προσπάθεια της Δύσης να ψαλιδίσει την οικονομική παρουσία της Ρωσίας στο νησί και να σπάσει τους δεσμούς και τα ερείσματά της με την ντόπια άρχουσα τάξη. Το 2014, ο τότε αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, Μπάιντεν, επισκέπτεται την Κυπριακή Δημοκρατία και κάνει λόγο για στρατηγική συμμαχία. Τον Νοέμβριο του 2018, τα δυο μέρη υπογράφουν «Δήλωση προθέσεων» για την ενίσχυση και ανάπτυξη των μεταξύ τους σχέσεων. «Οι ΗΠΑ θεωρούν την Κύπρο ως ένα δυτικό κράτος που πρέπει να προστατευθεί από τις δυτικές δυνάμεις, προκειμένου να μην πέσει στην επιρροή άλλων», την ίδια στιγμή που προωθείται ο κοινός συμμαχικός άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύ-

πτιο υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ. Ενώ ο νόμος «East Med Act» του 2019, που αφορά συνολικά τη παρέμβαση των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου, και στη συνέχεια ο νόμος για τον Αμυντικό Προϋπολογισμό (NDAA) για το έτος 2020 βάζουν τα θεμέλια για τη μερική και τη πλήρη άρση του εμπάργκο.

Με βάση την ανακοίνωση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, η απόφαση τίθεται σε ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 2022, ενώ η άρση του εμπάργκο θα αξιολογείται από την κυβέρνηση των ΗΠΑ ετησίως με τα κριτήρια που καθορίζουν οι δυο προαναφερόμενοι νόμοι, δηλαδή κατά πόσο η Κυπριακή Δημοκρατία α) συνεργάζεται με την κυβέρνηση των ΗΠΑ ώστε να προωθηθούν μεταρρυθμίσεις σχετικά με τους κανονισμούς για την καταπολέμηση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και με τη χρηματοοικονομική ρυθμιστική εποπτεία (δηλαδή περιορισμός των ρωσικών κεφαλαίων) και β) έχει λάβει και συνεχίζει να λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα για την απαγόρευση πρόσβασης στα λιμάνια ρωσικών πολεμικών πλοίων για ανεφοδιασμό και εξυπηρέτηση.

Η βασική και κυρίαρχη λοιπόν πλευρά της απόφασης για την άρση του εμπάργκο, όπως οι ίδιοι οι Αμερικανοί ομολογούν, είναι η επιδιώξη τους για τον

πλήρη έλεγχο της Ν.Α. Μεσογείου και το «σφράγισμά» της απέναντι στη ρωσική διείσδυση. Σε αυτό το πλαίσιο, η Κύπρος συνεχίζει να αποτελεί για τις ΗΠΑ, εκτός από το αβύθιστο αεροπλανοφόρο στην ευρύτερη περιοχή, ένα κρίσιμο και κομβικό «οικόπεδο» με μεγάλη γεωπολιτική σημασία. Πόσο μάλλον στη νέα περίοδο που εγκαινίασε ο πόλεμος στην Ουκρανία, με την κλιμάκωση του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας και με τις τεκτονικές γεωπολιτικές αναταράξεις που τον συνοδεύουν.

Η διαχείριση των συμφερόντων των τριών αστικών τάξεων (της Ελλάδας, της Τουρκίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας) και ο ρόλος της κάθε μιας στη περιοχή σίγουρα αποτελεί ένα σοβαρό ζήτημα για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Ωστόσο, αυτό που προηγείται είναι η ένταξη και η πρόσδεση της Κύπρου στο δικό του άρμα, χωρίς αστερίσκους.

Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο στην ελληνική κυβέρνηση που έχει ευθυγραμμιστεί πλήρως. Στο ίδιο πλαίσιο και η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, εκφράζοντας τα βασικά κομμάτια της άρχουσας τάξης, χωρίς ωστόσο να λείπουν οι προβληματισμοί. Προφανώς η απόφαση αυτή αποσκοπεί στο να ασκήσει τις ανάλογες πιέσεις ώστε να ευθυγραμμιστεί και ο τρίτος παραλήπτης του μηνύματος, η τούρκικη αστική τάξη.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgml@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Σε αμερικανικά χέρια το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης

Με... αδιάβλητα αντικειμενικά κριτήρια προχωράει ο διαγωνισμός για την πώληση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης. Τόσο «αντικειμενικά», που δύο ενδιαφερόμενες κοινοπραξίες αντιλήφθηκαν ότι δεν έχουν τα ανάλογα προσόντα και αποχώρησαν «οικειοθελώς». Το ότι δεν ήταν αμερικανικών συμφερόντων αποτελεί απλώς μια... διαβολική σύμπτωση! Σύμπτωση είναι επίσης η συμμετοχή του Ι. Σαββίδη στην πρώτη, και του Κοπελούζου (που συνεργάζεται με την «αμαρτωλή» Gazprom) μαζί με το «πολιτικά ασταθές» Βουλγαρικό δημόσιο στη δεύτερη. Παρέμειναν λοιπόν οι άλλες δύο κοινοπραξίες που... όλως τυχαία είναι αμερικανικών συμφερόντων!

Γράφαμε και στο προηγούμενο φύλλο της «ΠΣ» ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε καταστήσει απολύτως σαφές ότι δεν θα ανεχόταν την εκχώρηση του λιμανιού σε μη αμερικανικά χέρια. Το είχε δηλώσει ο πρώην αμερικανός Πρέσβης στην Ελλάδα και νυν υφυπουργός Εξωτερικών Πάιατ, το διατυμπάνιζαν αμερικανικά ΜΜΕ, όπως ο Economist και οι New York Times με άρθρα τους το περασμένο καλοκαίρι, το επισήμανε ο αμερικανός υπουργός Άμυνας Όστιν στον έλληνα υπουργό Παναγιωτόπουλο, το απαίτησε ο γερουσιαστής Μενέντεζ με την «ιδιωτική επίσκεψή» του στην Αλεξανδρούπολη και τη συνάντησή με το Μητσοτάκη τον περασμένο Αύγουστο.

Μ' αυτά τα δεδομένα, η κυβέρνηση φρόντισε να «διευκολύνει» την κατάσταση και προανήγγειλε την κατάληξη του «διαγωνισμού», διευκρινίζοντας ότι «το θέμα θα έχει επιλυθεί ως το τέλος του μήνα, με τρόπο ο οποίος θα κάμψει τις ενστάσεις και τις ανησυχίες της αμερικανικής πολιτικο-οικονομικο-στρατιωτικής τάξης...» («ΒΗΜΑ» 4/9). Άλλωστε την ίδια κατάληξη είχε και το λιμάνι της Καβάλας, το «δίδυμο αδελφάκι» του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης. Έτσι, οι δύο «μη αρεστές» κοινοπραξίες πήραν το μήνυμα και αποχώρησαν.

Οι ΗΠΑ οικειοποιούνται στην περιοχή της Αν. Μακεδονίας-Θράκης ένα σύμπλεγμα εγκαταστάσεων και υποδομών. Από το λιμάνι της Καβάλας, το στρατόπεδο του Πετροχωρίου και το πεδίο βολής στην Ειάνθη μέχρι την Αλεξανδρούπολη με το

αεροδρόμιο, τους οδικούς και σιδηροδρομικούς άξονες και όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές υποδομές της περιοχής και βεβαίως το λιμάνι. Τη «Σούδα του βορρά», που, όπως γράφει η «Καθημερινή» στις 19/9, πέρα από τη μέχρι τώρα χρήση του ως αξιόπιστης εναλλακτικής λύσης σε σχέση με τα στενά του Βοσπόρου για τη μεταφορά ΝΑΤΟϊκού πολεμικού υλικού και στρατιωτών προς το θερμό μέτωπο της Ουκρανίας, προορίζεται να αποτελέσει κανονική αμερικανική στρατιωτική βάση με τον ελλημενισμό, κα' αρχάς, αμερικανικών αντιτορπιλικών αλλά και με τη «φιλοξενία» μεγάλων μάχιμων αμερικανικών σχηματισμών.

Επιπλέον, όλο αυτό το δίκτυο συμπληρώνει το πλέγμα του ΝΑΤΟϊκού τόξου που ξεκινάει από τη Σούδα, διαπερνά το Αιγαίο (όπου εγκαθίστανται αμερικανικά ραντάρ επιφανείας), περνάει από την αεροπορική βάση της Λάρισας και μέσω Αλεξανδρούπολης συνεχίζεται προς βορά, προς τις ΝΑΤΟϊκές εγκαταστάσεις στη Ρουμανία, Ουγγαρία, Πολωνία.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κονιορτοποιεί κάθε ίχνος (τυπικής) «ανεξαρτησίας» του ελληνικού χώρου, πατώντας πάνω στην υποτέλεια της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της εκφραστών, για να τον εντάξει στην πολεμική του μηχανή, σαν τροφοδότη του πολέμου που ήδη εξελίσσεται μέσα στην Ευρώπη και απειλεί να επεκταθεί με τραγικές για τους λαούς συνέπειες.

Σ' αυτή την βάρβαρη πορεία του συντάσσονται όλοι οι τομείς και όλοι οι μηχανισμοί του. Γιατί, όπως λέει και ο πρόεδρος του οργανισμού Business Executives for National Security, στρατηγός Τζόζεφ Βόλτερ («Καθημερινή» 25/9), που επισκέφτηκε πρόσφατα την Αλεξανδρούπολη για να προσφέρει τις καλές του υπηρεσίες, «η εθνική ασφάλεια (sic) δεν είναι μόνο τομέας του στρατού και των διπλωματών μας, αλλά στην πραγματικότητα είναι συλλογική δουλειά του δημόσιου, του ιδιωτικού και του πολιτικού τομέα των ΗΠΑ».

Δεν είχαμε καμιά αμφιβολία ότι όλη αυτή η «επίμονη προσπάθεια» θα είχε «αίσιο τέλος» για τα γεράκια της Ουάσιγκτον και παράλληλα θα σκοτεινίαζε ακόμη πιο πολύ το δυσοίωνα μέλλον του λαού μας...

Αποψη

Είναι προφανές για το σύστημα ότι ζούμε σε πρωτόγνωρες καταστάσεις. Δεν είναι μόνο ότι τα εισοδήματα λαού και εργατικής τάξης σε όλο τον κόσμο έχουν υποστεί μειώσεις, ενώ παράλληλα ο πληθωρισμός ανεβαίνει και η φοροεπιδρομή των κυβερνήσεων φορτώνει τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων. Είναι και ότι οι λαοί του κόσμου και ο κόσμος της δουλειάς έχουν απανωτά χτυπήματα. Το ξέσπασμα της κρίσης δεν υποχώρησε, αντίθετα η πανδημία του Covid 19 δημιούργησε καινούργιες κρίσιμες καταστάσεις, ενώ παράλληλα πληθώρα κατασταλτικών, οικονομικών και αντεργατικών μέτρων ψηφίζονταν από τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού παγκόσμια. Τη σκυτάλη πήρε ο πόλεμος στην Ουκρανία και τα απόνερα που δημιούργησε, κυρίως σε ΗΠΑ και Ευρώπη, με την επισιτιστική κρίση και τη ραγδαία αύξηση του πληθωρισμού σε πολλές χώρες. Το σημερινό σκηνικό στην Ευρώπη, τηρουμένων των αναλόγων, θυμίζει σκηνικό μεσοπολέμου, με τους ιμπεριαλιστές στα πρόθυρα γενικευμένης σύρραξης, τη φτώχεια και την εξαθλίωση να θεριεύουν και την επίθεση στην εργατική τάξη να προχωράει παράλληλα με τη δεξιότερη και αντιδραστικότερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού.

Κυοφορούνται κοινωνικές εκρήξεις

Οι απεργίες σε αρκετούς κλάδους τους προηγούμενους μήνες σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Αντίθετα, η ίδια η κοινότητα των αιτημάτων για συλλογικές συμβάσεις και αυξήσεις στους μισθούς, για να μπορούν οι εργαζόμενοι να ανταπεξέρχονται στο κόστος ζωής είναι λογική συνέπεια μιας συνεχιζόμενης επίθεσης στο λαϊκό εισόδημα. Παρόλα αυτά, το κεφάλαιο και οι εκφραστές του, και κυρίως στα ιμπεριαλιστικά κράτη, κατανοούν ότι αυτές οι οξυμένες συνθήκες βίαιης φτωχοποίησης αρκετών μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων δεν θα περάσει απαρατήρητη. Υπάρχει έτσι και αλλιώς το δεδομένο του 2010-12, με τα σχεδόν παράλληλα ξεσπάσματα των μεσοστρωμάτων που κατακρημνίζονταν από την κρίση και ξεσπούσαν μπροστά σε εκείνες τις ραγδαίες εξελίξεις, τροφοδοτώντας κοινωνική αναταραχή και κινήματα.

Χαρακτηριστική είναι η δήλωση της εκπροσώπου του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, Κρισταλίνα Γκεοργκίεβα στο CNN: «*Είναι σημαντικό να σκεφθούμε ότι αυτός ο συνολικός αντίκτυπος των πολλαπλών κρίσεων δοκιμάζει ήδη την υπομονή και τις αντοχές των ανθρώπων. Και αν δεν αναληφθεί δράση για την υποστήριξη των πιο ευάλωτων, θα υπάρξουν συνέπειες*». Προφανώς και δεν έπιασε το ΔΝΤ και τους ιμπεριαλιστές κανένας πόνος για τον μόχθο των εργαζομένων, ο οποίος ρημάζεται εδώ και καιρό από τις βάρβαρες πολιτικές τους. Αυτό που δεν θέλουν οι αστοί όπου γης είναι να ξαναζήσουν κοινωνικές εκρήξεις σαν αυτές που υπήρξαν τα προηγούμενα χρόνια και μάλιστα όχι με τα μεσοστρώματα να πρωταγωνιστούν, αλλά να μπαίνουν στο προσκήνιο και πιο εργατολαϊκά στοιχεία, τα οποία μπορούν να δώσουν προοπτική στις όποιες εκρήξεις. Γιατί είναι προφανές ότι οι αυξήσεις στα είδη πρώτη ανάγκης αλλά και στην ενέργεια χτυπάνε πρώτα και κύρια τα χαμηλότερα στρώματα, τα οποία και τα προηγούμενα χρόνια δυσκολεύονταν να ανταπεξέλθουν. Το είπε ξεκάθαρα και η εκπρόσωπος του ΔΝΤ: «*Αν δεν μειώσουμε τον πληθωρισμό, αυτό θα βλάψει τους πιο ευάλωτους, γιατί η έκρηξη των τιμών των τροφίμων και της ενέργειας είναι μια ενόχληση για εκείνους που βρίσκονται σε καλύτερη κατάσταση, αλλά για τους φτωχούς ανθρώπους είναι μια τραγωδία. Επομένως σκεφτόμαστε πρώτα τους φτωχούς, όταν ζητάμε μια δυναμική επίθεση κατά του πληθωρισμού*».

Ο φόβος των κοινωνικών εκρήξεων είναι, λοιπόν, υπαρκτός για τους κρατούντες, αλλά αναγκαστικά με αυτόν τον φόβο θα ζουν, μέχρι να ξυπνήσουν οι εφιάλτες τους και να γίνουν πραγματικότητα. Γιατί μπορεί κάποιος να πιέζουν για κάποια υποτυπώδη μέτρα κοινωνικής πολιτικής, αλλά αυτό σήμερα, στη φάση των οξυμένων ανταγωνισμών ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές αλλά και της βαθιάς κρίσης του καπιταλισμού, δεν είναι δυνατόν. Πολύ απλά δεν μπορούν οι χώρες της Δύσης να μειώσουν τους λογαριασμούς της ενέργειας, είτε γιατί τα αποθέματά τους είναι πολύ λίγα σε περίοδο πολέμου είτε γιατί ο ανταγωνισμός δεν τους το επιτρέπει. Όπως αντίστοιχα δεν κεφάλαιο δεν μπορεί εύκολα να προχωρήσει σε πολιτικές επιλογές με πιο κοινωνικό και ευαίσθητο πρόσωπο, γιατί δεν έχει τη δυνατότητα να το κάνει, όταν ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές έχει πάρει και πολεμικές διαστάσεις. Αυτό που μένει είναι το μαστίγιο και μπορεί οι δηλώσεις της εκπροσώπου του ΔΝΤ να φαντάζουν σαν φωνή λογικής για τους παράγοντες του συστήματος, αλλά επειδή η πραγματικότητα δεν επιτρέπει καμία αυταπάτη, το σύστημα εξοπλίζεται. Συγκροτεί τις φασιστικές του εφεδρείες (βλέπε Ιταλία πρόσφατα), αναβαθμίζει την καταστολή (από την πανδημία ήδη), προχωράει σε βάθεμα της ιδεολογικής επίθεσης απέναντι στις προοδευτικές και κομμουνιστικές ιδέες και χτυπάει την οργανωμένη δράση της εργατικής τάξης και του λαού. Αυτό που μένει για τους εργαζόμενους και τους λαούς είναι να κάνουν τους φόβους τους πραγματικότητα.

Δύο μήνες μετά εξακολουθούν να διαφεύδουν το θάνατο του προσφυγόπουλου και ν' αποποιούνται τις ευθύνες...

«Κανένα νεκρό παιδί δεν υπήρξε» στη νησίδα του Έβρου τον Αύγουστο, σύμφωνα με τα λεγόμενα Μηταράκη σε συνέντευξή του στις 26/9 σχετικά με τη «διερεύνηση» της υπόθεσης, προσβάλλοντας ξανά το κορίτσι που πέθανε αποκλεισμένο εκεί, από τσίμπημα σκορπιού. Ταυτόχρονα αποποιείται κάθε κυβερνητική ευθύνη για την κατάσταση των 38 εγκλωβισμένων στη νησίδα προσφύγων και ρίχνει στους ίδιους την... ατομική τους ευθύνη γιατί δεν κινήθηκαν προς το ελληνικό έδαφος... Ούτε όμως για την «ολιγωρία» της κυβέρνησης -για την εγκληματική εγκατάλειψη τους δηλαδή- να ενημερώσει τις τουρκικές αρχές για την ύπαρξη των προσφύγων, από τις 26/7 μέχρι τις 11/8, έδωσε απάντηση... Και πώς να δώσει άραγε, όταν η ντόπια άρχουσα τάξη και τα ξένα αφεντικά της, που υπηρετεί, είναι εχθροί των λαών, εχθροί των προσφύγων και μεταναστών και του ίδιου του λαού μας τον οποίο καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται, υποτιμώντας ταυτόχρονα και τη νοημοσύνη του.

Για τις 26 Απρίλη του '23 αναβλήθηκε η δίκη των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρη του '20

Νέα αναβολή δόθηκε την Παρασκευή 16 Σεπτεμβρη στη δίκη των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρη του 2020 απ' το Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Αθήνας, ανάμεσά τους και 12 μελών και στελεχών του ΚΚΕ(μ-λ). Πλήθος κόσμου, αγωνιστών, φίλων, μαρτύρων υπεράσπισης, μελών οργάνωσης, συλλογικοτήτων, σωματείων και συλλόγων είχαν συγκεντρωθεί απ' το πρωί στο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων, απαιτώντας την αθώωση των 62 κατηγορούμενων και καταγγέλλοντας την πολιτική αυτή -προσχηματική και υποκριτική- δίωξη. Η αναβολή δόθηκε με το αιτιολογικό του αριθμού σειράς που είχε η δίκη και δεν πρόλαβε να ξεκινήσει.

Στην πραγματικότητα, με τον τρόπο αυτό παρατείνουν την ομηρία των κατηγορούμενων αντί να προχωρήσουν στην εκδίκαση και στην αθώωσή τους. Μια αθώωση που θα αποτελούσε κατηγορητήριο για το ίδιο το σύστημα και την πολιτική του, μια πολιτική που πραγματικός της στόχος είναι οι κινητοποιήσεις και οι αντιστάσεις λαού και νεολαίας. Η δίκη προβλεπόταν να γίνει στην ίδια ακριβώς μικρή αίθουσα που είχε καθοριστεί και στην πρώτη δίκη, στις 29 του Νοέμβρη '21, που είχε επίσης αναβληθεί. Μια αίθουσα στην οποία θα συνωστίζονταν οι 62 κατηγορούμενοι, οι δεκάδες μάρτυρες υπεράσπισης, οι δικηγόροι,

δημοκρατικά δικαιώματα

Κυβερνητικός τρόμος κι επιφυλακή μπροστά στις πληροφορίες για το λεγόμενο «καραβάνι προσφύγων»

Πρωτοσέλιδο της τουρκικής εφημερίδας «Milliet», πληροφορίες του γαλλικού πρακτορείου ειδήσεων AFP αλλά και της... ΕΥΠ σχετικά με ένα «καραβάνι» 80.000 σύρων προσφύγων που θα επιδιώξει να κινηθεί απ' την Τουρκία προς την Ευρώπη, μέσω Ελλάδας ή Βουλγαρίας, έχουν δημιουργήσει μεγάλο φόβο και αναστάτωση στην κυβέρνηση και στο υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής. Αναφέρεται πως οι πρόσφυγες αυτοί, που ζουν σε ένα καθεστώς μόνιμης ανασφάλειας, με την Τουρκία να δρομολογεί την απέλασή τους στη Συρία και με το λεγόμενο «πρόγραμμα εθελοντικού (sic) επαναπατρισμού» τους, πρόκειται να ξεκινήσουν τη μετακίνησή τους άμεσα. Έχει στηθεί μάλιστα και μια διαδικτυακή πλατφόρμα, στην εφαρμογή Telegram, μιας ομάδας που οργανώνει αυτή τη μετακίνηση, με συλλογή στοιχείων συμμετεχόντων και οργανωτικές συμβουλές.

Ανάλογα εγχειρήματα είχαν πραγματοποιηθεί και στο πρόσφατο παρελθόν, το Σεπτέμβρη του 2015 και το Μάρτη του 2020, πριν το ξέσπασμα της πανδημίας. Αναφέρεται όμως πως το σημερινό θα έχει πολύ μεγαλύτερη ένταση και έκταση. Και είναι λογικό! Όταν η ζωή των προσφύγων στις χώρες «υποδοχής» πάει απ' το κακό στο χειρότερο, όταν το μέλλον τους εξακολουθεί να είναι δυσοίωνο, όταν οι αντιδραστικές αστικές τάξεις και οι κυβερνήσεις τους όχι απλά συνεχίζουν, αλλά εντείνουν την αντι-προσφυγική τους πολιτική. Κι όταν, εκτός των άλλων, δεν θέλουν να κινδυνεύουν να πνιγούν στα νερά του Αιγαίου!

Το υπουργείο και ο εγχώριος αστικός Τύπος μιλούν για «κυκλώματα διακινητών», που ναι μεν υπάρχουν και δραστηριοποιούνται, αποκρύπτοντας ωστόσο περίτεχνα την κύρια και βασική αιτία τέτοιων καταστάσεων: τις ίδιες τις συνθήκες ζωής των προσφύγων. Την εξαθλίωση, την περιθωριοποίηση, την ανασφάλεια, την κρατική τρομοκρατία και το ρατσισμό. Είναι τέτοια η ανησυχία της κυβέρνησης, που σε πρόσφατη συνέντευξή του στο «Σκάι» ο Μηταράκης δήλωσε πως έχει ενημερώσει για το ενδεχόμενο του «καραβανιού» την αρμόδια επιτροπή Μετανάστευσης της ΕΕ, την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης, την αρμόδια επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τη FRONTEX και φυσικά την αστυνομία και τους συνοροφύλακες του Έβρου, ενώ η κυβέρνηση οχυρώνει συνεχώς τα σύνορα για να «μην περάσει κανείς».

Τόσο η αστική τάξη της Ελλάδας όσο κι αυτή της Τουρκίας αντιμετωπίζουν τους ξεριζωμένους πρόσφυγες ως ένα «βαρίδι» απ' το οποίο θέλουν να απαλλαγούν. Παραπέρα, τους «εργαλειοποιούν» η μία απέναντι στην άλλη, χρησιμοποιώντας τους στον μεταξύ τους οξυμένο ανταγωνισμό. Κι ενώ η τούρκικη αστική τάξη δεν διστάζει να τους «χρησιμοποιήσει» και ως μέσο πίεσης απέναντι και στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ (το 2016 διαπραγματευόταν ανταλλάγματα απ' αυτήν), η ντόπια αστική τάξη σπεύδει μονίμως να αποδείξει σ' αυτούς πόσο «καλό παιδί» είναι. Πόσο μάλλον όταν η ΕΕ την έχει «ζορίσει» ιδιαίτερα, το τελευταίο διάστημα, για τις επαναπροωθήσεις, λόγω της έντονα «αμερικάνικης» ρότας της... «Παιχνίδια» εξάρτησης και αντι-προσφυγικού διαγκωνισμού κι απ' τις δύο όχθες του Αιγαίου. Η κάθε μια για τις δικές της ανάγκες και με το δικό της τρόπο. «Παιχνίδια» πάνω στις πλάτες δεκάδων χιλιάδων προσφύγων, ξεριζωμένων και δυστυχισμένων, με υπαίτιο και ένοχο το σάπιο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, τους πολέμους, την πολιτική και τους εκφραστές του.

οι συμπαρασάτες, με την πανδημία να μετρά ακόμα θύματα... Ενδεικτικό κι αυτό του υποκριτικού χαρακτήρα της δίκης, αφού το κατηγορητήριο αφορά την «παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα», για «διασπορά μολυσματικής νόσου»!!! Στη συγκέντρωση συμμετείχαν με πανό η «Επιτροπή Αλληλεγγύης στους διωκόμενους/-ες, για την ελευθερία στις κινητοποιήσεις», το ΚΚΕ(μ-λ), η Ταξική Πορεία, οι Αγωνιστικές Κινήσεις φοιτητών και εκπαιδευτικών, οι Δρόμοι Αντίστασης, η ΕΛΜΕ Πειραιά, Φοιτητικοί Σύλλογοι Αθήνας, η ΟΚΔΕ και αγωνιστές από άλλες οργανώσεις και συλλογικότητες.

Μέσα σ' ένα πλαίσιο εντεινόμενης φασιστικοποίησης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, αποκτά ιδιαίτερη αξία η συνέχιση του αγώνα για την αθώωση των 62 συλληφθέντων και την κατάργηση του σαθρού κατηγορητηρίου. Όπως και κάθε άλλου διωκόμενου που σέρνεται το επόμενο διάστημα σε πολιτικές δίκες για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις. Στα Χανιά, στη Θεσσαλονίκη και αλλού. Σ' ένα πλαίσιο κρατικής τρομοκρατίας ενάντια στη νεολαία και στο λαό. Με ΜΑΤ, χημικά, αύρα ρύψης νερού και ξύλο σε φοιτητές, για την επιβολή του «νόμου - πλαισίου» Κεραμειώς και της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας. Ενάντια σε κατοίκους (Εξάρχεια) και σε απεργούς εργάτες (Μαλαματίνα). Ένα πλαίσιο αντιδραστικών νόμων ενάντια σε απεργίες (4808-Χατζηδάκη) και διαδηλώσεις (περιορισμού και απαγόρευσης τους). Ένα πλαίσιο πολιτικών και συνδικαλιστικών διώξεων. Ένα πλαίσιο αποφυλάκισης κρατικών, παρακρατικών και άλλων δολοφόνων και εγκληματιών (Κορζονέας, δολοφόνοι Ζάκ, Λιγνάδης) και νεοναζί της Χρυσής Αυγής.

Σε «διαβούλευση» ο νέος «Σωφρονιστικός Κώδικας»

Με ταχύρυθμες διαδικασίες και με στόχο την ψήφισή του ως τις 15/10, προχωρά η κυβέρνηση το νέο «Σωφρονιστικό Κώδικα». Βασικά σημεία που προβλέπει και βγήκαν στη δημοσιότητα είναι: Η επαναφορά των «κλειστών φυλακών» τύπου Γ', «υψίστης ασφαλείας», με δυνατότητα άμεσης μεταγωγής σ' αυτές. Η αυστηροποίηση της χορήγησης αδειών στους κρατούμενους. Η συνέχιση της χαμηλής πληρότητας των αγροτικών φυλακών (39%) την ίδια στιγμή που στις κύριες φυλακές παρατηρείται υπερχωρητικότητα που φτάνει μέχρι τον διπλάσιο αριθμό αυτών που προβλέπεται. Η μη ένταξη στο ΕΣΥ του ψυχιατρείου των φυλακών Κορυδαλλού. Τα μέτρα αυτά κάθε άλλο παρά... «σωφρονιστικά» είναι. Υπόκεινται δε ταυτόχρονα στις εκάστοτε πολιτικές επιλογές των ιθυνόντων του συστήματος σχετικά με το ποιους θα ευνοούν και ποιους όχι, ποιους θα «ρίχνουν στα μαλακά» και ποιους όχι, ποιους θα αποφυλακίζουν και ποιους θα καταδικάζουν και θα ενοχοποιούν.

Πρωτοβουλίες ενάντια στην ακρίβεια σε πόλεις και γειτονιές

Από τις αρχές του καλοκαιριού, οι ανατιμήσεις σε ενέργεια και είδη πρώτης ανάγκης κινητοποίησαν οργανώσεις, σχήματα και αγωνιστές σε γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και σε πόλεις όπως η Πάτρα, η Ξάνθη, η Ηγουμενίτσα και άλλες.

ρότι δεν υπήρξαν μαζικές διεργασίες, τέθηκαν κάποιες πρώτες κατευθύνσεις και αιτήματα πάλης. Οι παρεμβάσεις και οι κινητοποιήσεις μπόρεσαν να δώσουν κουράγιο στους εργαζόμενους στους οποίους έφτασαν οι ανακοινώσεις που μοιράστηκαν, τα συνθήματα που ακούστηκαν, οι συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν σε πλατείες και στέκια. Στη μικρή ή μεγαλύτερη εμβέλειά τους, προσπάθησαν να συμβάλλουν στη συγκρότηση αντιστάσεων με βασικά αιτήματα αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις και να παρθούν πίσω οι ανατιμήσεις.

Η επιστροφή μετά τις διακοπές βρήκε τους εργαζόμενους σε ακόμα χειρότερη κατάσταση. Η ακρίβεια έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και όλες οι προβλέψεις δείχνουν ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια για τον λαό. Ο πόλεμος συνεχίζεται κάθε μέρα πιο άγριος και η επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών δυναμιτίζει τις εξελίξεις και δημιουργεί μεγάλους κινδύνους, όχι μόνο για τους λαούς της Ευρώπης αλλά και ολόκληρου του κόσμου. Η κυβέρνηση, από εκεί που προσπαθούσε να μας πείσει ότι η ακρίβεια είναι παροδική, πέρασε στο «όποιος δεν προσαρμοστεί, θα πεθάνει». Στηρίζει με κάθε τρόπο την κερδοφορία του μεγάλου κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου, και πετάει μερικά ψίχουλα στον λαό με τη μορφή επιδομάτων, που τους επόμενους μήνες θα κοπούν και αυτά.

Το ερώτημα που τίθεται παντού είναι τι θα κάνουμε. Πώς θα αντιμετωπίσουμε την ακρίβεια; Πώς θα επιβιώσουμε; Η ανάγκη να απαντηθούν αυτά τα ερωτήματα είναι πολύ μεγάλη και οι απαντή-

σεις που τελικά θα επικρατήσουν θα είναι κρίσιμες για τη ζωή του λαού.

Η κυβέρνηση και το σύστημα από τη μεριά τους δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στον λαό. Καμία διέξοδο και καμία προοπτική. Μόνο πόλεμο, φτώχεια και καταστολή. Δεν αναλαμβάνουν καμία ευθύνη απέναντι στον λαό και κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να καταργήσουν και το τελευταίο εργατικό και δημοκρατικό δικαίωμα.

Η αντιπολίτευση καλεί τον κόσμο να διεκδικήσει μια καλύτερη κυβέρνηση στις επόμενες εκλογές και με αυτό τον τρόπο να ελπίζει ότι θα λύσει τα προβλήματά του. Ξεχνούν ότι είναι τα ίδια κόμματα, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ, που όσα χρόνια κυβερνούσαν εφάρμοσαν την ίδια πολιτική και έστρωσαν το έδαφος για τη σημερινή επίθεση, σπέρνοντας απογοήτευση σε κινήματα και αγωνιστές, που κατά καιρούς κλήθηκαν να εξαργυρώσουν τους αγώνες τους σε κάποιες άλλες κάλπες.

Η ανάγκη, όμως, συνεχίζει να υπάρχει και να ψάχνει απαντήσεις. Ο λαός ξέρει ότι τον χειμώνα θα στερηθεί το φαγητό, τη θέρμανση, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Αυτό θα μετρηθεί σε απώλειες ανθρώπινων ζωών. Τη μάχη για την επιβίωση κάποιον θα την χάσουν. Άνθρωποι φτωχοί, σαν και αυτούς που πέθαναν έξω από τις ΜΕΘ και από τις αναθυμιάσεις των μαγκαλιών και των σομπών τον προηγούμενο χειμώνα, τον εύκολο, γιατί τώρα έρχεται ο δύσκολος.

Η ανάγκη επαναλειτουργίας των Πρωτοβουλιών ενάντια στην ακρίβεια είναι περισσότερο από ποτέ επιτακτική.

Οι περισσότερες από αυτές έχουν ήδη οργανώσει τις δράσεις τους για το αμέσως επόμενο διάστημα. Μακριά από εκλογικές αυταπάτες και απογοητεύσεις που υποκλίνονται στον ρεαλισμό της υποταγής, οι Πρωτοβουλίες επιδιώκουν να δράσουν με εξωστρέφεια, σε δρόμους, πλατείες, χώρους δουλειάς, σχολεία και σχολές. Τα ερωτήματα ψάχνουν απαντήσεις, η πραγματικότητα πιέζει και η οργή συσσωρεύεται και ψάχνει διέξοδο και προοπτική.

Όλοι και όλες να στηρίξουμε τις επιτροπές ενάντια στην ακρίβεια στις πόλεις και τις γειτονιές μας, να δημοσιεύσουμε δράσεις, συμπεράσματα και προβληματισμούς, να συντονίσουμε τη δράση μας. Δεν είναι δουλειά του κινήματος να βρει λύσεις στα προβλήματα του συστήματος. Να μην εγκλωβιστούμε σε προτάσεις συνδιαχείρισης. Δεν μας ενδιαφέρει με ποιον τρόπο θα μειωθεί η τιμή στο ρεύμα και το ψωμί. Αυτοί που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση, αυτοί είναι και οι μόνοι που πρέπει να απολογηθούν και να βρουν λύσεις. Παλεύουμε για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις στο ύψος των αναγκών. Για επίδομα ανεργίας σε όλους τους άνεργους χωρίς προϋποθέσεις. Για να παρθούν πίσω οι ανατιμήσεις.

**Για να ζήσουμε,
δεν θα προσαρμοστούμε,
δεν θα υποταχτούμε.
Θα αγωνιστούμε
και θα διεκδικήσουμε.**

Οι ανταποκρίσεις από συσκέψεις, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις που δημοσιεύτηκαν κυρίως το δίμηνο Ιουνίου-Ιουλίου έδειξαν πως το ζήτημα απασχολούσε τον λαό και τη νεολαία, αλλά και ταυτόχρονα κατέγραψαν σοβαρές ελλείψεις και αδυναμίες στην προσπάθεια συγκρότησης αντιστάσεων. Σε αρκετές περιπτώσεις, έγιναν προσπάθειες συγκρότησης Πρωτοβουλιών ενάντια στην ακρίβεια, που προσπάθησαν να ανοίξουν το ζήτημα στον λαό, να καλέσουν σε δράσεις καταγγελίας της κυβερνητικής πολιτικής και των επιδιώξεων του κεφαλαίου και να θέσουν την ανάγκη αντίστασης και διεκδίκησης.

Χωρίς να είναι στους στόχους αυτού του κειμένου ένας συνολικός απολογισμός, θα μπορούσε κανείς να πει ότι παρά τις ιδιαιτερότητες της κάθε πόλης και της κάθε γειτονιάς, υπήρχαν σε αυτές τις προσπάθειες κάποια κοινά στοιχεία. Πα-

Με αντιφασιστικές διαδηλώσεις τιμήθηκε και φέτος η μνήμη του Παύλου Φύσσα και καταγγέλλθηκαν οι νεοναζί δολοφόνοι

Μεγάλη συμμετοχή λαού και νεολαίας είχαν οι φετινές αντιφασιστικές διαδηλώσεις για την 9η επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα απ' τον φασίστα Ρουπακιά κι απ' το νεοναζιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής.

Η συμμετοχή του κόσμου, αλλά και η «προσεκτική» στάση της κυβέρνησης μετά το όργιο καταστολής που εξαπέλυσε ενάντια στη φοιτητική διαδήλωση στην Αθήνα το Σάββατο 17/9, την Τετάρτη 14/9 και στη συναυλία της Παρασκευής 16/9 στη Θεσσαλονίκη, δεν οδήγησαν σε επιλογή χτυπήματος της διαδήλωσης στην Αθήνα, που έγινε απ' το σημείο της δολοφονίας, στο Κερατσίνι, μέχρι το μνημείο του Μπλόκου της Κοκκινιάς, ούτε σε καταστολή των άλλων διαδηλώσεων. Στη Θεσσαλονίκη η διαδήλωση χιλιάδων ξεκίνησε απ' την Καμάρα και κατέληξε πάλι σ' αυτήν, αφού πορεύτηκε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης.

Στις διαδηλώσεις, εκτός από τις δυνάμεις της Αριστεράς και του α/α χώρου καθώς και φοιτητικούς συλλόγους, την οικογένεια και τους φίλους του Παύλου Φύσσα (στην Αθήνα), συμμετείχαν με μαζικά και μαχητικά μπλοκ και το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις. Η Οργάνωσή μας συμμετείχε με μπλοκ στη

διαδήλωση στο κέντρο του Ηρακλείου Κρήτης (απ' τα Λιοντάρια), στην Ξάνθη (απ' τα Προκάρ) και στα Γιάννενα, ενώ στα Χανιά συμμετείχε η Πρωτοβουλία Αντίστασης και στη διαδήλωση της Πάτρας (απ' την πλατεία Γεωργίου) οι Αγωνιστικές Κινήσεις. Στο κέντρο της Κορίνθου, η Πρωτοβουλία Αντίστασης Κορινθίας πραγματοποίησε αντιφασιστική παρέμβαση.

9 χρόνια μετά τη στυγερή δολοφονία, η συμμετοχή του λαού στις διαδηλώσεις αυτές «χρωματίζεται» απ' τα «επίδικα» της περιόδου. Απ' το ξέσπασμα του άδικου πολέμου ΗΠΑ/ΝΑΤΟ-Ρωσίας μέσα στην ίδια την Ευρώπη και τις συνέπειές του, απ' την τρομακτική ακρίβεια και τις ανατιμήσεις στο ρεύμα και στα

βασικά είδη, απ' τη συνεχή φτωχοποίηση του λαού, απ' την επίθεση στα δικαιώματα και τους όρους ζωής των εργαζόμενων και της νεολαίας, απ' την εντεινόμενη φασιστικοποίηση της πολιτικής της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Μια συμμετοχή που πρέπει να μετατραπεί σε μαζική λαϊκή αντίσταση για την υπεράσπιση της ίδιας της ζωής του λαού, των αγώνων του, των μορφών πάλης του, των διαδηλώσεων και των απεργιών και ενάντια σε κάθε «επίσημο» ή «ανεπίσημο», κρατικό ή παρακρατικό, ενεργούμενο της άρχουσας τάξης και του συστήματός της, που τρομοκρατεί, δολοφονεί και υπηρετεί πιστά τη συστημική αυτή πολιτική.

Η ακρίβεια τσακίζει κόκαλα Η κυβέρνηση την αντιμετωπίζει με επιδόματα-ψίχουλα Με αγώνες να υπερασπιστούμε το δικαίωμά μας να ζούμε!

Εξακολουθούν να τραβούν τον ανήφορο οι τιμές σε είδη πρώτης ανάγκης, φέρνοντας τις λαϊκές οικογένειες πέρα από τα όρια της ανέχειας και της απόγνωσης.

Ενώ η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι αναγνωρίζει το πρόβλημα, προσπαθεί, παράλληλα, να το υποβαθμίσει, παρουσιάζοντας ποσοστά αυξήσεων στις τιμές πολύ μικρότερα από τα πραγματικά. Χαρακτηριστικά, σύμφωνα με καταγγελία του Ινστιτούτου Καταναλωτών (ΙΝΚΑ), ενώ η κυβέρνηση παρουσιάζει αύξηση της τιμής του ψωμιού κατά 4,7%, σε σχέση με τον Δεκέμβριο του 2021, στην πραγματικότητα η αύξηση είναι 33% με 35%.

Ο πρόεδρος του ΙΝΚΑ κατηγορεί επίσης ότι «δεν υπάρχει ιερό και όσιο από τους παρόχους ενέργειας», οι οποίοι απειλούν και εκβιάζουν καταναλωτές ακόμα κι αν δεν χρωστάνε, ζητώντας τους να πληρώσουν αναδρομικά τη ρήτρα αναπροσαρμογής που έχει καταργηθεί!

Το κλίμα που επιτρέπει τέτοιες αρπακτικές συμπεριφορές το έχει δημιουργήσει η ίδια η κυβέρνηση με τη γενικότερη αντιλαϊκή πολιτική της, η οποία έχει αποθρασύνει το κεφάλαιο, που αισθάνεται την άνεση να ληστεύει έστω και το πενιχρό λαϊκό εισόδημα χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν.

Οι αιτίες της ακρίβειας αποδίδονται στον πόλεμο στην Ουκρανία και στη γενικότερη κρίση, ενεργειακή και επισιτιστική, που αυτός έχει προκαλέσει. Έτσι, τόσο το ντόπιο κεφάλαιο, όσο και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι αθρώνονται! Πολύ περισσότερο, εμφανίζονται ακόμα και ως ...φιλόανθρωποι που προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την κρίση, είτε με υποτιθέμενη απορρόφηση του αυξημένου κόστους, ώστε να μη φτάνει στον τελικό καταναλωτή, είτε με επιδόματα και επιχορηγήσεις.

Η πραγματικότητα όμως, αμείλικτη όπως πάντα, είναι ότι προφανώς και υπάρχει μια διεθνής κρίση, ωστόσο το πώς στέκεται η χώρα μας μέσα σε αυτήν είναι αποτέλεσμα των πολιτικών που για δεκαετίες ακολούθησαν οι κυβερνήσεις, οι οποίες πάντα παρέμεναν πιστές σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους. Επιπλέον, για την άνοδο των τιμών δεν φταίει μόνο ο πόλεμος! Φταίνει τα ασήκωτα φορολογικά βάρη που έχουν φορτωθεί στο λαό, κυρίως μέσα από έμμεσους φόρους (ειδικά στα καύσιμα), φταίει το χρηματιστήριο ενέργειας, φταίει η ενεργειακή εξάρτηση της χώρας και, τελικά, η άρχουσα τάξη και οι πολιτικοί της εκφραστές με την πολιτική του τσακίσματος των λαϊκών δικαιωμάτων που ακολουθούν χρόνια τώρα και με όλο και μεγαλύτερη ένταση.

Όσο για την περίφημη απορρόφηση του κόστους, είναι από εκείνα τα πράγματα που θα ήταν για γέλια αν δεν ήταν για κλάματα... Οι τιμές έχουν ανέβει κατακόρυφα. Κι ένας από τους λόγους είναι ότι τα ποσοστά κέρδους των κεφαλαιοκρατών είναι αδιαπραγμάτευτα. Πολύ περισσότερο, επιδιώκουν να τα ανεβάσουν για να αντιμετωπίσουν την κρίση τους, φορτώνοντάς την στο λαό, του οποίου υποτίθεται ότι συμμερίζονται τις ανάγκες και τις δυσκολίες. Ακούμε βερεσέ τα ψευτοεπιχειρήματα ότι αν δεν συγκρατούσαν τις τιμές, αυτές θα είχαν ανέβει ακόμα περισσότερο! Γιατί βρίσκουν χίλιους δυο τρόπους να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους. Πέρα από τους ...πρωτοπόρους ιδιώτες παρόχους ενέργειας, που χρησιμοποιούν μέχρι και τώρα κάθε αθλιότητα απέναντι στους εγκλωβισμένους καταναλωτές, είναι γνωστά και άλλα τεχνάσματα, όπως η μείωση της ποσότητας των τροφίμων στην ίδια συσκευασία, ώστε να πωλείται το ίδιο, αλλά να κοστίζει λιγότερο... Γιατί, λοιπόν, να πιστέψουμε ότι είναι κι αυτοί θύματα της κρίσης, αλλά κάνουν ό,τι μπορούν για το κοινό καλό; Το μόνο καλό που θέλουν να κάνουν είναι στις τσέπες τους και πουθενά αλλού.

Στον ...ευγενή αυτό αγώνα τους έχουν συμπαραστάτη και πολύτιμο αρωγό την κυβέρνηση, η οποία απλόχερα τους έχει προσφέρει ένα πλέγμα νομοθετικών και κατασταλτικών μηχανισμών, που στόχο έχουν να τους εξασφαλίσουν απρόσκοπτα κέρδη. Από τους αντεργατικούς νόμους του Χατζηδάκη

(και όχι μόνο), μέχρι τις ...πολυάσχολες, τελευταία, δυνάμεις καταστολής, η επιδίωξη είναι ο εργασιακός μεσαίωνας, η δουλειά χωρίς δικαιώματα, με μηδαμινές αποδοχές και πλήρη ασυδοσία της εργοδοσίας. Και για όσους σκεφτούν να αντιδράσουν, τα ρόπαλα των ΜΑΤ, τα δικαστήρια, η απαγόρευση της συνδικαλιστικής δράσης.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, η πολιτική των επιδομάτων σε καμιά περίπτωση δεν καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες. Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση προσπαθεί να εξασφαλίσει μια στοιχειώδη λειτουργία της αγοράς για να μην υπάρξουν απρόβλεπτες εξελίξεις από μια κατάσταση παρατεταμένης οικονομικής στασιμότητας που θα βλάψει την κερδοφορία του κεφαλαίου. Έτσι, μοιράζει κρατικό χρήμα, που πρώτα έχει κλέψει από το λαό μέσω της δυσβάσταχτης φορολογίας. Και οι τιμές, στη θέση τους, αδιαπραγμάτευτες!

Πρόσφατα, σε ραδιοφωνική συνέντευξη, κυβερνητικό στέλεχος απάντησε πως κακώς γίνεται κριτική στην κυβέρνηση ότι με την επιδοματική πολιτική έχει απομακρυνθεί από τον φιλελευθερισμό, γιατί αυτό που κάνει είναι να χρησιμοποιεί την κρατική παρέμβαση για να προστατεύσει την ελεύθερη οικονομία, προσωρινά! Μόλις περάσει η μπόρα, το κράτος θα αποσυρθεί και πάλι και η αγορά θα συνεχίσει απρόσκοπτα, γιατί αυτός είναι ακριβώς ο ρόλος του κράτους σε μια φιλελεύθερη οικονομία. Πιο καθαρή ομολογία δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε!

Η ακρίβεια είναι μια τραγική πραγματικότητα, την οποία ο λαός θα βιώσει με βάρβαρο τρόπο τον χειμώνα που έρχεται. Γιατί ο χειμώνας αυτός, ο δύσκολος, όπως τον λένε, έρχεται μετά από πολλούς δύσκολους χειμώνας και δύσκολα χρόνια, στα οποία το λαϊκό εισόδημα καταληστεύτηκε και δικαιώματα καταργήθηκαν.

Και όσο δεν ξεσηκωνόμαστε για να διεκδικήσουμε τις ίδιες τις ζωές μας, τόσο δίνουμε χώρο σε αυτούς που μας τις κλέβουν καθημερινά να ετοιμάζουν ακόμα πιο δύσκολους χειμώνας και ακόμα πιο δύσκολα χρόνια.

Ξεκινούν και οι e-πλειστηριασμοί ακινήτων!

Στα μέσα του Σεπτεμβρίου ξεκίνησε η διαδικασία των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών μέσω της ΑΑΔΕ για όσους χρωστούν στο ελληνικό Δημόσιο. Πρόκειται για ένα κομμάτι των πλειστηριασμών που αφορούν τα λεγόμενα κόκκινα δάνεια, τα στεγαστικά κ.ά.

Οι πλειστηριασμοί που λόγω πανδημίας και προσωρινών μέτρων είχαν επιβραδυνθεί, πλέον απελευθερώνονται. Ενδεικτικό βέβαια είναι -ενώ υπήρχαν τα μέτρα επιβράδυνσής τους- πως έχουν πραγματοποιηθεί ήδη αρκετές χιλιάδες το 2022.

Μέχρι στιγμής στο ηλεκτρονικό σφυρί έχουν «βγει» μερικά ακίνητα και οικόπεδα -κυρίως- στη Θεσσαλονίκη. Οι πληροφορίες από τα δημοσιογραφικά μέσα (ηλεκτρονικά και μη) εκτιμούν ότι θα πραγματοποιηθούν σε πρώτη φάση (με ορίζοντα τον Φλεβάρη του '23) πάνω από 1.300 πλειστηριασμοί ακινήτων,

ανάμεσά τους και πρώτες κατοικίες. Φυσικά, είναι πολύ πιθανό οι εκτιμήσεις αυτές να ξεπεραστούν κατά πολύ αν αναλογιστούμε τους ρυθμούς με τους οποίους επιδιώκουν να προχωρήσουν. Ενδεικτικές επίσης είναι και οι τοποθετήσεις διαφόρων «ειδικών» στα ΜΜΕ για το γεγονός ότι «δεν υπάρχει πλέον προστασία πρώτης κατοικίας».

Η κυβέρνηση αλλά και τα επίσημα ΜΜΕ επιδιώκουν να παρουσιάσουν όλη αυτή τη διαδικασία σαν κάτι το οποίο δεν χτυπάει τα λαϊκά νοικοκυριά. Χαρακτηριστικό είναι ότι από τη λίστα των e-πλειστηριασμών προβάλλουν κατά βάση τα «μεγάλα» ακίνητα. Η αλήθεια όμως είναι ότι πολλά φτωχά νοικοκυριά απειλούνται και μάλιστα για ελάχιστα «χρέη»!

Όλα αυτά τη στιγμή που η πλειοψηφία των εργαζομένων και των λαϊκών ανθρώπων χτυπιέται από το δίδυμο ακρίβειας-πληθωρισμού και τη σαρωτική

επίθεση στα εργασιακά τους δικαιώματα. Αυτή η φτωχοποίηση σε συνδυασμό με την εκτίναξη στις τιμές των νοίκιων έχει κάνει το ζήτημα της κατοικίας δυσβάστακτο οικονομικό βάρος για μια οικογένεια.

Σε αυτή την περίοδο το σύστημα βγάζει στο σφυρί -και- τη λαϊκή κατοικία προκειμένου να συμβάλει ακόμα περισσότερο στη συγκέντρωση του πλούτου (κινητού και ακίνητου) στα χέρια λίγων. Μάλιστα η πρωτοκαθεδρία των funds (SPVs Εταιρείες Ειδικού Σκοπού) σε σχέση με τις τράπεζες, σαν επισπεύδουσες των πλειστηριασμών, έχει κάνει τους πλειστηριασμούς κατοικιών προτεραιότητα προκειμένου να επιτύχουν τους οικονομικούς στόχους. Επιπρόσθετα η επιτάχυνσή τους γίνεται και μέσω του νέου Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, δηλαδή από τη δυνατότητα μείωσης της τιμής του ακινήτου που βγαίνει σε πλειστηριασμό αυτόματα, χωρίς δικαστική

απόφαση, πουλώντας επί της ουσίας σπίτια σε εξευτελιστικές τιμές.

Στην πραγματικότητα, έχουμε μια προσπάθεια αύξησης του ποσοστού των ενοικιαστών σε βάρος των ιδιοκτητών. Συγκέντρωση μεγάλου μέρους των ακινήτων στα χέρια λίγων αρπακτικών (όπως γίνεται ήδη σε μερικές περιοχές της Αθήνας). Παράλληλα εξυπηρετούνται οι τράπεζες από τα λεγόμενα «προβληματικά δάνεια». Μέσα σε λίγα χρόνια φάνηκε η γύμνια της πολιτικής τής «προστασίας της πρώτης κατοικίας». Αποτέλεσε επί της ουσίας το μέσο για να συνηθίσει ο λαός τους μαζικούς πλειστηριασμούς.

Για το κεφάλαιο η συνεχής συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια του αποτελεί στοιχείο της αναπαραγωγής του. Για τα φτωχά λαϊκά στρώματα που εξαθλιώνονται συνεχώς το ζήτημα της στέγης αποτελεί στοιχειώδες δικαίωμα προς κατάκτηση.

Μαλαματίνα

Οι εργάτες επιμένουν παρά την περικύκλωση

Ενωμένοι και αποφασισμένοι παραμένουν οι απεργιοί εργάτες στη Μαλαματίνα, καθώς ο κύριος κορμός τους παραμένει συσπειρωμένος γύρω απ' το σωματείο και το απεργιακό μπλόκο. Οι εργάτες συνεχίζουν να δίνουν καθημερινά το παρόν μπροστά στο εργοστάσιο και στις συζητήσεις δείχνουν αποφασισμένοι να πάνε τον αγώνα «μέχρι τέλους».

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, και πλέον παγιωθεί, δημιουργεί πίεση και στις δύο πλευρές. Απ' τη μία, η εργοδοσία έχει κατοχυρώσει τη δυνατότητα να περνάει τους απεργοσπάστες απ' την πύλη με τις πλάτες των ΜΑΤ και της κυβέρνησης. Αυτή η δυνατότητα έχει αποδειχτεί καθοριστική, καθώς, πατώντας πάνω σ' αυτό το γεγονός, έχει προσπαθήσει με κάθε μέσο ν' ανακτήσει την εικόνα μιας λειτουργικής επιχείρησης. Έφτιαξε νέες διαφημίσεις στο ραδιόφωνο και τα λεωφορεία της πόλης, παραγγέλνει δημοσιεύματα σε ΜΜΕ και site, κάνει μαύρη προπαγάνδα ενάντια στην απεργία. Έχει λάβει κάθε είδους στήριξη από μια σειρά υπουργούς κι έχει εξασφαλισμένες ευνοϊκές ρυθμίσεις. Όμως, όλ' αυτά δεν σημαίνουν ότι η εργοδοσία δεν πνέζεται. Το εργοστάσιο δεν λειτουργεί πλήρως, ούτε σε επίπεδο εικόνας ούτε σε επίπεδο παραγωγής. Υπάρχουν πληροφορίες για τη δύσκολη θέση της «Μαλαματίνας» στην αγορά, κάτι που αναπόφευκτα δημιουργεί πίεση, καθώς η εργοδοσία δεν μπορεί να «τελειώσει το ζήτημα». Γι' αυτό το λόγο, έχουν επιδοθεί σε ατομικές πιέσεις προς τους εργάτες.

Απ' την άλλη μεριά, η πλευρά των εργατών αντιμετωπίζει ως κύριο πρόβλημα την απομόνωση και την περικύκλωση. Το γεγονός ότι δεν μπορεί να υλοποιηθεί η απεργιακή περιφρούρηση και το σταμάτημα της παραγωγής βάζει αναγκαστικά το ζήτημα της μεγαλύτερης υποστήριξης του αγώνα απ' το εργατικό κίνημα της πόλης. Τόσο σε επίπεδο αλληλεγγύης, με την οικονομική στήριξη, την ενημέρωση, την προπαγάνδα, αλλά κυρίως μέσα απ' την προκήρυξη απεργιακών κινητοποιήσεων που θα θέσουν

ξανά το ζήτημα της απεργιακής περιφρούρησης με μαζικούς όρους, με μαζική πρωινή συγκέντρωση στο εργοστάσιο. Ο σχεδιασμός αυτός, τον οποίο έχουμε προτείνει κατ' επανάληψη, είναι ο μόνος που μπορεί να προσδώσει στην απεργία την πλήρη μορφή της, δηλαδή την απαίτηση να σταματήσει να δουλεύει η παραγωγή και να έχει τη μέγιστη ζήμια η εργοδοσία.

Σ' αυτή την κατεύθυνση όμως, ελάχιστα πράγματα έχουν γίνει. Το Εργατικό Κέντρο είναι άφαντο και φανερά εχθρικό στην απεργία, αποκλείοντας κάθε απεργιακή κινητοποίηση (ίσως να κάνει πάλι μετά από άλλα 25 χρόνια...). Αλλά και το ΠΑΜΕ, παρ' όλο που βγάζει καθημερινά ανακοινώσεις, στην πράξη, εκεί που το ζήτημα «καίει», δεν δείχνει διατεθειμένο να βάλει ούτε καν μια 3ωρη στάση στα πρωτοβάθμια σωματεία που ελέγχει, ούτε μια κινητοποίηση στους φοιτητικούς συλλόγους. Είναι ολοφάνερο ότι το ΚΚΕ έχει κρατήσει δύο στάσεις στο ζήτημα της απεργίας. Μία μέχρι το χτύπημα των ΜΑΤ, όπου είχε συνεχή παρουσία, και μία ύστερα απ' αυτό, όπου έχει μειώσει στο ελάχιστο την παρουσία του στο μπλόκο. Ο σχεδιασμός του περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από κεντρικά γεγονότα όπως η ΔΕΘ και η απεργία στις 9 Νοέμβρη, προσπαθώντας να παραλύσει κάθε άλλο σχεδιασμό στη βάση του αγώνα, κάθε άλλη κινητοποίηση. Αλλά κι η υπόλοιπη Αριστερά της πόλης δεν δείχνει καλύτερα αντανακλαστικά. Αυτό φυσικά με διαβαθμίσεις, καθώς κάποιες δυνάμεις προς τιμή τους έχουν δείξει κάποια καλύτερα στοιχεία. Συνολικά όμως, δείχνει να μην μπορεί να καταλάβει το ταξικό διακύβευμα για την πόλη της Θεσσαλονίκης και ευρύτερα.

Όλα αυτά έχουν συντελέσει στο να υπάρχει μια νωθρή προπαγανδιστική-ενημερωτική προσπάθεια. Ελάχιστες κινήσεις έχουν γίνει για να υπενθυμίζεται στην πόλη ότι η απεργία συνεχίζεται και να μην ξεχαστεί το ζήτημα. Μια τέτοια σημαντική κίνηση ήταν η έκδοση 4σέλιδου φυλλαδίου του σωματείου, που εξηγεί τις θέσεις του και απευθύνεται σε μια σειρά εργαζόμενους που θέλουν να

έχουν συγκροτημένα επιχειρήματα για τους σκοπούς και το περιεχόμενο του αγώνα. Τέλος, γίνονται από διάφορους αλληλέγγυους τοπικές προσπάθειες να στηριχθεί το απεργιακό ταμείο.

Όλες αυτές οι εξελίξεις αποτυπώθηκαν στην πρωινή συγκέντρωση του σωματείου στις 26/9, όπου απεργιοί και αλληλέγγυοι συγκεντρώθηκαν για κάποια ώρα στην πύλη απέναντι στην αστυνομία, απαιτώντας να μην περάσουν οι παράνομα προσληφθέντες, όμως η παρεμπόδιση αυτή δεν έγινε κατορθωτό να ολοκληρωθεί. Η Ταξική Πορεία είχε σημαντική παρουσία στη συγκέντρωση, όμως η συνολική μαζικότητα δεν ήταν αυτή που θα μπορούσε, καθώς δεν στηρίχθηκε όσο θα έπρεπε απ' τις άλλες δυνάμεις. Σημαντική εξέλιξη αποτελεί η απόφαση του σωματείου να καλέσει ανοιχτή σύσκεψη στο ΕΚΘ την Πέμπτη 29/9, με σκοπό τη διοργάνωση νέας κινητοποίησης, με τη στήριξη των αλληλέγγυων φορέων. Μια κίνηση σε σωστή κατεύθυνση, που πάρθηκε μετά από πολλές συζητήσεις στο μπλόκο και μπορεί να αναζωογονήσει το μέτωπο συμπαραστάσης.

Καθώς γράφονται οι γραμμές αυτές, έγινε γνωστή η απόφαση της εργοδοσίας ν' απολύσει τον πρόεδρο του Σω-

ματείου Εργαζομένων της «Μαλαματίνα» και πρόεδρο της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφιαλωμένων Ποτών, Γιάννη Φραγκίδη, καθώς και τον πρόεδρο του Συνδικάτου Οδηγών-Πωλητών και Βοηθών Εμφιαλωμένων Ποτών Β.Ελλάδας, Άρη Μερκενίδη. Κίνηση που αναδεικνύει τις πιέσεις που δέχεται η εργοδοσία και την αγωνία της «να τελειώνει» χρησιμοποιώντας κάθε μέσο, και η οποία πρέπει ν' απαντηθεί με το δυνάμωμα του αγώνα και τη διεύρυνση του μετώπου συμπαραστάσης και καταδίκης των απολύσεων, των συνδικαλιστικών διώξεων και της καταστολής που δέχονται οι εργάτες που υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους.

Η κύρια μεριά της πίεσης βρίσκεται στην πλευρά των εργατών, όμως ο αγώνας έχει ακόμα πολλές δυνάμεις και δυνατότητες, που δεν έχουν αξιοποιηθεί, για να γύρει την πλάστιγγα προς την άλλη πλευρά. Δυνατότητες που μπλοκάρουν κυρίως στους συσχετισμούς μέσα στο εργατικό κίνημα. Απ' τη μεριά των δικών μας δυνάμεων, απαιτείται να θέσουμε ξανά και ξανά τα ζητήματα, προσπαθώντας να βρισκουμε τους σωστούς τρόπους προκειμένου να προωθηθεί ο αγώνας σε καλύτερη θέση.

Απολύσεις στα σούπερ μάρκετ «ΑΒ Βασιλόπουλος»

Οι εργαζόμενοι να αντισταθούν και να διεκδικήσουν δουλειά με δικαιώματα!

Μεγάλη αναστάτωση υπάρχει το τελευταίο διάστημα στα σούπερ μάρκετ «ΑΒ Βασιλόπουλος», λόγω μιας σειράς απολύσεων που έχουν γίνει στις κεντρικές εγκαταστάσεις της επιχείρησης. Χωρίς να έχουν δημοσιοποιηθεί ακριβή στοιχεία, φαίνεται πως το σχέδιο αναδιάρθρωσης που ανακοίνωσε η εταιρεία αφορά μέχρι και υψηλόβαθμα στελέχη, αλλά και αρκετούς ακόμη εργαζόμενους οι οποίοι απολύθηκαν ή οδηγήθηκαν σε οικειοθελή αποχώρηση. Αυτό το κύμα απολύσεων κι οι μετακινήσεις προσωπικού σ' άλλες θέσεις εντάσσονται στις αλλαγές που κάνει ο μητρικός όμιλος στις θυγατρικές εταιρείες του στην περιοχή της νοτιοανατολικής Ευρώπης κι έχει προκαλέσει τεράστια ανησυχία στους χιλιάδες εργαζόμενους που απασχολούνται, όχι μόνο στα κεντρικά, αλλά και στα δεκάδες καταστήματα σ' ολόκληρη τη χώρα.

Καθόλου δεν καθησυχάζουν τους εργαζόμενους οι διαβεβαιώσεις της εταιρείας πως το σχέδιο αναδιάρθρωσης δεν αφορά τα καταστήματα, αλλά μόνο τα κεντρικά, ούτε πως ο κύκλος απολύσεων έχει κλείσει. Άλλωστε, ο τρόπος με τον οποίο απομακρύνθηκαν οι εργαζόμενοι που απολύθηκαν, με fast track διαδικασίες, προκειμένου να μην προλάβουν ν' ανοίξουν συζητήσεις με συναδέλφους τους, φανερώνει την πρόθεση της εργοδοσίας να τηρηθεί σιγή ιχθύος, ώστε να συνεχίσει απρόσκοπτα η λειτουργία της επιχείρησης, παρά τους σχεδιασμούς της. Φυσικά, οι εργαζόμενοι ξέρουν πολύ καλά πως η εργοδοσία τους αντιμετωπίζει σαν αναλώσιμο υλικό και δεν θα διστάσει «αν χρειαστεί» να τους δείξει το δρόμο της απόλυσης.

Είναι η ίδια, άλλωστε, που επιβάλλει απάνθρωπους ρυθμούς δουλειάς στους εργαζόμενους της κι εφαρμόζει

τη βαρβαρότητα που φέρνει ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας. Όπως κι οι υπόλοιπες επιχειρήσεις του κλάδου, η «ΑΒ Βασιλόπουλος» αποτελεί ένα ακόμη εργασιακό κάτεργο, όπου οι εργαζόμενοι βλέπουν τα δικαιώματά τους να καταστρατηγούνται καθημερινά. Οι ρυθμοί δουλειάς είναι υπερεντατικοποιημένοι και, όσο το προσωπικό πετοκόβεται, θα ενταθούν ακόμη περισσότερο. Μετά τις μαζικές απολύσεις που έγιναν πριν από δυο περίπου χρόνια, η κατάσταση χειροτέρευσε σημαντικά, αφού λιγότεροι εργαζόμενοι καλούνται να βγάλουν την ίδια και ακόμη περισσότερη δουλειά. Την ίδια ώρα, οι εργαζόμενοι βλέπουν τις εργασιακές σχέσεις τους να διαλύονται, δουλεύουν με 4ωρες και 6ωρες συμβάσεις, ελαστικοποιημένα ωράρια και αμείβονται με μισθούς πείνας. Στις αποθήκες, όπου πολλοί εργαζόμενοι είναι εργολαβικοί, οι συνθήκες εργα-

σίας είναι ακόμη χειρότερες.

Οι εξελίξεις αυτές συμβαίνουν την ίδια ώρα που μπροστά τους οι εργαζόμενοι έχουν το φετινό δυσβάσταχτο χειμώνα, με αποτέλεσμα η αγωνία τους για το αν θα έχουν δουλειά και κατά συνέπεια αν θα μπορέσουν να επιβιώσουν, να κορυφώνεται. Απέναντι στους σχεδιασμούς της εταιρείας, η οποία κινείται με γνώμονα αποκλειστικά τη δική της κερδοφορία, οι εργαζόμενοι πρέπει να οργανωθούν και να προτάξουν τις δικές τους ανάγκες. Πρέπει πρώτα απ' όλα να παλέψουν για να βάλουν φραγμό στην κατεύθυνση των απολύσεων και παράλληλα, μαζί με όλους τους εργαζόμενους που, κυριολεκτικά, στενάζουν απ' το κύμα ακρίβειας, να διεκδικήσουν αυξήσεις στους μισθούς και δουλειά με κατοχυρωμένα εργασιακά δικαιώματα!

Στο απροχώρητο η κατάσταση στα νοσοκομεία - διέξοδος οι αγώνες

Όσο περνάει ο καιρός αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο πως η πανδημία του κορωνοϊού, όσο κι αν εξέπληξε το σύστημα και έθεσε προβληματικές διαχείρισης, έγινε ακόμα ένα όχημα έντασης της επίθεσης στο δικαίωμα του λαού στη ζωή και την περίθαλψη και μέσο για τη διάλυση των νοσοκομείων και των εργαζόμενων σ' αυτά.

Σχεδόν τρία χρόνια μετά την έναρξη της πανδημίας, τα νοσοκομεία που «ενισχύθηκαν» βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα από ποτέ, οι εργαζόμενοι πιο εξασθενωμένοι από ποτέ κι οι συνθήκες περίθαλψης σε τραγική κατάσταση.

Όσα κι αν έχουν γραφτεί και θα γραφτούν δεν μπορούν ν' αποδώσουν τις συνθήκες κόλασης στις οποίες καλούνται να εργαστούν οι υγειονομικοί. Ενώ οι κυβερνητικοί δεν σταματάνε να υπερηφανεύονται για τις προσλήψεις και να αναγγέλουν νέες, η πραγματικότητα είναι πως το προσωπικό είναι λιγότερο και απ' την περίοδο των μνημονίων, όπου είχαν «παγώσει» οι προσλήψεις. Οι υποτιθέμενες προσλήψεις (κατά βάση συμβάσεις ορισμένου χρόνου) δεν καλύπτουν ούτε στο ελάχιστο τις συνταξιοδοτήσεις και τους εργαζόμενους που λείπουν, όντας σε αναστολή. Για τους τελευταίους, μάλιστα, έχει γίνει ξεκάθαρο πως η απομάκρυνσή τους έγινε και συνεχίζεται για καθαρά πολιτικούς λόγους, με όρους αυταρχισμού, καθώς η διασπορά κι οι επαναμολύνσεις στους εμβολιασμένους εργαζόμενους είναι ήδη τεράστια. Η αδιανόητη υποστελέχωση έχει οδηγήσει σε βάρδιες και εφημερίες

του τρόμου, με τη σωματική και ψυχική εξουθένωση ν' αγγίζουν όρια άνευ προηγουμένου. Ένας μέσος εργαζόμενος σε νοσοκομείο έχει τουλάχιστον 3-4 μήνες οφειλόμενες άδειες και ρεπό, κι αυτό μόνο απ' την τελευταία τριετία. Έχει γίνει όλο και συχνότερο, μάλιστα, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό να παραιτείται, ακόμα κι από μόνιμες θέσεις, μην αντέχοντας τις απάνθρωπες συνθήκες πίεσης.

Αυτή η κατάσταση καθιστά επικίνδυνες τις συνθήκες νοσηλείας. Ασθενείς που περιμένουν για ώρες ώστε να εξεταστούν, ασθενείς που κατόπιν ξαναπεριμένουν για ώρες μέχρι να βρεθεί διαθέσιμο κρεβάτι ή συνηθέστερα ράντζο, ασθενείς που μπορεί να περιμένουν και μία ολόκληρη μέρα για να δουν το γιατρό τους γιατί δεν θα έχει προλάβει να περάσει απ' όλους. Ακόμα και τα παγκόσμια στατιστικά κι οι πανεπιστημιακές έρευνες αποδεικνύουν πως απώλειες χιλιάδων ανθρώπινων ζωών στην Ελλάδα είναι αποτέλεσμα των πολιτικών του συστήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρόσφατη μελέτη Λύτρα για τους θανάτους διασωληνωμένων ασθενών με covid. 97,7%(!!!) όσων διασωληνώθηκαν και παρέμειναν εκτός ΜΕΘ την περίοδο Σεπτεμβρίου 2021 - Απρίλιος 2022, γιατί δεν υπήρχε κρεβάτι, πέθαναν. Σύμφωνα με την ίδια μελέτη, οι θάνατοι λόγω covid σε νοσοκομεία της επαρχίας ήταν 64% περισσότεροι σε σχέση με τα νοσοκομεία της Αθήνας. Με λίγα λόγια, ο λαός της επαρχίας αφέθηκε ακόμα περισσότερο στην τύχη του, χωρίς ΜΕΘ και εξειδικευμένο προσωπικό. Όλοι αυτοί οι θάνατοι αποτελούν δολοφονίες του συστήματος, καθώς με κατάλληλες υποδομές και προσλήψεις προσωπικού, ένα μεγάλο κομμάτι τους θα μπορούσε να αποφευχθεί.

Φυσικά, ακόμα κι οι μελέτες που προέρχονται από συστημικές πηγές και αναδεικνύουν τη σαπίλα του συστήματος δεν είναι αρκετές για αλλαγή πλεύσης στο χώρο της περίθαλψης, δηλαδή για προσλήψεις, άνοιγμα νέων νοσοκομείων κοκ. Αντ' αυτού, ετοιμάζεται ακόμα μεγαλύτερη ερείπωση. Στο νέο σχέδιο νόμου Γκάγκα-Πλεύρη που διέρρευσε προβλέπεται η μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ και το τέλος της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης των γιατρών σε αυτά. Τα νοσοκομεία θα λειτουργούν με γιατρούς που θα δουλεύουν με μπλοκάκι και θα μοιράζουν το χρόνο τους ανάμεσα στο νοσοκομείο, το ιδιωτικό τους ιατρείο και ιδιωτικές κλινικές. Εργασιακός μεσαίωνας για τους γιατρούς, που θα προσπαθούν να συμπληρώσουν εισόδημα δουλεύοντας όλη μέρα, και τρομακτική εξέλιξη για την περίθαλψη των ασθενών που σταθερά βλέπουν τη δωρεάν περίθαλψη να μπαίνει στο κέντρο του στόχου. Για να μην ξεχνάμε την πολυετή επιδίωξη για ΣΔΙΤ στα νοσοκομεία, την οποία το μοντέλο του «ιδιώτη γιατρού» φέρνει πιο κοντά.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα αναδεικνύονται διαρκώς νέες πλευρές της εγκληματικής πολιτικής στην υγεία. Λίγους μήνες μετά την αποκάλυψη της έλλειψης αναισθησιολόγων στο παιδιατρικό νοσοκομείο της Πάτρας και της βίαιης μετακίνησης αναισθησιολόγων από άλλες περιοχές, αντί για μαζικές προσλήψεις, αναδεικνύεται το ίδιο πρόβλημα στο «Αγία Σοφία» και στα υπόλοιπα παιδιατρικά νοσοκομεία της Αθήνας. Αποτέλεσμα είναι εκατοντάδες ή και χιλιάδες χειρουργεία να βρίσκονται σε αναμονή, με μοναδική διέξοδο τον ιδιωτικό τομέα. Με αφορμή, αυτό οι εργαζόμενοι του νοσοκομείου «Αγία Σοφία» πραγματοποίησαν στις 28/9 απεργία και κινητοποίηση, ακολουθούμενοι απ' τους συναδέλφους τους στο

«Αγλαΐα Κυριακού» και το Παίδων Πεντέλης, διεκδικώντας μαζικές προσλήψεις προσωπικού και μονιμοποιήσεις.

Σε αντίστοιχο κλίμα, οι παθολόγοι του «Γεννηματάς» ξεκίνησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας στη διοίκηση, καθώς για μήνες έχουν υποχρεωθεί σε παράνομη υπερεφημέρευση, πέρα απ' τα όρια του ανθρώπινως δυνατού. Χαρακτηριστικά, κι ενώ ο νόμος προβλέπει πως η εβδομαδιαία εργασία του γιατρού δεν πρέπει να ξεπερνά τις 48 ώρες, και σε εξαιρετικές περιπτώσεις τις 60, οι παθολόγοι του «Γεννηματάς», και πολλών άλλων νοσοκομείων, ξεπερνούν τις 80-90 ώρες, κάτι που είναι επικίνδυνο για την υγεία των ίδιων και την ασφάλεια των ασθενών. Φυσικά, οι περισσότερες απ' αυτές τις επιπλέον ώρες είναι υπερωρίες που δεν προσμετρώνται πουθενά και δεν θα πληρωθούν ποτέ.

Μέσα σ' αυτό το συνεχιζόμενο ζοφερό κλίμα, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες «κάνουν την πάπια». Την 24ωρη απεργία του «Αγία Σοφία», που αναδεικνύει προβλήματα όλων των εργαζόμενων σ' όλα τα νοσοκομεία, δηλαδή πρέπει να καθολικοποιηθεί, η ΟΕΝΓΕ τη στήριξε με στάση εργασίας, βρισκόμενη πίσω απ' τις ανάγκες των εργαζόμενων. Την πλήρη διάλυση των εργασιακών συνθηκών και σχέσεων στα νοσοκομεία η ΠΟΕΔΗΗ θα αντιμετωπίσει με μία πανελλαδική απεργία στις 20 Οκτώβρη, σαν να μην ήταν γνωστά τα προβλήματα, με το γνωστό εθιμοτυπικό χαρακτήρα που δίνει στις κινητοποιήσεις της.

Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία πρέπει ν' αντλήσουμε δύναμη απ' τους συναδέλφους που έχουν αρχίσει να κινητοποιούνται κατά τόπους και να συνειδητοποιήσουμε πως μόνο με συνολικό και μαζικό αγώνα μπορούμε ν' ανατρέψουμε το εφιαλτικό παρόν που μας έχει επιβληθεί.

Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν...

37% των δημοσίων υπαλλήλων είναι άνω των 55 ετών

Η Ελλάδα, με ποσοστό 37%, κατέχει την τρίτη θέση στο ποσοστό των δημοσίων υπαλλήλων με ηλικία άνω των 55 ετών, πίσω απ' την Ιταλία με 48% και την Ισπανία με 46%. Ο ΟΟΣΑ προβλέπει ότι, μ' αυτή την ηλικιακή σύνθεση του προσωπικού του, το ελληνικό δημόσιο σύντομα θ' αντιμετωπίσει πρόβλημα προσαρμογής στον ψηφιακό μετασχηματισμό της νέας εποχής και δεν θα μπορέσει ν' ανταποκριθεί στις ανάγκες της «σύγχρονης κοινωνίας». Οι δημόσιοι υπάλληλοι στην Ελλάδα, λένε επίσης οι ίδιες έρευνες, εκτός του ότι είναι γερασμένοι και «χαμηλού μορφωτικού επιπέδου», δεν είναι καν πρόθυμοι να επιμορφωθούν παρά μόνο αν αυτό συμβάλει στην υπηρεσιακή τους ανέλιξη...

Πράγματι αυτή είναι η κατάσταση στο ελληνικό δημόσιο. Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι αποτέλεσμα των πολιτικών όλων των κυβερνήσεων και εντάσσεται στην οργανωμένη και στοχευμένη προσπάθεια του συστήματος εδώ και χρόνια για λιγότερο δημόσιο, πλήρως προσαρμοσμένο στις ανάγκες της αγοράς και μόνο, χωρίς «ενοχλητικά» δικαιώματα για τους εργαζόμενους του και το λαό.

Οι δεκαετίες μηδενικών προσλήψεων, παρά μόνο συγκεκριμένων «επιτελικών» στελεχών, που έχουν προηγηθεί

Γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους θεωρεί παράνομη την απονομή μειωμένης σύνταξης για όσους έχουν συμπληρώσει 25ετία και είναι 55, 58 ή 60 ετών και που μέχρι τώρα δεν φαινόταν να θίγονται απ' το νόμο Κατρούγκαλου. Η συγκεκριμένη γνωμοδότηση, αν γίνει δεκτή τελικά απ' το υπουργείο Εργασίας, θα παγώσει τις εκκρεμείς αιτήσεις συνταξιοδότησης περίπου 6.000 δημοσίων υπαλλήλων, απειλώντας τους με επιπλέον παραμονή στη δουλειά έως και 7 χρόνια.

και το μισθολογιο-φτωχολογιο με τους μισθούς των νεοεισερχόμενων να φτάνουν στην καλύτερη περίπτωση τα 600 με 700 ευρώ, οδηγούν στην αποθάρρυνση ακόμα και των ελάχιστων «τυχερών» προς διορισμό. Η επιδείνωση των συνθηκών εργασίας στο πνεύμα του ιδιωτικού τομέα, που φάνηκε ακόμα περισσότερο στην πρόσφατη πανδημία, επίσης αποτρέπει και τα τους πιο αισιόδοξους. Διαδοχικές δε αλλαγές του συνταξιοδοτικού συστήματος με αύξηση των ορίων ηλικίας, μείωση των συντάξεων και μεγάλες καθυστερήσεις στην απονομή τους, εγκλωβίζουν την πλειοψηφία των δημοσίων υπαλλήλων που δεν μπορεί, αλλά και δεν θέλει τελικά να βγει στη σύνταξη φοβούμενη το πρόβλημα βιοπορισμού που θ' αντιμετωπίσει. Την ίδια

στιγμή, η απουσία «σοβαρού» κινήματος που θα μπορούσε να δώσει ελπίδα για βελτίωση όλων αυτών, παγώνει και δυσχεραίνει ακόμα περισσότερο την κατάσταση.

Πρόσφατα άλλωστε ήρθε στη δημοσιότητα γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους που θεωρεί παράνομη την απονομή μειωμένης σύνταξης για όσους έχουν συμπληρώσει 25ετία και είναι 55, 58 ή 60 ετών και που μέχρι τώρα δεν φαινόταν να θίγονται απ' το νόμο Κατρούγκαλου. Η συγκεκριμένη γνωμοδότηση, αν γίνει δεκτή τελικά απ' το υπουργείο Εργασίας, θα παγώσει τις εκκρεμείς αιτήσεις συνταξιοδότησης περίπου 6.000 δημοσίων υπαλλήλων, απειλώντας τους με επιπλέον παραμονή στη δουλειά έως και 7 χρόνια.

Κι άλλοι λοιπόν 55αρηδες στο δημόσιο... Εργαζόμενοι που συνθλιβονται ανάμεσα, απ' τη μια μεριά, στα όρια ηλικίας που συνεχώς αυξάνονται με πρόσχημα τα προβλήματα χρηματοδότησης του συνταξιοδοτικού συστήματος και βαφτίζονται επιεικώς «ενεργή γήρανση» και, απ' την άλλη, στα κέρδη του κεφαλαίου που απαιτούν νέους εργαζόμενους, ευέλικτους, χωρίς δικαιώματα και κυρίως με μισθούς πείνας. Αν δεν υπήρχε δε η μονιμότητα στο δημόσιο, οι χιλιάδες 55αρηδες δημόσιοι υπάλληλοι του 37% θα βρίσκονταν στην ανεργία, ελπίζοντας σε μια σύνταξη όταν θα συμπλήρωναν τα πολυπόθητα όρια ηλικίας. Δεν είναι εξάλλου καθόλου τυχαίο ότι όλες αυτές οι συζητήσεις περί «γερασμένου», «απροσάρμοστου» και «αμόρφωτου» δημοσίου υπαλλήλου συνοδεύονται πάντα απ' τον... προβληματισμό για τη μονιμότητα και τις σταθερές εργασιακές σχέσεις στο δημόσιο.

Για άλλη μια φορά, λοιπόν, οι εργαζόμενοι καλούνται να πληρώσουν τις συνέπειες της πολιτικής της εκμετάλλευσης και του κέρδους. Καλούνται να φορτωθούν τις συνέπειες μιας πολιτικής που τους θέλει να δουλεύουν μέχρι τα γεράματα, με μισθούς πείνας και τη ρετινιά του «απροσάρμοστου», με παιδιά στην ανεργία και όραμα μια πενιχρή σύνταξη όταν και όποτε τους δοθεί.

Απεργία 9 Νοέμβρη

Μαζικός αγώνας ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα, τη φτώχεια και την εξαθλίωση

Η εργατική τάξη, ο λαός κι η νεολαία βρίσκονται μπροστά σε νέες τεράστιες και καταγιστικές προκλήσεις. Η γενική απεργία στις 9 του Νοέμβρη, παρά το ότι για τις ξεπουλημένες ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ προκηρύχθηκε για άλλη μια φορά προκειμένου να βγουν απ' την υποχρέωση σαφέστατα πιεσμένες απ' τις εξελίξεις, πρέπει να αποτελέσει μαζική έκφραση αντίστασης και δυσaráρεσκιας απέναντι στην αντεργατική πολιτική και τον κοινωνικό μεσαίωνα που εξαπλώνεται.

Ο πόλεμος κι οι φόβοι γενικευμένης σύγκρουσης με μη αναστρέψιμες συνέπειες για τους λαούς της περιοχής και ολόκληρου του κόσμου, η φτώχεια, η ακρίβεια, η εξαθλίωση και η καταστολή για όσους σηκώνουν κεφάλι συνθέτουν το αντιδραστικό σκηνικό που εξαπλώνεται με ταχύτατους ρυθμούς.

Ο χειμώνας που έρχεται βρίσκει τη λαϊκή οικογένεια και τις εργαζόμενες μάζες ν' αδυνατούν να διασφαλίσουν τα βασικά. Θέρμανση, τρόφιμα, καύσιμα αγγίζουν τιμές απλησίαστες, που συνεχίζουν ν' αυξάνονται χωρίς σταματημό, μετατρέποντας τις βασικές ανάγκες σε «είδη πολυτελείας». Τα κύματα ακρίβειας κι οι αυξήσεις στις τιμές δεν αποτελούν φυσικό φαινόμενο, όπως η κυβέρνηση και το κεφάλαιο προσπαθούν με κάθε τρόπο να πείσουν. Σχετίζονται με την όξυνση της κρίσης, συνδέονται άμεσα με τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τα πολεμικά επεισόδια που γενικεύονται και καταλήγουν ως κεντρική πολιτική απέναντι και κόντρα στη μάχη για επιβίωση των λαϊκών και εργαζόμενων μαζών.

Το λαϊκό εισόδημα και τα πετσοκομμένα μεροκάματα που κυριαρχούν σ' όλο το φάσμα της εργασίας και η κυβέρνηση αρνείται με θράσος ν' αυξήσει, εξανεμίζονται απ' την επέλαση της ακρίβειας ενώ ήδη δεν είναι ικανά να καλύψουν ούτε τις βασικές ανάγκες. Η κυβέρνηση με τα λιγοστά επιδόματα πείνας (voucher και pass) προσπαθεί να πείσει ότι προωθεί «κοινωνική πολιτι-

κή» την ίδια στιγμή που εκβιάζει χωρίς ενδοιασμούς ότι «όσοι δεν προσαρμόζονται πεθαίνουν». Στην πραγματικότητα, επιδιώκει να συγκαλύψει τις ευθύνες της ίδιας και συνολικά του συστήματος και του κεφαλαίου για την κατάσταση που επικρατεί.

Την ίδια στιγμή, η εργασιακή ανασφάλεια επεκτείνεται με καταγιστικούς ρυθμούς. Οι μεγάλες αυξήσεις εκτινάσσουν τα κόστη παραγωγής σε μικρές ή μεγάλες επιχειρήσεις και παραγωγικές μονάδες, οι οποίες με τη σειρά τους μεταφέρουν τα βάρη ατόφια στις πλάτες των εργαζόμενων και της εργατικής τάξης. Ένα νέο κύμα λουκέτων και μαζικών απολύσεων είναι ήδη σε εξέλιξη ενώ αναμένεται να κορυφωθεί το αμέσως επόμενο διάστημα.

Μέσα σ' ένα τέτοιο εκρηκτικό κλίμα, η εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη (4808/2021), με όλο το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο που εμπεριέχεται σ' αυτόν, αποτελεί στρατηγικής σημασίας ζήτημα για το κεφάλαιο. Το νέο εργασιακό κάτεργο βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη, θέλοντας τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη σύγχρονους δούλους, χωρίς δικαιώματα, έρμαια των αντιδρα-

στικών εξελίξεων της εκάστοτε περιόδου και των ορέξεων της εργοδοσίας και του κεφαλαίου.

Η τρομοκρατία, η καταστολή, οι απαγορεύσεις κι οι διώξεις γίνονται κυρίαρχο δόγμα μιας πολιτικής που ούτε θέλει, ούτε μπορεί να επιδείξει διαφορετικό δρόμο. Το χτύπημα της απεργίας και των σωματείων, η νομιμοποίηση της απεργοσπασίας, η ωμή καταστολή σε απεργούς εργάτες, όπως βλέπουμε να συμβαίνει στην απεργία της «Μαλαματίνα» στη Θεσσαλονίκη ή στα «Πετρέλαια Καβάλας» λίγους μήνες πριν, δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά εικόνας απ' το κοντινό μέλλον. Εξελίξεις που μόνο η συλλογική οργάνωση, η ενότητα, η μαζική αντίσταση κι η ταξική αλληλεγγύη μπορούν ν' ανατρέψουν.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ δεν μπορεί να κρύψει τον υποταγμένο της ρόλο πίσω απ' την απόφαση μιας 24ωρης απεργίας, σχεδόν δύο μήνες μακριά, εν μέσω μιας εκρηκτικής περιόδου με τεράστιες και άμεσες συνέπειες για το λαό και την εργατική τάξη. Για άλλη μια φορά επιδιώκει μια απεργία-«τουφεκιά στον αέρα», που θα εκτονώνει τις διαθέσεις δυσaráρεσκιας σπέρνοντας την

αίσθηση ανημποριάς και την απογοήτευση. Οι τοποθετήσεις για «λελογισμένες αυξήσεις στους μισθούς στα πλαίσια της περιόδου» κλείνουν το μάτι στο κεφάλαιο και επιβεβαιώνουν το ρόλο συμβουλάτορα της αντεργατικής πολιτικής που επιδιώκει να κατέχει. Παράλληλα, το ΠΑΜΕ, που θέλει να εμφανίζεται σαν η μοναδική αγωνιστική δύναμη στους εργασιακούς χώρους, σέρνεται ξανά πίσω απ' τις αποφάσεις της ΓΣΕΕ χωρίς να παίρνει επιπλέον πρωτοβουλίες κλιμάκωσης. Η αναγκαιότητα για άμεση και με διάρκεια απάντηση των εργαζόμενων μαζών επιδιώκεται με ξεκάθαρο τρόπο και απ' όλες τις πλευρές να παραταθεί, να υποβιβαστεί και εν τέλει να εκτονωθεί μέσα από αγωνιστικές κορόνες, μεγάλα λόγια και με κυρίαρχο το σύνθημα της εικονικής «προετοιμασίας» για τη μάχη που έρχεται.

Η απεργία στις 9 Νοέμβρη δεν πρέπει ν' αποτελέσει μια ακόμη «ημέρα κορύφωσης» πριν τη σιγή νεκροταφείου που θέλουν να κυριαρχήσει. Η σιωπή, ο φόβος και η ανημποριά μπορεί να σπάει μόνο μέσα απ' την ενεργοποίηση και τη μαζική συμμετοχή. Κάθε σωματείο και κάθε συνδικάτο πρέπει άμεσα να καλέσει τα μέλη του σε γενική συνέλευση. Να συνδέσει τη μάχη της απεργίας με τις ιδιαίτερες συνθήκες και διεκδικήσεις κάθε κλάδου ξεχωριστά και ταυτόχρονα να τις συνενώσει απέναντι στην κυβερνητική αντεργατική πολιτική. Να παρθούν αποφάσεις μαζικής απεύθυνσης και πάλης για να βοηθηθεί η απελευθέρωση δυνάμεων και να στηριχτεί η συμμετοχή στην απεργία.

Η απεργία στις 9 Νοέμβρη είναι μια σημαντική μάχη που η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός πρέπει να δώσουν με όλες τους τις δυνάμεις και με κάθε μέσο που διαθέτουν. Ο αγώνας απέναντι στη βαρβαρότητα δεν τελειώνει στις 9 Νοέμβρη, όμως η έκβαση της απεργίας μπορεί και πρέπει να παίξει προωθητικό ρόλο για το δρόμο που είναι ανάγκη να διανυθεί.

Διατήρηση του rapid test για τους ανεμβολίαστους... καμία ευθύνη δεν αναλαμβάνουν οι εργοδότες

Νέα απόφαση πάρθηκε για τη διατήρηση του υποχρεωτικού rapid test για τους ανεμβολίαστους εργαζομένους. Πιο συγκεκριμένα, θα παραμείνει στην αποκλειστική ευθύνη του εργαζόμενου η διενέργεια ενός rapid test τη βδομάδα έως 24 ώρες πριν πάει στο χώρο εργασίας. Το συγκεκριμένο μέτρο, το οποίο παρουσιάζεται και ως το μοναδικό για την αντιμετώπιση της πανδημίας, σκοπό έχει τόσο να διαιωνίζει τον διαχωρισμό των μη εμβολιασμένων και των εμβολιασμένων (παραβλέποντας ότι το εμβόλιο δεν εμποδίζει τη μετάδοση του ιού), αλλά και να ρίξει όλο το οικονομικό βάρος της πανδημίας στις πλάτες των εργαζομένων, την ίδια στιγμή που δεν απαιτείται να πάρουν κανένα μέτρο οι εργοδότες τους.

Οι εργοδότες σφυρίζουν αδιάφορα εδώ και 2 χρόνια και, πάντα έχοντας ως μπροστάρη τους την κυβέρνηση, είτε επιλέγουν ν' αποσιωπούν ότι έχουν κρούσματα για να μη χρειαστεί να σταματήσει η λειτουργία της επιχείρησης, είτε αναγκάζουν τους άρρωστους εργαζομένους να δουλεύουν με τηλεργασία, είτε χρεώνουν τις αναρρωτικές ως κανονικές άδειες για να «τιμωρήσουν» τους εργαζομένους που

τόλμησαν ν' αρρωστήσουν. Ακόμη, είναι σύνηθες το φαινόμενο να φροντίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι για την υγιεινή του γραφείου τους, μιας κι οι εργοδότες επιλέγουν να μην επενδύσουν στην καθαριότητα των χώρων. Ο χειμώνας βρίσκεται προ των πυλών και οι τρελές αυξήσεις στο κόστος της θέρμανσης θα οδηγήσουν σ' ένα περιβάλλον ακόμα πιο ανθυγιεινό. Καθόλου μακριά μας δεν είναι οι εικόνες με τους εργοδότες να επιβάλλουν κλειστά παράθυρα για να μειώνεται η κατανάλωση ενέργειας, με αποτέλεσμα ο αέρας να μην ανανεώνεται και οι όροι υγιεινής να γίνονται ακόμα χειρότεροι. Κοινή συνισταμένη όλων των εργοδοτών είναι πώς θα καταφέρουν να διατηρήσουν τα κέρδη τους με το λιγότερο δυνατό κόστος, χωρίς να δίνουν δεκάρα για την υγεία των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση συμβάλλει στο έπακρο ώστε όλη την πανδημία να τη χρεωθεί ο εργαζόμενος. Μειώνοντας τις μέρες ανάρρωσης απ' τις 14 στις 5, παρέχοντας λιγότερα χρήματα απ' το ημερομίσθιο στον άρρωστο, αναγκάζοντάς τον να κάνει rapid με δικά του λεφτά και μη δίνοντας δωρεάν ούτε τα βασικά όπως

μάσκες και αντισηπτικά, δείχνει ξεκάθαρα ότι όποιος σωθεί, σώθηκε, εφαρμόζοντας πλέον ξεκάθαρα την πολιτική της ζούγκλας. Πέραν βέβαια του μέτρου για τα rapid, το οποίο κανονικά θα έπρεπε να παρέχεται δωρεάν σ' όλους τους εργαζομένους και το λαό, συνεχίζει και διατηρεί την τραγική κατάσταση στα νοσοκομεία. Οι ελλείψεις σε συνδυασμό με τη διατήρηση της αναστολής για χιλιάδες υγειονομικούς με πρόσχημα τον μη εμβολιασμό τους, παραμένουν και δυσχεραίνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση στην περίθαλψη.

Η διατήρηση του μέτρου για τους ανεμβολίαστους δεν έχει στόχο την αντιμετώπιση της πανδημίας και τον περιορισμό των κρουσμάτων, αλλά τον αποπροσανατολισμό απ' την επίθεση που δέχονται συνολικά οι εργαζόμενοι αξιοποιώντας και την πανδημία. Οι εργαζόμενοι, αναγνωρίζοντας την πολιτική της κυβέρνησης και της εργοδοσίας ως τους πραγματικούς υπεύθυνους για τους χιλιάδες νεκρούς, πρέπει να οργανωθούν και να διεκδικήσουν πραγματικά μέτρα υγιεινής και ασφάλειας και πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους.

Χαρακτηριστική των προθέσεων του συστήματος η επίθεση στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς

Μαχαίρι στα εργασιακά δικαιώματα Στο «γύψο» οι συνδικαλιστικές ελευθερίες

Τη μέρα ψήφισης του νομοσχεδίου του υπ. Οικονομικών για τις ΔΕΚΟ πραγματοποιήθηκε απεργία σε όλα τα μέσα μαζικής μεταφοράς της Αθήνας, με το ΕΚΑ να προκηρύσσει την απεργία. Η σπάνια αυτή συμπίεση των σωματείων στα ΜΜΜ, στη βάση της στοχοποίησής τους μέσα απ' το νομοσχέδιο, αποτέλεσε μια ειδική αφορμή για την κυβέρνηση να θέσει το ζήτημα ακόμα πιο αποφασιστικής εφαρμογής του «νόμου Χατζηδάκη» (ν.4808/2021), αλλά και συμπλήρωσής του στα πεδία που το σύστημα εκτιμά ότι πρέπει να σκληρύνει ακόμα περισσότερο τη στάση του. Αρωγοί στην αντιδραστική επιχείρηση στάθηκαν τα ΜΜΕ, προπαγανδίζοντας τις κυβερνητικές θέσεις κι εκτοξεύοντας τη γνωστή λάσπη με την οποία θέλουν να λερώσουν κάθε εργατική κινητοποίηση.

Ως προς το περιεχόμενο και τη στόχευση, το νομοσχέδιο ήταν σαφές. Χειρότερες συγκοινωνίες για το λαό, χειρότεροι όροι δουλειάς για τους εργαζόμενους σ' αυτές. Ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση δηλαδή που έχουν κινηθεί όλες οι κυβερνήσεις των προηγούμενων χρόνων, με κάθε υπουργό να εφαρμόζει αυτά που ψήφισαν οι προηγούμενοι και να ετοιμάζει την κατάσταση για τους επόμενους. Η σημερινή κυβέρνηση είχε και την πρόσθετη «ευκαιρία» της πανδημίας, την οποία αξιοποίησε για να επιβάλει δήθεν προσωρινά μέτρα που σύνομα μετέτρεψε σε μόνιμα.

Ως προς την κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης, η παραχώρηση συγκοινωνιακού έργου σε ιδιώτες -δυνατότητα που είχε προβλεφτεί νομικά περισσότερο από μια δεκαετία πριν- εφαρμόστηκε στα αστικά λεωφορεία της Αθήνας το 2020 με πρόσχημα την πανδημία. Με το νομοσχέδιο, η κυβέρνηση παρατείνει τις σχετικές συμβάσεις με τα ΚΤΕΛ (και των αστικών της Θεσσαλονίκης) για ένα χρόνο και παράλληλα δίνει δυνατότητα αύξησης του όγκου της παραχώρησης, διευρύνοντας το πεδίο κερδοφορίας του ιδιωτικού κεφαλαίου, πάντα στις πλάτες των εργαζόμενων και του λαού. Η μέχρι τώρα εμπειρία έχει αναδείξει ήδη κάποιες απ' τις αναμενόμενες συνέπειες: εργαζόμενοι στους ιδιώτες με πολύ χειρότερους όρους απ' τους υπόλοιπους και χρησιμοποίησή τους σαν απεργοσπαστικό μηχανισμό. Η επέκταση της ιδιωτικοποίησης θα λειτουργήσει ως μοχλός πίεσης για τα εργασιακά δικαιώματα όλων των εργαζόμενων στον κλάδο, ανοίγοντας ταυτόχρονα το δρόμο για να γίνουν και οι αστικές συγκοινωνίες, όσο περισσότερο γίνεται, κερδοφόρα δραστηριότητα για

το κεφάλαιο. Γι' αυτό και δεν πρόκειται να περιοριστεί στον έναν χρόνο.

Ως προς την ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, με το νομοσχέδιο διευρύνεται τόσο η δυνατότητα εργολαβοποίησης και ενοικίασης εργαζόμενων όσο κι η δυνατότητα συμβάσεων ορισμένου χρόνου πέρα απ' τις μέχρι τώρα λειτουργίες (καθαριότητα κ.ά.) στον «πυρήνα», δηλαδή σε οδηγούς, τεχνικούς κι άλλες ειδικότητες που «απαιτούν εξειδικευμένη εμπειρία». Στη σχετική του προπαγανδιστική ανακοίνωση, το υπουργείο «υπενθυμίζει» ότι η ενοικίαση εργαζόμενων είναι νόμιμη επίσημα απ' το 2012 (με νόμο του δεύτερου μνημονίου, της κυβέρνησης Παπαδήμου, για «τη διάσωση της εθνικής οικονομίας» όπως έγραφε στον τίτλο του) ενώ εφαρμόζεται εδώ και χρόνια. Και για να τονιστεί ο πραγματικός στόχος, το νομοσχέδιο «υπενθυμίζει» επίσης ότι οι συμβάσεις εργασίας αυτού του είδους θα είναι «κατά παρέκκλιση από την ισχύουσα στην επιχείρηση [...] επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας ή από τον Κανονισμό Εργασίας ή από οποιαδήποτε άλλη συλλογική συμφωνία ή συλλογική ρύθμιση ή επιχειρησιακή συνθήκη».

Ακριβώς το ίδιο κείμενο συνοδεύει το άρθρο που αφορά και τις προσλήψεις αορίστου χρόνου. Αυτό που είχε επιβάλει η διοίκηση στα λεωφορεία, μέσω της άρνησης υπογραφής ΣΣΕ για χρόνια στον πιο μαζικό χώρο του κλάδου με αποτέλεσμα όλοι οι νεοπροσλαμβανόμενοι να βρίσκονται εκτός σύμβασης, πλέ-

ον γίνεται ο κανόνας για όλες τις εταιρίες. Άλλη μια περίπτωση διαχωρισμού των εργαζόμενων σε διαφορετικές ταχύτητες, άλλη μια νάρκη στα εργασιακά δικαιώματα και των ήδη εργαζόμενων, άλλο ένα χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις γενικότερα. Αποτελεί δε επανάληψη των νομοθετικών ρυθμίσεων που είχε περάσει, λίγο αφότου ανέλαβε, η κυβέρνηση για τη ΔΕΗ, επαναλαμβάνοντας το μήνυμα πως οι μαζικοί χώροι δουλειάς που διατηρούσαν ορισμένα κεκτημένα βρίσκονται στο στόχαστρο και ότι η προοπτική για τους νέους εργαζόμενους είναι να μη βρουν τίποτα απ' όσα κατέκτησαν οι προηγούμενοι.

Όσο λοιπόν κι αν θέλουν κυβέρνηση και παπαγαλάκια της να πείσουν για το αντίθετο, είναι ολοφάνερο ότι οι εργαζόμενοι είχαν κάθε λόγο ν' απεργήσουν για να υπερασπιστούν τα εργασιακά τους δικαιώματα, τα οποία οι συνδικαλιστικές τους ηγεσίες έχουν επιτρέψει όλα αυτά τα χρόνια ν' ακρωτηριάζονται με κάθε τρόπο. «Παραδόξως» και ίσως σε μια προσπάθεια ενεργοποίησης δήθεν «κοινωνικού αυτοματισμού» ενάντια στους απεργούς, η εκδίκαση της προσφυγής της διοίκησης της ΣΤΑ.ΣΥ. κατά της απεργίας καθυστέρησε. Το δικαστήριο, όμως, την έβγαλε την απόφαση, μια μέρα μετά την απεργία, ακριβώς στα μέτρα της εργοδοσίας και της κυβέρνησης. «Παράνομη» γιατί δεν τηρήθηκαν οι απαιτήσεις του νόμου για προειδοποίηση 4 μέρες πριν, διάθεση προσωπικού ασφαλείας, διάθεση προσωπικού «ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας» και υποβολή αίτησης για «δημόσιο διάλογο». «Καταχρηστική» γιατί προκάλεσε σημαντική οικονομική ζημιά στην εταιρία και πραγματοποιήθηκε τη μέρα ψήφισης του νομοσχεδίου, ενώ είχε τεθεί σε «δημόσια διαβούλευση» πιο πριν.

Για την αστική δικαιοσύνη και την κυβερνητική προπαγάνδα, είναι «λεπτομέρειες» το γεγονός ότι προσωπικό ασφαλείας υπήρχε (άλλωστε το ανέφεραν τα ΜΜΕ στην προσπάθειά τους να πείσουν ότι η συμμετοχή στην απεργία ήταν μικρή), ότι η «ελάχιστη εγγυημένη υπηρεσία» πρακτικά απαιτεί να δουλεύουν όλοι καθώς το αποτέλεσμα προκύπτει απ' τη συλλογική δουλειά όλων των εργαζόμενων και οι εταιρίες έχουν οριακά το προσωπικό που απαιτείται

γενικά ή ότι τα νομοσχέδια αλλάζουν μέχρι και την τελευταία στιγμή στη Βουλή. Η πραγματική βάση απ' την οποία ξεκινάνε οι δυνάμεις του συστήματος είναι ο συσχετισμός που διαθέτουν ενάντια στους εργαζόμενους κι ο οποίος είναι καταγεγραμμένος και στην πράξη και στη νομοθεσία.

Οι περισσότερες άλλωστε απ' τις απαιτήσεις που κρίθηκε ότι δεν τηρήθηκαν είναι απαιτήσεις που επέβαλε ο ν.4808/2021. Στον ίδιο αναφέρθηκε ο υπουργός Υποδομών και Μεταφορών Κ. Καραμανλής δηλώνοντας ότι «ο νόμος έχει πολλές κυρώσεις και θα μας αναγκάσουν να τις βάλουμε μπρος». Δεν παρέλειψε επίσης να πει ότι «οι ΔΕΚΟ ανήκουν στους πολίτες» (γι' αυτό η κυβέρνηση τις κάνει ό,τι θέλει) και ότι «κανένα αίτημα δεν είναι λογικό» (με ταξική λογική βέβαια). Ο δε κυβερνητικός εκπρόσωπος Γ. Οικονόμου δήλωσε ωρύτερα πως ο νόμος «πρέπει να εφαρμόζεται» και η δικαιοσύνη να «αντιδρά ταχύτερα» όταν πρόκειται να βγάλει στην παρανομία εργατικές κινητοποιήσεις. Πέρα από τις νομοθετικές αλλαγές για «ταχύτερη απονομή δικαιοσύνης», αποκάλυψε ότι η κυβέρνηση κινείται στην κατεύθυνση να εξετάσει «τι από αυτά που έχουν ψηφιστεί δεν δουλεύουν σωστά» και να φέρει ακόμα πιο αντιδραστικές αλλαγές στο «νόμο Χατζηδάκη», ώστε καμία απεργία να μην πραγματοποιείται.

Η αξία του ν.4808/2021 για το σύστημα, με σκοπό τόσο τη διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων όσο και την πάταξη της εργατικής συλλογικής δράσης, δεν κρύβεται. Η ένταση η οποία βέβαια της ταξικής επίθεσης των δυνάμεων του συστήματος είναι τέτοια που απαιτούν τη χρήση του ακόμα κι εναντίον χώρων όπου, σε συνδικαλιστικό επίπεδο, κυριαρχούν φιλοκυβερνητικές δυνάμεις, οι οποίες επιβάλλουν την ηττοπάθεια και την υποταγή επί χρόνια. Στόχος τους είναι όλοι οι εργαζόμενοι και η δυνατότητά τους ν' αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους. Γι' αυτό ακριβώς, πλάι στα ιδιαίτερα ζητήματα κάθε κλάδου, η ανατροπή του ν.4808/2021 και η υπεράσπιση του δικαιώματος στην ελεύθερη συλλογική-συνδικαλιστική δράση πρέπει να γίνει κοινός στόχος όλων των εργαζόμενων.

Ο λαός μπροστά σε δύσκολες μέρες Η αντίσταση το όπλο του

Απόφαση του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ), Σεπτέμβρης 2022

συνεχεια από τη σελίδα 1

Αλλά βέβαια το Βερολίνο έχει τους δικούς του ισχυρούς όρους ελέγχου και παρέμβασης στη χώρα και ήδη τεντώνει το σχοινί σε μια σειρά κρίσιμα για την αστική τάξη ζητήματα: δόσεις του Ταμείου Ανάκαμψης, οικονομικοπολιτικοί όροι και επιτόκια δανεισμού, απόκτηση επενδυτικής βαθμίδας. Αυτή η διεγκυστήριδα ΗΠΑ-Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών επί της χώρας, που στρέφεται ενάντια στη ζωή του λαού και πληρώνεται από το λαό με όλους τους τρόπους, δεν φαίνεται να «χαλαρώνει». Η Γερμανία, από τη μια, βλέπει να υποβαθμίζεται ακόμα περισσότερο γεωπολιτικά και από τον αμερικανοκυριαρχούμενο ελληνοτουρκικό αντιδραστικό ανταγωνισμό και από το γεγονός ότι η Κύπρος (χώρα μέλος της ΕΕ/ΟΝΕ) γίνεται προγεφύρωμα των αμερικανικών επιδιώξεων και υποψήφια για τον προθάλαμο του ΝΑΤΟ! Ενώ από την άλλη, οι ΗΠΑ επείγονται να συνεχίσουν σε όλα αυτά ως αναγκαίες κινήσεις στήριξης του κεντρικού πολεμικού μετώπου στην Ουκρανία.

Στη βάση όλων των παραπάνω, η κυβέρνηση της ΝΔ και συνολικά οι αστικές πολιτικές δυνάμεις βαδίζουν σε τροχιά αστάθειας και απρόβλεπτων για τις δυνάμεις αυτές εξελίξεων. Επιπλέον, τους επόμενους μήνες θα εκδηλωθούν με πρωτόγνωρο τρόπο στο οικονομικό-κοινωνικό πεδίο οι συνέπειες των κυρώσεων στη Ρωσία, που επιβάλλονται ελέω ΗΠΑ. Συνέπειες που θα λειτουργήσουν ως καταλύτης εκρήξης στην παραγωγή και την οικονομία μιας χώρας που είναι παράρτημα των δυτικών μονοπωλίων. Η διάσταση αυτή επισημάνθηκε ήδη και ανοικτά από εκπροσώπους μεσαίων αστικών στρωμάτων αμέσως μετά την ομιλία Μητσοτάκη στη ΔΕΘ. Έρχεται δηλαδή ξανά στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα του στενέματος της κοινωνικής-πολιτικής βάσης του συστήματος, η εκ νέου διάρρηξη των λεγόμενων «κοινωνικών συμβολαίων», που αποτελεί τη βάση κατακερματισμού των κομμάτων του συστήματος.

Πολύ περισσότερο οξύνονται και θα οξύνονται οι ταξικές αντιθέσεις της εργατικής τάξης, συνολικά του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, με το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Ενώ έχουν ήδη διαμορφωθεί από την παρατεταμένη και άγρια επίθεση του συστήματος και των κυβερνήσεων του συνθήκες εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας, ο λαός και η νεολαία θα αντιμετωπίσουν πρωτόγνωρες καταστάσεις στην καθημερινή τους ζωή, στην καθημερινή τους μάχη για τη ζωή.

Απέναντι σε όλα αυτά, η κυβέρνηση της ΝΔ προπαγανδίζει την ανάγκη της «σταθερότητας», γιατί «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία», όπως επί λέξει δήλωσε ο Μητσοτάκης στη ΓΣ του ΟΗΕ! Πρόκειται για την πιο κυνική ομολογία των ορίων της πολιτικής που μπορεί να ασκεί το πολιτικό προσωπικό της υποτέλειας στις δοσμένες γεωπολιτικές-πολεμικές συνθήκες. Η κυβέρνηση καίει στη φωτιά των πολεμικών ιμπεριαλιστικών επιλογών το φαγητό και το ρεύμα του λαού και βάζει τη χώρα μέσα στις πολεμικές φλόγες. Εκφράζοντας και υπηρετώντας τη συνολική αστική αντίληψη που παράγει το κράμα υποτέλεια-τυχοδιωκτισμός, μπαίνει ολοένα και περισσότερο στο χορό της διαταραγμένης από τις ΗΠΑ όξυνσης με την Τουρκία, πολλαπλασιάζοντας τις επιπλοκές και τους κινδύνους για τους δύο λα-

ούς, για όλους τους λαούς της περιοχής.

Η «σταθερότητα» που προπαγανδίζει και απαιτεί η κυβέρνηση δεν είναι άλλη από την πλήρη υποταγή του λαού και της νεολαίας σε όλα τα ζητήματα. Σε κάθε επιλογή και υπηρεσία που θα προσφέρει στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Στην εξουθλίωση, την πείνα και την παγωνιά που φέρνει η πολιτική της. Στην προώθηση της ταξικών-αντιδραστικών επιλογών της (από τον νόμο Χατζηδάκη έως τον νέο νόμο-πλαίσιο) και την κλιμάκωσή τους με νέες απεργοκτόνες διατάξεις, με νέα χτυπήματα στην περίθαλψη, την ασφάλιση, την εκπαίδευση. Για να επιβληθεί αυτή η «σταθερότητα» κλιμακώνεται και γενικεύεται η τρομοκρατία και η καταστολή και διακηρύσσεται πλέον επίσημα το «δεν εξαιρείται κανείς από τις παρακολούθησεις» για να «διαμορφωθούν» εργαζόμενος λαός και νεολαία όπως απαιτούν στις δοσμένες συνθήκες το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός.

Η λεγόμενη αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά. συναινεί και συνεργεί στην πολιτική αυτή, που είναι η πολιτική που θα καλεστεί να συνεχίσει όταν και αν προκύψει κυβερνητική αλλαγή. Συναινεί και συνεργεί, καθώς αναφέρεται στα ίδια με την κυβέρνηση ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας. Συναινεί και συνεργεί, καθώς αναμένει (σε συνθήκες ανταγωνισμού των ξένων αφεντικών και ενώ είναι σε πλήρη εξέλιξη ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι πολλαπλές συνέπειές του) ποιες επιλογές θα προκύψουν από όλα αυτά για τη χώρα. Συναινεί και συνεργεί με κύρια επιδίωξη της να μείνουν ο λαός και η νεολαία στη γωνία, «χωρίς δικαίωμα» να αγωνιστούν, να αντισταθούν, να διεκδικήσουν. Μια τέτοια εξέλιξη θα πολλαπλασίαζε τα προβλήματα και θα μεγάλωνε τα αδιέξοδα, όχι μόνο της κυβέρνησης αλλά και των αστικών κομμάτων, και των κομμάτων του συμβιβασμού (ΚΚΕ). Σε αυτή τη βάση, η πολιτική τους (όπως η ομιλία Τσίπρα στη ΔΕΘ) συνιστά κάλεσμα υποταγής του λαού στο όνομα της εκλογικής αναμονής και ενόψει κούφιας προεκλογικών υποσχέσεων, που δεν έχουν καμιά πραγματική σχέση με τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Ακόμα περισσότερο, τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν διατάξει τις συνδικαλιστικές τους δυνάμεις στους χώρους δουλειάς και νεολαίας σε ρόλο ενεργητικής στήριξης της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης.

Στη βάση των παραπάνω, το άπλωμα και το βάθεμα της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής δεν είναι έργο μόνο της κυβερνητικής πολιτικής. Η ενεργητική εναντίωση, η υπονόμευση της ανάγκης και της δυνατότητας του λαού και της νεολαίας να αγωνιστούν μαζικά, συνεργεί και συμβάλλει στις συνθήκες «γύψου» που επιχειρείται να διαμορφωθούν. Ακόμα και η απόκρουση των σκοταδιστικών αντιλήψεων, που καλλιεργούνται και κυκλοφορούν από ακραία αντιδραστικές φωνές και δυνάμεις, δεν είναι υπόθεση μιας «προοδευτικής παρέμβασης» από κάποιο στέλεχος της αστικής ή ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης. Είναι «πριν απ' όλα» υπόθεση της μαζικής πάλης των από κάτω ενάντια στις πολιτικές του συστήματος. Συνολικά το επίσημο πολιτικό σύστημα συνεχίζει να μετατοπίζεται προς τα δεξιά και αντιδραστικά. Για τις δυνάμεις αυτές, η υπόθεση της οργάνωσης και της ανάπτυξης της μαζικής πάλης είναι και θα παραμείνει ξένη.

Β. Διεθνείς εξελίξεις

Ο πλανήτης έχει μπει σε μια πολύ δύσκολη και επικίνδυνη, από κάθε άποψη, περίοδο. Οι αιτίες βρίσκονται στα αδιέξοδα και τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Στην αγιάτρευτη γενικευμένη κρίση του, με την πανδημία να ενσωματώνεται σ' αυτήν και να πολλαπλασιάζει τα φρακαρίσματα και τις αντιθέσεις όλων των πλευρών του. Μια κρίση που αλληλοτροφοδοτείται από τον άγριο παγκόσμιο ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Το διακύβευμα συνεπώς είναι μεγάλο και αφορά τη διάταξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, τη στρατηγική τους επιρροή στην Ευρασία και τελικά τον βαθμό κυριαρχίας τους στον κόσμο. Ειδικότερα αφορά το πώς θα αντιμετωπίσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός τη σχετική του αποδυνάμωση έναντι συμμάχων, ανταγωνιστών και αντιπάλων, ώστε να προωθήσει τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας, κάτι που παράγει σημαντικούς διχασμούς στην αμερικανική ιμπεριαλιστική αστική τάξη, όπως έδειξαν τα πρωτοφανή γεγονότα στο Καπιτώλιο μετά την εκλογή Μπάιντεν και συνεχίζει να δείχνει η πορεία προς τις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου. Αφορά τις προσπάθειες της Ρωσίας αλλά και της Κίνας να οριοθετήσουν τις κόκκινες γραμμές τους και να αμφισβητήσουν τον «μονοπολικό» κόσμο των ΗΠΑ. Σ' αυτό το έδαφος, ο πλανήτης και η εργαζόμενη ανθρωπότητα βρίσκονται αντιμέτωποι με άγριες καταστάσεις και εφιαλτικές προοπτικές.

Τα προηγούμενα βρίσκουν την χαρακτηριστική τους έκφραση στον πόλεμο στην Ουκρανία. Έναν πόλεμο που ομοίως του δεν έχει υπάρξει στον πλανήτη, από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και δώθε, και που αποδεικνύει πως η κρίση δεν είναι μόνο -ή κυρίως- οικονομική αλλά γενικευμένη και δεμένη αξεδιάλυτα με σημαντικά γεωστρατηγικά επίδικα. Μάλιστα, το φανερό και εκρηκτικό αδιέξοδο που παράγεται από το γεγονός ότι «οι ΗΠΑ δεν μπορούν να μη νικήσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να ηττηθεί» δημιουργεί ολοένα και πιο επικίνδυνες καταστάσεις και ανοίγει την πόρτα σε εφιαλτικά έως αδιανόητα για τους εργάτες και τους λαούς ενδεχόμενα, πάντα με επίκεντρο τις ουκρανικές πεδιάδες.

Γι' αυτό, με τον κλιμακούμενο σε ποσότητα και ποιότητα εξοπλισμό του καθεστώτος του Κιέβου από τα αμερικανικά και ΝΑΤΟϊκά αφεντικά του, η σχετικά επιτυχημένη -και με την άμεση καθοδήγηση των επιτελείων των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ- «ουκρανική αντεπίθεση» στο Χάρκοβο μετατράπηκε στο νέο σημείο καμψής σ' αυτό το επικίνδυνο και αιματοβαμμένο σπιράλ, έγινε η θρυαλλίδα για να επισπευστούν οι κινήσεις από τη μεριά του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Η διενέργεια δημοψηφισμάτων στις περιοχές που κατέχει η Ρωσία στη Νότια και Ανατολική Ουκρανία, η επιστράτευση εκατοντάδων χιλιάδων Ρώσων εφέδρων, το πρόσφατο διάγγελμα Πούτιν με τις ευθείες απειλές για χρησιμοποίηση όλων των μέσων (και των τακτικών πυρηνικών) που διαθέτει η Ρωσική Ομοσπονδία για να προστατέψει τα παλιά και νέα εδάφη της, αποτελούν σαφές και πολύ επικίνδυνο βήμα κλιμάκωσης της αντιπαράθεσής της με τις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, που βρίσκονται πίσω από τον Ζελένσκι και που, με από-

λυτα κυνικό τρόπο, θυσιάζουν τον ουκρανικό λαό για την προώθηση των γεωστρατηγικών τους σχεδίων, δηλαδή την περικύκλωση του στρατηγικού τους αντιπάλου. Έτσι, δεν αποτελεί σχήμα υπερβολής ότι οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου βρίσκονται αντιμέτωποι με τους πιο μεγάλους κινδύνους!

Ταυτόχρονα, αυτό το αδιέξοδο αναγκάζει μια σειρά δυνάμεις σε μετατοπίσεις και επαναξιολόγηση των ιεραρχήσεών τους, παράγει ολοένα και μεγαλύτερους αλληπάλληλους κύκλους αναστατώσεων, οξύνει και βαθύνει τις όλες τις αντιθέσεις, παράγει μεγάλες αντιδραστικές επιπτώσεις σε όλα τα μήκη και πλάτη της γήινης σφαιράς.

Με την επίσκεψη Πελόζι να αποτελεί μια ανοικτή προειδοποίηση των ΗΠΑ για τις συνέπειες μιας προσέγγισης Ρωσίας-Κίνας και της προβολής ισχύος που επιχειρεί η Κίνα σε Ασία-Ειρηνικό αλλά και στον πλανήτη, η κινέζικη ηγεσία δείχνει διατεθειμένη να κάνει τα πάντα για να υπερασπιστεί τις περιφερειακές και παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές της φιλοδοξίες. Έτσι, όσον αφορά την πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, η Κίνα συνεχίζει να κρατά μια ισορροπιστική στάση, απόρροια δύο αντιφατικών αναγκών της. Από τη μια γνωρίζει πως μετά τη Ρωσία έρχεται η σειρά της και γι' αυτό συντηρεί ή και αναβαθμίζει πλευρές της τακτικής συμμαχίας της με τη Μόσχα, χωρίς να έχει αποφασίσει να κάνει το βήμα να την αναβαθμίσει σε στρατηγική. Από την άλλη δεν θέλει να διακινδυνεύσει τις θέσεις που έχει κατακτήσει μέσω της λεγόμενης πολιτικής ήπιας ισχύος, θέσεις οι οποίες ήδη υφίστανται γερό πρεσάρισμα από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Έτσι, την ίδια στιγμή που πραγματοποιεί κοινές ασκήσεις μεγάλου βεληνεκούς με τη Ρωσία, παίρνει τις αποστάσεις της από την αναγκαιότητα της επιστράτευσης και των δημοψηφισμάτων και ζητάει σταμάτημα του πολέμου, δηλαδή επιζητά έναν συμβιβασμό στην ουκρανική κρίση. Με ανάλογο τρόπο και η Ινδία, ενώ συστηματικά αντιπαρέρχεται τις αμερικανικές πιέσεις για διακοπή των σχέσεων με τη Ρωσία, την ίδια στιγμή εκδηλώνει τη διαφωνία της με τις πρόσφατες επιλογές της ρωσικής ηγεσίας.

Στην πιο διειρηθή θέση έως τώρα βρίσκονται οι βασικοί ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές (Γερμανία, Γαλλία) και όχι μόνο. Ειδικά ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, δεχόμενος έναν σαφή και αμείλικτο γεωστρατηγικό εκβιασμό από τις ΗΠΑ και μη θέλοντας να μετατραπεί στο «μαύρο πρόβατο» της Δύσης, με ό,τι συνέπειες θα είχε κάτι τέτοιο, αναγκάστηκε να κάνει στροφή 180 μοιρών, αποκηρύσσοντας την OST POLITICAL (ανατολική πολιτική) που τον ανέδειξε σε ηγεμονική οικονομική και πολιτική δύναμη στην ΕΕ και που βασικό της πυλώνα είχε την σύμπληξη στρατηγικών ενεργειακών σχέσεων με τη Ρωσία. Αλλά και η Γαλλία, παρά τη σαφώς μεγαλύτερη γεωστρατηγική της ικανότητα (πυρηνικό οπλοστάσιο κ.λπ.) κάθε άλλο παρα αισθάνεται άνετα από τη βαριά σκιά που ρίχνει ξανά πάνω από την ευρωπαϊκή ήπειρο ο «αμερικανικός αετός» και τις γεωπολιτικές συμπληγάδες που διαμορφώνει η αμερικανορωσική σύγκρουση στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Συνολικά η ΕΕ, μετά την περιδίηση στην παγκόσμια κρίση του 2008 και τη σφαλιάρα του BREXIT -από την οποία

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Απολύσεις σε Meta και Google, αλλά δεν τις λέμε με το όνομά τους!

Πρόσφατα έγινε γνωστό στον διεθνή και εγχώριο Τύπο πως οι όμιλοι Meta και Google, δύο από τις μεγαλύτερες εταιρίες παροχής υπηρεσιών στο διαδίκτυο, προχωρούν σε σημαντικές περικοπές προσωπικού και πάγωμα προσλήψεων, απόφαση που ήδη τίθεται σε ισχύ στο εσωτερικό της εταιρείας.

Η ενέργεια αυτή, σύμφωνα με τις δηλώσεις του διευθύνοντος συμβούλου της Alphabet και της θυγατρικής της Google, Σουντάρ Πιτσάι, «συνδέεται με την ανάγκη προσαρμογής όλων στις “νέες” οικονομικές συνθήκες που διαμορφώνονται». Ο ίδιος μάλιστα σε συνέντευξή του έκανε έκκληση στους εργαζόμενους της εταιρείας, συγκεκριμένα όσους μπουκ στο στόχαστρο των απολύσεων, να παραμείνουν εγκρατείς ως προς τα εταιρικά τους έξοδα(!) και τις προσδοκίες τους για τις γιορτές, δηλώνοντας εμμέσως πλην σαφώς πως οι συνέπειες για τους ίδιους θα συνδεθούν αυτόματα με μείωση μισθών και απολύσεις. Κλήθηκε μάλιστα να απαντήσει σε μια σειρά από “άβολες” ερωτήσεις που έκαναν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της εταιρείας τις οποίες εντέχνως φρόντισε να αποφύγει. Ερωτήσεις που συνδέθηκαν με τις αμοιβές του ίδιου του Πιτσάι, οι οποίες ανήλθαν μέχρι πέρσι στα 6,3 εκατομμύρια δολάρια, αλλά και τις αμοιβές της τάξης άνω των 28 εκατομμυρίων που αντιστοιχούν στα κορυφαία στελέχη των κολοσσών της τεχνολογίας Meta - Google!

Παρά τα δημοσιεύματα της Wall Street Journal πως οι εταιρείες σχεδιάζουν ακόμη βαθύτερες περικοπές, με τη Meta να θέλει να «ροκανίσει» τις συνολικές δαπάνες της έως και κατά 10% τους αμέσως επόμενους μήνες, επιμένει φυσικά να μη χρησιμοποιεί τον όρο “απολύσεις”, θέλοντας να κρατήσει χαμηλούς τους τόνους και να διαμορφώσει κλίμα ομοψυχίας μέσα στο οποίο οι υπάλληλοι θα κληθούν με χειρότερους όρους να εργαστούν υπό το βάρος ενός επικείμενου ξεσκαρταρίσματος. Σύμφωνα με όσα έχουν διαρρεύσει, η εταιρεία έχει προχωρήσει σε μια σειρά “σιωπηλών” ενεργειών μείωσης του προσωπικού μέσω της “αναδιοργάνωσης” τμημάτων και δίνοντας τη δυνατότητα στους εργαζόμενους να αιτηθούν αλλαγή θέσης εντός της εταιρείας.

Φυσικά η λεγόμενη “αναδιοργάνωση” δεν πείθει κανέναν, από τους εργαζόμενους έως και τον αστικό Τύπο, μιας και οι προθέσεις είναι ξεκάθαρες σε όλους. Μιλάμε ξεκάθαρα για πέταγμα χιλιάδων εργαζομένων, βαθύτερες περικοπές σε μισθούς και δώρα, για την εξασφάλιση μικρότερου δυνατού κόστους. Τα μεγάλα κεφάλια κάνουν λόγο για εσωτερική μετακίνηση των υπαλλήλων σε άλλα πόστα, δίνοντάς τους προθεσμία 60 ημερών να ολοκληρώσουν τη διαδικασία, θέλοντας να εξαγάγει την εικόνα πως εφαρμόζει φιλεργατικές μεταρρυθμίσεις μέσα από τις οποίες δεν θα επηρεαστούν δραματικά οι εργαζόμενοι.

Η δυσφορία των υπαλλήλων έγινε ξεκάθαρη, οι οποίοι αιτήθηκαν να γίνει επέκταση των 60 ημερών στις 180. Τα πόστα δε στα οποία θα μετακινούνται, όπως προβλέπεται, μεταφράζονται στην πραγματικότητα ως απέλπιδα προσπάθεια των υπαλλήλων να κρατήσουν τη θέση τους και να μην πάρουν πόδι από την εταιρεία, κάτι που φυσικά προδιαγράφεται ήδη. Οι δηλώσεις της εταιρείας πως το 95%(!) των υπαλλήλων εξέφρασαν την επιθυμία να μεταβούν σε άλλες θέσεις είναι παραπάνω από κωμικές, ενώ το αφήγημα της ομοψυχίας που αναπαράγουν στελέχη δεν μένει παρά να δημιουργήσει οργή. Η χασούρα που έχει δημιουργηθεί μετακυλιέται στις πλάτες των εργαζομένων και οι μεγαλύτεροι καπιταλιστές στον κόσμο αναπαράγουν ξανά το χιλιοειπωμένο αφήγημα πως βουλιάζουμε μαζί σε αυτή την κρίση, άρα οι εργαζόμενοι του κόσμου θα πρέπει να βάλουν πλάτη.

Πίσω από τη βιτρίνα των μεγάλων τεχνολογικών ομίλων που αυγατίζουν κέρδη εκατομμυρίων το χρόνο, κρύβονται χιλιάδες εργαζόμενοι από κάθε γωνιά του πλανήτη που προσπαθεί να ανταπεξέλθει στην εντατικοποιημένη εργασία. Οι εργαζόμενοι δεν είναι παρά ανάλωτοι στο βωμό των υπερκερδών τους. Σε αυτό το αδηφάγο σύστημα που προσπαθεί με νύχια και με δόντια να βγει αλώβητο από την κρίση και τα αδιέξοδα που το ίδιο δημιουργεί, οι εργαζόμενοι δεν έχουν παρά να οργανωθούν από άκρη σε άκρη για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Ας μην προσπαθούν, λοιπόν, οι καπιταλιστές να φτιασιδώσουν τη βάρβαρη πολιτική τους: πρόκειται για απολύσεις και οι εργαζόμενοι το γνωρίζουν πολύ καλά.

X.

Διαλυμένες εστίες για λίγους και νοίκια στο θεό...

Το δικαίωμα σε δωρεάν και αξιοπρεπή στέγαση γίνεται όλο και πιο επιτακτικό για την πλειοψηφία των φοιτητών. Αποτελεί παράγοντα ύπαρξης μέσα στις σχολές για μια πολύ μεγάλη μάζα, ιδιαίτερα από τα πιο λαϊκά στρώματα, ιδιαίτερα με τον χειμώνα που έρχεται και για τον οποίο συνέχια μας προετοιμάζουν... όχι βέβαια ικανοποιώντας τα δικαιώματα του λαού, αλλά δίνοντας συμβουλές να κρατάμε τον φούρνο ανοιχτό μετά τη χρήση για να ζεσταίνεται το σπίτι.

Τα δεδομένα για τις εστίες είναι ενδεικτικά. Μόλις το 9% των φοιτητών που σπουδάζουν σε άλλη πόλη βρίσκουν θέση στις εστίες. Επίσης, υπάρχουν 17 πόλεις με φοιτητές που δεν διαθέτουν καν εστίες.

Ακόμα και για αυτούς που μπαίνουν, όμως, η κατάσταση είναι άθλια. Σε πολλές εστίες για να σου δώσουν το δωμάτιο, ζητάνε 50ευρα και 100ευρα για εγγύηση, σε άλλες ακόμα και μηνιαίο νοίκι (π.χ. Γιάννενα)! Το ίντερνετ έρχεται και φεύγει σαν χειμώνας και το ζεστό νερό πολλές φορές είναι πιο αμφίβολο κι απ’ τον στρατό. Όποιος έχει μπει σε φοιτητικές εστίες, ξέρει καλά ότι τις έχουν πλήρως παρατημένες και τους φοιτητές αφημένους στη μοίρα τους. Διαλυμένες κοινόχρηστες τουαλέτες, σπασμένοι τοίχοι, ποντίκια, κατσαρίδες και άλλα κατοικίδια, ανύπαρκτη καθαριότητα, αυτή είναι η καθημερινότητα των εστιακών φοιτητών. Άλλωστε, τους “κάνουν τη χάρη” να τους δίνουν μια τρύπα λίγων τετραγωνικών και μάλιστα σε πολλές εστίες αυτό να επανακαθορίζεται κάθε νέο έτος. Ξαφνικά μπορείς να βρεθείς στον δρόμο. Εντάξει, αν είσαι πάνω από τα v+2 έτη, δεν δικαιούσαι, αυτό

είναι δεδομένο.

Τον Μάιο ο Μητσστάκης έκανε δηλώσεις για φοιτητικές εστίες με φθηνά ενόικια, ώστε να αντιμετωπιστεί το στεγαστικό πρόβλημα των φοιτητών. Δηλαδή, σε μια περίοδο που τα πάντα ακριβαίνουν, που οι οικογένειές μας δεν ξέρουν αν θα βγάλουν τον χειμώνα, αυτοί μας ζητάνε να βάλουμε κι άλλα από την τσέπη μας.

Δεν έχουν; Δεν μπορούν; Έχουν και μπορούν να δαπανούν εκατομμύρια για την ΟΠΠΙ, αλλά δεν μπορούν να φτιάξουν εστίες. Δεν μπορούν να φτιάξουν τα μέτρητα εγκαταλελειμμένα, διαλυμένα “δωμάτια επισκεπτών” που τα έχουν για τους καθηγητάδες και να τα δώσουν σε φοιτητές. Έχουν για τουρνικέ, αλλά δεν έχουν για να επισκευάσουν και να ανακαινίσουν τις εστίες, για να καλύψουν τις ανάγκες των φοιτητών. Έχουν, όμως, για να ανακαινίσουν την εκκλησία που υπάρχει στον 8ο στις εστίες του ΑΠΘ, οπότε όλα καλά, αν δεν έχουμε φαΐ, ζεστό νερό και θέρμανση, θα κάνουμε τον σταυρό μας.

Και όλοι οι υπόλοιποι φοιτητές; Αυτοί είναι αντιμέτωποι με νοίκια που αγγίζουν τα 400-500€ στις μεγάλες πόλεις και έξτρα οι λογαριασμοί. Το κόστος για στέγαση έχει αυξηθεί κατά 32,5% μέσα σε έναν χρόνο. Πόσες άραγε οικογένειες μπορούν να στείλουν ακόμα κι ένα παιδί να σπουδάσει, την ώρα που τα πάντα ακριβαίνουν και οι μισθοί του λαού είναι στον πάτο;

Αυτή η πολιτική που φτωχοποιεί τον λαό, που κάνει τα αστικά κέντρα απρόσιτα για το λαϊκό πορτοφόλι, που επιβάλλει ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση, μας πετάει έξω από το πανεπιστήμιο. Το δικαίωμα στη δωρεάν στέγαση πρέπει να τεθεί στο σύνολό του, και από τους εστιακούς, αλλά και από το σύνολο των φοιτητών. Μέσα στις συνελεύσεις, στη βάση, να συνδεθεί η πολιτική των ταξικών φραγμών, των νόμων Κεραμέως με την ακρίβεια και το δικαίωμα στη στέγαση. Δεν παζαρεύουμε τίποτα! Διεκδικούμε το δικαίωμά μας στις δωρεάν σπουδές, δεν επιτρέπουμε καμία περικοπή στις βασικές μας ανάγκες.

Η καταστολή της συναυλίας στο ΑΠΘ πυροδοτεί πολιτικές εξελίξεις Τι θα γίνει με την υπόθεση της πανεπιστημιακής αστυνομίας;

Η αγριότητα της κρατικής καταστολής στο πανεπιστήμιο κλιμακώθηκε την Παρασκευή 16 Σεπτεμβρη, όταν οι εγκατεστημένες δυνάμεις των ΜΑΤ στο ΑΠΘ έπνιξαν στα χημικά πάνω από 5.000 φοιτητές, ηλικιωμένους και παιδιά στη συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου.

16/9/2022 - Επίθεση της αστυνομίας σε συναυλία στο ΑΠΘ

Όσα αποκαλύφθηκαν πλατιά στις λαϊκές μάζες, προσπάθησε μάταια να κουκουλώσει η προκλητική ανακοίνωση της αστυνομίας, που μιλούσε για ομάδες μπαχαλάκηδων και ισχυριζόταν ότι δεν υπήρξε χρήση χημικών. Χιλιάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας διαπίστωσαν με τα ίδια τους τα μάτια ποιους στοχεύει η παρουσία της αστυνομίας στο πανεπιστήμιο: τους ίδιους τους φοιτητές, τον λαό ολόκληρο και όχι δήθεν κάποιες «ακραίες μειοψηφίες», όπως ισχυρίζεται η κυβερνητική προπαγάνδα ή την «πάταξη της εγκληματικότητας» μέσα στις σχολές. Αυτές οι ενέργειες τσαλάκωσαν στις συνειδήσεις πλατύτερων μαζών τη συστημική αξιοπιστία και αφήγηση. Τα συγκλονιστικά γεγονότα της Παρασκευής 16/9 ήρθαν ως συνέχεια της κρατικής τρομοκρατίας που επικρατούσε για εβδομάδες μέσα στις σχολές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, σε μια επίμονη προσπάθεια της κυβέρνησης να επιβάλλει την παρουσία της ΟΠΠΙ μέσα στις σχολές. Ξεχείλισε το ποτήρι της οργής της νεολαίας, η οποία κατέβηκε μαζικά στον δρόμο, με αυθόρμητη διαδήλωση χιλίων φοιτητών τη νύχτα των γεγονότων και βέβαια, με την παρουσία περισσότερων από 3.000 διαδηλωτών την επόμενη μέρα στη Θεσσαλονίκη.

Μπροστά στον φόβο ενός ευρύτερου νεολαιίστικου ξεσηκωμού, σε μια φάση που η άρχουσα τάξη δέχεται πολλαπλές πιέσεις, η κυβέρνηση αναδιπλώθηκε προσωρινά για πολλοστή φορά στο θέμα της εισόδου της ΟΠΠΙ μέσα στις σχολές. Οι επαναλαμβανόμενες συγκεντρώσεις και η αντίσταση των φοιτητών εν μέσω εξεταστικής έφθειραν το κυβερνητικό σχέδιο για φαστ-τρακ εγκατάσταση της ΟΠΠΙ τον Σεπτέμβρη προτού ανοίξουν οι σχολές. Οι αντιφάσεις του ίδιου του συστήματος που δημιούργησε ένα κατασταλτικό σώμα (ΟΠΠΙ) που αδυνατεί να επιβάλλει την παρουσία του χωρίς τη συνοδεία των ΜΑΤ, δημιούργησαν επιπλέον προβλήματα στον κυβερνητικό σχεδιασμό. Έτσι, με πρόσχημα την απουσία τουρνικέ, η κυβέρνηση αποφάσισε να ρίξει τους τόνους, παύοντας για λίγο τις «παρενοχλήσεις» στο φοιτητικό κίνημα με τις αφηνιαστικές απόπειρες εισόδου της αστυνομίας. Ανακοινώθηκε ότι η ΟΠΠΙ προσωρινά θα περιπολεί έξω από τους χώρους των πανεπιστημίων, μέχρις ότου οι πρωτανικές αρχές τοποθετήσουν τουρνικέ και κάμερες, οι οποίες θα επιτρέπουν την «ασφαλή» εγκατάστασή της στο εσωτερικό.

Αυτός ο νέος κύκλος αντιπαράθεσης μεταξύ φοιτητών και κυβέρνησης έδειξε ότι τα αναταρακτικά της νεολαίας είναι ζωντανά, μαχητικά, ικανά να βάζουν πρόβλημα και να εμπνέουν βαθύ φόβο στο σύστημα. Έδειξε, ωστόσο, ότι η οργή συνεχίζει να εκδηλώνεται με τη μορφή αναλαμπών, ενώ η αποδιοργάνωση του φοιτητικού κινήματος είναι τέτοια, που ακόμη και μετά τα γεγονότα της συναυλίας του ΑΠΘ στάθηκε αδύνατο να ενεργοποιηθούν οι γενικές συνελεύσεις των συλλόγων. Οι μεγαλύτερες ευθύνες αναλογούν στην πρώτη δύναμη (ΚΝΕ-ΠΚΣ), που διατηρώντας ισχυρές δεσμεύσεις «υπευθυνότητας» απέναντι στο σύστημα, όχι μόνον απουσίαζε εντελώς από την υπόθεση και τις διαδηλώσεις, αλλά καταπολέμησε ανοιχτά τις προσπάθειες σύγκλισης γενικών συνελεύσεων, καταδικάζοντάς τις ως «ανεύθυνες και ανώριμες». Από την άλλη πλευρά, η ακτιβιστική λογική τύπου «Ζορό» που εκδηλώθηκε μέσα στους φοιτητές με ευθύνη της αναρχοαυτονομίας και μερίδας των ΕΑΑΚ, ενέτεινε το αίσθημα αδυναμίας και αδιεξόδου, αδυνατώντας να απαντήσει στο ερώτημα «και τώρα, πώς προχωράμε;». Στο μεταξύ, με τη βοήθεια των ΜΜΕ, ένα νέο σκηνικό νομιμοποίησης της αστυνομίας στήνεται σε σχολές και φοιτητικές εστίες, στρώνοντας το έδαφος για τα επόμενα χτυπήματα.

Παρά τα προσωρινά μπρος πίσω, είναι ολοφάνερο ότι όλο και λιγότερο η κυβέρνηση υπολογίζει το πολιτικό κόστος μπροστά στην αναγκαιότητα να καταστείλει μια ολόκληρη γενιά που της διαλύει το μέλλον. Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται και από το βίαιο χτύπημα της φοιτητικής διαδήλωσης στην Αθήνα, μία μέρα μετά τα γεγονότα της συναυλίας στη Θεσσαλονίκη. Συνολικά η αστική τάξη έχει θέσει τον μεγαλεπήβολο στόχο να τελειώνει με το φοιτητικό κίνημα και την πολιτικοποίηση της νεολαίας μέσα στα ελληνικά πανεπιστήμια, που γαλούχησαν γενιές και γενιές νέων αγωνιστών. Θέλει να «κόψει την αρτηρία» που αιμοδοτεί τη ριζοσπαστικοποίηση στην Ελλάδα, στοχεύοντας τους χώρους που αυτή αναπαράγεται και αναπνέει (πανεπιστήμια, πλατείες) προκειμένου να εδραιώσει την πολιτική της φτώχειας, της ανεργίας και των ταξικών φραγμών. Παρά τις μικρές ή τις μεγαλύτερες αναδιπλώσεις και ταλαντεύσεις, κινείται βασικά με αποφασιστικότητα, κερδίζοντας σταθερά έδαφος χρόνο με τον χρό-

νο, μήνα με τον μήνα, σε βάρος των φοιτητών. Αυτή η πολιτική έχει βάθος και ορίζοντα. Η ανατροπή της δεν είναι υπόθεση της μιας ριζιάς, αλλά απαιτεί οικοδόμηση κινήματος, ενός κινήματος με τρία στοιχεία: πολιτικά θεμέλια, μαζικότητα και διάρκεια. Που θα συνδέει πολιτικά την καταστολή με το χτύπημα των δικαιωμάτων και την έλλειψη προοπτικής, αγγίζοντας ευρύτερες φοιτητικές μάζες. Που θα ξεφεύγει από εκλογικές αυταπάτες και λογικές που ζητούν συστημικό ανασχηματισμό του τύπου «να

πέσει η κυβέρνηση» και «να παραιτηθεί ο πρύτανης». Που θα έχει ως κύτταρα οργάνωσης τους ίδιους τους φοιτητικούς συλλόγους και τις γενικές τους συνελεύσεις, εμπλέκοντας όσο γίνεται πλατύτερα τους φοιτητές στην υπόθεση αυτή. Που θα θέσει στο τραπέζι το ζήτημα των καταλήψεων ως αναγκαία προϋπόθεση για να μετατραπούν οι σχολές σε κέντρα αγώνα. Σε λίγες ημέρες, ένα νέο εξάμηνο ξεκινά και οι φοιτητές επιστρέφουν στα αμφιθέατρα. Οι μάχες βρίσκονται μπροστά.

Αναβάλλεται τελικά η είσοδος της ΟΠΠΙ στις σχολές;

Εντύπωση έχει προκαλέσει η σειρά δημοσιευμάτων των τελευταίων ημερών για τις εξελίξεις σε σχέση με την πανεπιστημιακή αστυνομία και τη δράση της το επόμενο διάστημα.

Οι πρώτες ειδήσεις έκαναν λόγο για αναβολή της εισόδου της ΟΠΠΙ μέσα στους χώρους των πανεπιστημίων. Αυτές βέβαια διαψεύστηκαν από τα συστημικά επιτελεία, που μίλησαν για τον «περιορισμό της δράσης τους σε περιπολίες γύρω από τις πανεπιστημιούπολεις». Ο προβληματισμός που εξέφρασαν ΕΛΑΣ και πρωτανικές αρχές ήταν οι ανεπαρκείς για την ώρα «υποδομές φύλαξης» (τουρνικέ-μηχανισμοί ελεγχόμενης εισόδου) στο ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα έχουν στείλει το πολιτικό μήνυμα, ότι ο νόμος 4777 θα εφαρμοστεί. Έχουν κάνει με κάθε τρόπο σαφές ότι εκτός από την ΕΒΕ, τις διαγραφές και τα πειθαρχικά θα εγκατασταθεί τελικά και η ΟΠΠΙ μέσα στις σχολές. Για να τρομοκρατεί και να καταστέλλει τους αγώνες ενάντια στην παιδεία των ταξικών φραγμών, ενάντια στις συστημικές τους πολιτικές.

Οι αντιδράσεις των φοιτητών τους έχουν ζορίσει. Οι αναταρακτικές κινητοποιήσεις στις πύλες των πανεπιστημίων, καθώς και οι με καλή μαζικότητα (για τα δεδομένα της περιόδου) αντικατασταλτικές διαδηλώσεις

σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και μια σειρά πόλεις δείχνουν ότι ο φοιτητόκοσμος έχει διάθεση να παλέψει, ότι μπορεί να μπει φραγμός στα σχέδιά τους.

Οι εξελίξεις αυτές, βέβαια, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μας εφησυχάζουν. Είναι μόνο μια προσωρινή υποχώρηση της κυβέρνησης και του συστήματος. Καμία αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει για το αν θα επιδιώξει να προχωρήσει με την εφαρμογή του νόμου ή όχι. Αυτό άλλωστε δείχνουν και οι πυροβολισμοί και η έφοδος της αστυνομίας στις παλιές εστίες του ΕΜΠ τις προηγούμενες μέρες.

Οι φοιτητές πρέπει να αντισταθούν στην τρομοκρατία και την καταστολή που θέλουν να φέρουν και μέσα στα πανεπιστήμια. Να υπερασπιστούν συλλογικά και οργανωμένα, με μαζικές γενικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις το λαϊκό Άσυλο αγώνων.

Ο μόνος τρόπος για την οριστική απομάκρυνση της αστυνομίας από τις σχολές είναι η πάλη για την ανατροπή του νόμου 4777. Όσο το φοιτητικό κίνημα, με ευθύνη των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς, επιδιώκει στην πάλη για «τη μη εφαρμογή του νόμου» ή για να μείνει «στα χαρτιά», τόσο θα μπορεί το σύστημα με βάση τον εκάστοτε συσχετισμό να κάνει τέτοιου τύπου ελιγμούς για να εκτονώνει τις φοιτητικές αντιδράσεις.

Ουκρανία

Από την «ουκρανική αντεπίθεση» στο διάγγελμα Πούτιν Επικίνδυνη κλιμάκωση, εφιαλτικά ενδεχόμενα

Τα πρόσφατα δραματικά γεγονότα καταδεικνύουν πως το αδιέξοδο που περιγράψαμε σε κεντρικό άρθρο της εφημερίδας με τη φράση «οι ΗΠΑ δεν μπορούν να μη νικήσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να ηττηθεί» έχει μια τέτοια δυναμική που ανεβάζει συνεχώς τις κλίμακες της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης στις ουκρανικές πεδιάδες σε δυσθεώρητα ύψη, φέρνοντας στην ημερήσια διάταξη εφιαλτικά και αδιανόητα ενδεχόμενα για τους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου!

Η «ουκρανική αντεπίθεση»

Αν η «ουκρανική αντεπίθεση» στην περιοχή της Χερσώνα βάλτωσε από τις πρώτες κιόλας μέρες εκδήλωσής της, αντίθετα στην περιοχή του Χάρκοβο έδωσε, σε σχέση με την μέχρι τότε κατάσταση στο πεδίο των μαχών, σημαντικά εδαφικά οφέλη στο καθεστώς του Κιέβου και έφτασε να απειλεί τις κατακτήσεις της Ρωσίας στην περιοχή του Ντονμπάς. Οι βασικές αιτίες για αυτήν την εξέλιξη οφείλονται σε τρεις συν έναν βασικούς παράγοντες. Ο πρώτος αφορά την αναλογία των στρατευμάτων. Εδώ και μήνες ρώσοι στρατιωτικοί αναλυτές έγραφαν χαρακτηριστικά πως το κέρδιμα εδαφών από τη Ρωσία με μικρότερο έμψυχο στρατιωτικό δυναμικό από τον αντίπαλό της θα έπρεπε να γραφτεί στα στρατιωτικά εγχειρίδια του μέλλοντος, ώστε να τονιστεί ο ρόλος που παίζει η ανωτερότητα των οπλικών συστημάτων στον σύγχρονο πόλεμο. Οι ίδιοι έθεταν όμως ταυτόχρονα πως αυτή η «ανορθογραφία» βάζει ολοένα και σημαντικότερα εμπόδια ακόμα και σ' αυτήν την αργή πρόελαση των ρωσικών στρατευμάτων. Έτσι, η σημαντική συσσώρευση ουκρανικών στρατευμάτων στις δύο περιοχές και κυρίως γύρω από το Χάρκοβο μεγάλωσε την ανισομέρεια των αντίπαλων στρατευμάτων και δημιούργησε έναν αδύνατο κρίκο στη ρωσική πλευρά του μετώπου.

Στη «διόρθωση» της «ανορθογραφίας» σημαντικό ρόλο έπαιξαν τα προηγμένα οπλικά συστήματα με τα οποία τροφοδότησαν το καθεστώς του Κιέβου οι αμερικανονατοϊκοί ιμπεριαλιστές, με συνέπεια να κλείσει η ψαλίδα της ποσοτικής και κυρίως ποιοτικής διαφοράς των δύο στρατών. Τρίτος αλλά κρίσιμος παράγοντας είναι ο ρόλος των ΗΠΑ - NATO στο σχεδιασμό των κινήσεων του Κιέβου. Γράφτηκε -και δεν διαψεύστηκε- στους New York Times πως η «ουκρανική αντεπίθεση» σχεδιάστηκε από τους Συμβούλους Εθνικής Ασφάλειας της Ουκρανίας και των ΗΠΑ, Αντρέι Γερμάκ και Τζέικ Σάλιβαν, τον αρχηγό του αμερικανικού επιτελείου στρατηγό Μαρκ Μίλεϊ και τον νέο στρατιωτικό ακόλουθο των ΗΠΑ στην Ουκρανία, ταξίαρχο Γκάρικ Χάμον. Ενώ παράλληλα εντατικοποιήθηκε στο μέγιστο βαθμό η άντληση και επεξεργασία πληροφοριών για το πεδίο των μαχών σε πραγματικό χρόνο από τους δυτικούς δορυφόρους και τις μυστικές υπηρεσίες που δούλευαν στο έδαφος. Ο τέταρτος παράγοντας είναι η αντεπίθεση στη Χερσώνα, που βυθίστηκε στο αίμα

των Ουκρανών στρατιωτών και η οποία λειτούργησε σαν αντιπερισπασμός, ανεξάρτητα αν εκπονήθηκε ή όχι για κάτι τέτοιο. Η Ρωσία στη βάση και της επιλογής της μέχρι τότε να μην προχωρήσει σε επιστράτευση αναγκάστηκε να μεταφέρει τμήματα των στρατευμάτων της από το Χάρκοβο στη Χερσώνα, που αποδυνάμωσε παραπέρα την περιοχή γύρω από την ουκρανική «συμπρωτεύουσα».

Τα προηγούμενα και σε συνδυασμό μεταξύ τους επέτρεψαν στο καθεστώς του Κιέβου να πετύχει έναν σημαντικό αιφνιδιασμό και να προελάσει γρήγορα, ανακαταλαμβάνοντας περιοχές που είχαν περιέλθει στη Ρωσία στους πρώτους δύο-τρεις μήνες της εισβολής. Τα κέρδη του Κιέβου ίσως να μην μπορούσαν να αλλάξουν συνολικά τη ροή του πολέμου, αλλά απειλούσαν με ένα όχι αμελητέο πισωγύρισμα όλες τις μέχρι τότε ρωσικές επιτυχίες. Παράλληλα τις μέρες ακριβώς της αντεπίθεσης επέλεξε ο Ζελένσκι, με αμερικανική υπόδειξη, να προβεί στην προκλητική και τυχοδιωκτική δήλωση, ζητώντας την ταχεία ένταξη της Ουκρανίας στο NATO! Ενώ πλήθαιναν τα δημοσιεύματα για την ομάδα εκείνη των Δυτικών που πυκνώνει τις συσκέψεις της με θέμα την «αποαποικιοποίηση» της Ρωσικής Ομοσπονδίας, δηλαδή τη διάλυσή της σε μικρότερα τμήματα ώστε το «ωμό αυταρχικό καθεστώς» να δώσει τη θέση του σε «φιλελεύθερες δημοκρατίες δυτικού τύπου». Σχέδια που ο ακραία τυχοδιωκτικός χαρακτήρας τους ξεπερνά και αυτή την απίστευτη εκ πρώτης όψεως γελοιοποίησή τους.

«Ο κύβος ερρίφθη»!

Η ρωσική ηγεσία, αιφνιδιαζόμενη από τις επιτυχίες της άλλης πλευράς, έστειλε αρχικά δύο μηνύματα για να καταδείξει τις δυνατότητες του ρωσικού στρατού. Μ' έναν καταϊγισμό πυραύλων χτύπησε δεκάδες υδροηλεκτρικούς σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, βυθίζοντας στο σκοτάδι τη δυτική και την κεντρική Ουκρανία καθώς και περιοχές της ανατολικής που ανήκουν στο Κίεβο. Τα χτυπήματα αυτά ακινητοποίησαν για μερικές μέρες τα ηλεκτρικά τρένα που φόρτωναν αμερικανονατοϊκό εξοπλισμό και άντρες από τη δυτική Ουκρανία στα πεδία των μαχών. Το δεύτερο μήνυμα αφορούσε ένα χτύπημα ακριβείας σε φράγμα του ποταμού Ινγκουλέτς που είχε σαν αποτέλεσμα την ανύψωση της στάθμης του ποταμού κατά δύο μέτρα και την καταστροφή όλων των πλωτών γεφυρών που έστηναν κατά μήκος του ποταμού τα ουκρανικά στρατεύματα στην περιοχή της Χερσώνα.

Ήταν ωστόσο κάτι παραπάνω από φανερό πως η -με αμερικανονατοϊκή σφραγίδα- «ουκρανική αντεπίθεση» και η αποθράσυνση του Κιέβου και των αμερικανονατοϊκών αφεντικών είχε αναδείξει τα όρια της μέχρι τότε στρατιωτικής κινητοποίησης της ρωσικής πλευράς και είχε μετατραπεί σε σημείο καμπής για αποφάσεις ευρύτερου χαρακτήρα και μεγαλύτερης σημασίας και κλίμακας.

Έτσι ο Πούτιν προχώρησε στο διάγγελμα με το οποίο ανακοίνωνε τη στήριξη της ηγεσίας στα δημοψηφίσματα των περιοχών του Λουγκάνσκ, του Ντονιέτσκ, της Ζαπορίζιε και της Χερσώνα (συμπεριλαμβανομένου και του τμήματος του Νικολάιφ που ελεγχόταν από το ρωσικό στρατό). Με ανακοινωμένα πια τα αποτελέσματα των δημοψηφισμάτων, που στο ερώτημα της ένταξης ή όχι στη Ρωσική

Ομοσπονδία απαντάνε θετικά -δεν θα περίμενε κανείς και κάτι διαφορετικό- σε ποσοστά που ξεπερνούν το 90% (για τις δύο περιοχές του Ντονμπάς τα ποσοστά δεν απέχουν πολύ από την αλήθεια, για τις άλλες δύο επιφυλασσόμαστε), όλοι περιμένουν την 30ή Σεπτεμβρίου που, όπως λένε τα ρωσικά ΜΜΕ και όχι μόνο, ο Πούτιν θα εντάξει και επίσημα τις περιοχές αυτές στη Ρωσία, χαρακτηρίζοντας ταυτόχρονα και με ό,τι συνεπάγεται αυτό κάθε επίθεση σ' αυτές ως επίθεση στη ρωσική επικράτεια. Οι ίδιες πηγές αναφέρουν ότι η νέα εμφάνιση του Πούτιν θα συνδυαστεί και με ενός είδους τηλεσίγραφο προς το καθεστώς του Κιέβου και σημαντικές αναφορές προς ΗΠΑ-NATO-Δύση.

Ταυτόχρονα με το διάγγελμα ανακοίνωνε μερική επιστράτευση με κλήση 300 χιλιάδων εφέδρων, με ρωσικές πηγές να αναφέρουν μάλιστα πως το διαβαθμισμένο και μη δημοσιοποιημένο άρθρο 7 του νόμου της επιστράτευσης κάνει λόγο για επιστράτευση 1.200.000 αντρών στους επόμενους μήνες. Οι αντιδράσεις που συναντά η επιστράτευση, μιας και έως τώρα ο πόλεμος αφορούσε σε μεγάλο βαθμό επαγγελματίες στρατιώτες και τα στρατιωτικά τμήματα των ρωσόφωνων αυτονομιστών, δείχνει εν μέρει γιατί η ρωσική ηγεσία προσπαθούσε μέχρι τελευταία στιγμή να αποφύγει αυτήν τη διεύρυνση. Μπαίνοντας ο πόλεμος στα ρωσικά σπίτια, στην ατζέντα της ηγεσίας της Ρωσίας προστίθεται η καθόλου εύκολη διαχείριση και του εσωτερικού μετώπου.

Και βέβαια με το διάγγελμά του ο Πούτιν έφερνε στην ημερήσια διάταξη και με τον πιο επίσημο τρόπο το εφιαλτικό ενδεχόμενο η ρωσική ηγεσία να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που διαθέτει, άρα και τα πυρηνικά, για να υπερασπίσει από επιθέσεις την επικράτεια της Ρωσίας, παλιά και νέα. Οι πυρηνικές απειλές που συνεχίζουν να εκτοξεύουν με κάθε ευκαιρία οι ανώτατοι ρώσοι αξιωματούχοι (Πούτιν, Λαβρόφ, Μεντβέντεφ) συνιστούν μια σαφή προειδοποίηση πρώτα απ' όλα προς τις ΗΠΑ και υπογράμμιση προς αυτές πως οι κινήσεις τους έχουν πια αγγίξει τις κατακόκκινες γραμμές του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Ταυτόχρονα αποτελούν και μια προσπάθεια να ενισχυθούν οι φυγόκεντρες τάσεις και οι υπαρκτοί διχασμοί της Δύσης που όσο περνούν οι εβδομάδες αυξάνονται.

Οι ΗΠΑ και το NATO με τις δηλώσεις τους για «καταστροφικές συνέπειες» για τη Ρωσία σε περίπτωση που χρησιμοποιήσει πυρηνικά δείχνουν ακριβώς πως το διακύβευμα είναι τόσο μεγάλο, που ένας γενικευμένος πυρηνικός πόλεμος, τον οποίο ΗΠΑ-Ρωσία απεύχονται (διότι δεν θα έχει νικήτη) αλλά ταυτόχρονα κάνουν ό,τι μπορούν για να τον φτάσουν, έχει περάσει από τη σφαίρα του αδιανόητου στη σφαίρα του ενδεχόμενου!

Φυσικά πρέπει να σημειώσουμε πως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει τη δυνατότητα πριν φτάσει στο αδιανόητο να κλιμακώσει τη στρατιωτική του εισβολή στην Ουκρανία με πολλά ενδιάμεσα επίπεδα. Ήδη οι μαζικές επιθέσεις με ντρόουν ιρανικής κατασκευής στη Χερσώνα

έχουν «σβήσει» εντελώς τις τελευταίες αιχμές της εκεί αντεπίθεσης. Σαρωτικοί βομβαρδισμοί σε Χερσώνα- Νικολάιφ προκαλούν μεγάλες απώλειες στον ουκρανικό στρατό, ενώ ρωσικές ιστοσελίδες γράφουν για ισοπεδωτικούς βομβαρδισμούς εναντίον των ουκρανικών πόλεων-φρούρια της Αβντίβκα και του Μπαχμούτ στην περιοχή του Ντονμπάς. Με αυτά που έρχονται, ο πόλεμος αλλάζει κλίμακα και αυτό σημαίνει πως ακόμα και τα εδαφικά κέρδη του Κιέβου στην περιοχή του Χάρκοβου μπορεί να αποδειχθούν πολύ προσωρινά.

Οι συμμαχίες «τεντώνονται» και κλονίζονται

Χαρακτηριστικό δείγμα του επιπέδου κλιμάκωσης της αμερικανορωσικής σύγκρουσης αποτελεί το γεγονός ότι και οι δύο πρωταγωνιστές της αντιμετωπίζουν μια σειρά αμφισβητήσεις και διαφοροποιήσεις των συμμάχων και των «εταίρων» τους. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός διαπίστωσε από πρώτο χέρι στη διάσκεψη κορυφής του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης πως το Πεκίνο, που πραγματοποιούσε μετά και την επίσκεψη Πελόζι στην Ταϊβάν σημαντικά βήματα προσέγγισης με τη Μόσχα, ανέκρουσε πρύμναν και κράτησε αποστάσεις από τις επιλογές του. Ο τονισμός από την πλευρά της κινέζικης ηγεσίας της ανάγκης σεβασμού της εδαφικής ακεραιότητας και των συνόρων όλων των χωρών αφορά ακριβώς το ζήτημα που οι ΗΠΑ έχουν ανοίξει με την Ταϊβάν. Η Κίνα δηλαδή αισθάνεται πως οι επιλογές της ρωσικής ηγεσίας δημιουργούν κακό προηγούμενο και για την ίδια. Επιπρόσθετα, πιθανά να φοβάται το αυξημένο «ειδικό βάρος» που θα αποκτήσει η Ρωσία στην παγκόσμια σκηνή εάν οι επιλογές της αυτές ευοδωθούν. Το ίδιο, ίσως και περισσότερο θορυβημένη και η Ινδία, που ενώ έχει απορρίψει τις αμερικανικές νουθεσίες για διακοπή των σχέσεων με τη Ρωσία, θεωρεί λανθασμένες τις ρωσικές κινήσεις. Κίνα και Ινδία με τον τρόπο τους και για τους λόγους τους η κάθε μία, με τη διαφοροποίησή τους, υπογραμμίζουν παράλληλα το κερηκτικό και επικίνδυνο αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας και συνακόλουθα την αναγκαιότητα ενός συμβιβασμού των δύο πλευρών, που όμως έως τώρα δεν φαίνεται.

Όμως και η δυτική συμμαχία, με σαφώς πολύ μεγαλύτερα σημεία και αρμούς σύνδεσης και ιστορικότητας, κάθε

άλλο παρά διανύει τον «μήνα του μέλιτος». Η «νεκρανάσταση» του ΝΑΤΟ και η εμπλοκή στον πόλεμο στην Ουκρανία μέσω του ενεργούμενου των ΗΠΑ, Ζελένσκι, λειτουργεί όπως εκείνη η παλιά ρήση στο σημείο που αναφέρει «να κρατά κάτω τη Γερμανία». Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, έχοντας δεχθεί από τις ΗΠΑ έναν ωμό γεωστρατηγικό εκβιασμό, σπρώχνεται στο να διαλύσει κάθε μέρα που περνάει και ένα ακόμη τμήμα της ενεργειακής στρατηγικής σχέσης με τη Ρωσία. Βρίσκεται συνολικά μπροστά στον κίνδυνο μιας σημαντικής πολιτικής και οικονομικής υποβάθμισης του. Ακόμα και η Γαλλία, παρά τις στρατηγικές της δυνατότητες, υφίσταται ολοένα και πιο ισχυρές πιέσεις από την παρουσία του «αμερικανού φίλου» στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός πως η Γερμανία, η Γαλλία και συνολικά η ΕΕ καθυστερούν, αναβάλλουν ή και έχουν σταματήσει την αποστολή οπλικών συστημάτων προς την Ουκρανία, παρά τις συχνά επαναλαμβανόμενες διακηρύξεις τους για βοήθεια στο Κίεβο.

Δεν μπορεί να περάσει ασχολίαστη η πολιτική αλλαγή στην Ιταλία για τους τριημέρους που φέρνει η πολεμική κρίση στην ΕΕ, ανεξαρτήτως του βαθμού υλοποίησης των κατά καιρούς φιλορωσικών δηλώσεων των ηγετών του ακροδεξιού συνασπισμού. Και με το χειμώνα να αποδεικνύεται άγριος και με απρόβλεπτες συνέπειες για τη σταθερότητα των κυβερνήσεων είτε στις ιμπεριαλιστικές είτε στις εξαρτημένες χώρες της ΕΕ.

Η δολιοφθορά στους αγωγούς Nord Stream 1 και 2 και η «επόμενη μέρα»

Η είδηση για δολιοφθορά των ποντιμένων στη Βαλτική Θάλασσα αγωγών Nord Stream 1 και 2 συνιστά πραγματικά μια τυχοδιωκτική κίνηση μεγάλης εμβέλειας, αντίστοιχης με τον αποκλεισμό του Καλίνινγκραντ. Φυσικά ο δράστης της επίθεσης, που προκάλεσε σεισμό 2,3 της κλίμακας Ρίχτερ και που διέλυσε τέσσερις «χορδές» των υπεράκτιων αγωγών φυσικού αερίου στην ΑΟΖ της Δανίας, δεν θα εμφανιστεί. Τα συγκαρητήρια που όμως έδωσε τώως υπουργός της Πολωνίας («από μικρό και από χαζό μαθαίνεις την αλήθεια») προς τις ΗΠΑ για την επίθεση, μας υποδεικνύουν τον πιθανό δράστη. Τη στιγμή που η Γερμανία αρνείται την παράδοση βαρέων όπλων στην Ουκρανία και ταυτόχρονα έχουν ενταθεί οι εσωτερικές πιέσεις τμημάτων της άρχουσας τάξης για λειτουργία του Nord Stream 2, η επίθεση αυτή δυναμιτίζει οποιαδήποτε προσπάθεια στο άμεσο μέλλον για έστω και μερική αποκατάσταση της ρωσογερμανικής ενεργειακής σχέσης, αλλά και υπονομεύει την ηγεμονική θέση της Γερμανίας στην ΕΕ. Τυχαίο άραγε το γεγονός ότι λίγο πριν από τις εκρήξεις ο πρόεδρος της Πολωνίας και οι πρωθυπουργοί της Πολωνίας και της Δανίας εγκαινίαζαν τον νέο αγωγό Baltic Pipe, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο από τη Νορβηγία, απεξαρτώντας 100% την Πολωνία από το ρωσικό φυσικό αέριο; Ή μήπως δείχνει πως οι ΗΠΑ με την πρόθυμη Βρετανία (που διατηρεί ισχυρές σχέσεις με την Πολωνία) επιχειρούν ένα διαρκές «μάντρωμα» του Βερολίνου με όχημα και τη «νέα Ευρώπη»;

Συνυπολογίζοντας όλα τα μέχρι τώρα δεδομένα, τα διακυβεύματα και τους πρωταγωνιστές της σύγκρουσης αυτής, δεν δικαιούμαστε να είμαστε αισιόδοξοι. Οφείλουμε όμως να επιταχύνουμε τις προσπάθειές μας για να βγουν στο προσκήνιο οι λαοί. Οι μόνοι που μπορούν ναβάλουν φραγμό στον πόλεμο και στα εφιαλτικά σενάρια που εξυφανόνται σε βάρος της εργαζόμενης ανθρωπότητας, της ζωής και του πλανήτη.

Ρωσία

Η ασιατική παράμετρος και οι επισφάλειές της

Η ετήσια σύνοδος κορυφής του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης (Shanghai Cooperation Organization, SCO) φέτος έγινε στη Σαμαρκάνδη του Ουζμπεκιστάν στις 15-16 Σεπτεμβρίου.

Ο οργανισμός ξεκίνησε επί Γιέλτσιν το 1996, ως ομάδα επαφής της Ρωσίας με τα κράτη της Κ. Ασίας (Ουζμπεκιστάν, Καζακστάν, Κιργιζία, Τατζικιστάν), και 5 χρόνια αργότερα (15 Ιουνίου 2001), μαζί με τη Κίνα ιδρύθηκε ο σημερινός SCO ως εργαλείο πολιτικο-οικονομικής συνεργασίας, ανταγωνιστικός προς τους δυτικούς οργανισμούς. Ένας ευρασιατικός οργανισμός στον οποίο πρωταρχικό ρόλο παίζουν Ρωσία και Κίνα που φιλοδοξούν να προσφέρουν μια εναλλακτική στις δομές που ελέγχονται από τις ΗΠΑ. Ο οργανισμός αναπτύχθηκε γρήγορα: Η Ινδία, το Πακιστάν, το Ιράν είναι μέλη και η Λευκορωσία προετοιμάζεται. Το Αφγανιστάν, η Μογγολία είναι παρατηρητές, ενώ 14 άλλα κράτη είναι εταίροι.

Ρωσία και Κίνα βλέπουν τα κεντροασιατικά κράτη ως πεδίο αύξησης και εδραίωσης της επιρροής τους, με παράλληλο στόχο τον αποκλεισμό των ΗΠΑ από την περιοχή. Το πρώτο ενέχει ανταγωνιστικά στοιχεία, ενώ το δεύτερο προσφέρει βάση σύγκλισης, θέτει όμως κρίσιμα ερωτήματα: πώς η Ρωσία θα εξυπηρετήσει τα ευρασιατικά της συμφέροντα μέσω των κινεζικών σχεδίων στην ίδια περιοχή; Πόσο η Κίνα είναι ικανή να αναλάβει μεγαλύτερο ρόλο στο σημερινό στάτους, με τη Ρωσία και τις άλλες περιφερειακές δυνάμεις να αποδέχονται μία τέτοια εξέλιξη;

Αν γενικός στόχος για τη Ρωσία αποτελεί η ανασύσταση του χώρου της πρώην ΣΕ, για την Κίνα είναι η διαμόρφωση μόνιμων πολιτικο-οικονομικών επιρροών, πράγμα που σε ένα βαθμό εξηγεί και την επιμονή της στην ολοκλήρωση χερσαίων δρόμων προς Ευρώπη. Αναφέρεται πως η Κίνα είχε μέσο-μακροπρόθεσμο στόχο να μετατοπίσει μεγάλο μέρος της παγκόσμιας εμπορικής της δραστηριότητας από τη θάλασσα στη στεριά, ειδικά σε ό,τι αφορά τους ενεργειακούς δρόμους.

Αναμφίβολα η όλη κατάσταση τροφοδοτεί φιλοδοξίες τρίτων χωρών, που επιδιώκουν να εμπλακούν στο παιχνίδι των γεωπολιτικών ανακατατάξεων. Ιράν, Τουρκία και Ινδία είναι από αυτές. Το Ιράν, παρατηρητής του SCO από το 2005, έγινε δεκτό για ένταξη στον οργανισμό κατά την προηγούμενη σύνοδο, ενώ σε αυτήν υπέγραψε μνημόνιο που συνεπάγεται πλήρη ένταξη. Βέβαια πρέπει να λύσει αρκετά ζητήματα με τους Αζέρους και άλλους γείτονες... Η παρουσία του Ερντογάν στη σύνοδο (ως εταίρος!) τροφοδότησε τα διεθνή ΜΜΕ με διάφορα σχόλια, όμως η δήλωσή του ότι σκοπεύει να εντάξει τη χώρα του σε έναν οργανισμό που λειτουργεί αντιδιαμετρικά στα δυτικά συμφέροντα ενώ είναι χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ προκάλεσε έντονες αντιδράσεις

στη Δύση. Η περίπτωση της Ινδίας έχει άλλες ιδιαιτερότητες όσο και μέγεθος. Συνοριακά προβλήματα με Κίνα, παραδοσιακά καλές σχέσεις με Ρωσία αλλά και πολιτική εξισορρόπηση με ΗΠΑ. Συμμετέχει άλλωστε στην Quad στο πλαίσιο της στρατηγικής της «πολυμερούς ευθυγράμμισης».

Όμως τα κράτη της Κ. Ασίας προερχόμενα από τη ΣΕ έχουν πλέον εξωτερικά σύνορα και όχι εσωτερικά, για τα οποία υπάρχει ασυμφωνία, στοιχείο που αξιοποιείται από διάφορες πλευρές. Αρμενία-Αζερμπαϊτζάν, από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι σήμερα, ενεπλάκησαν σε δύο πολέμους, με χιλιάδες νεκρούς για τον θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ. Στη διάρκεια της συνόδου είχαμε κλιμάκωση της έντασης στα σύνορα και επείγουσα διαδικτυακή συνεδρίαση του Συμβουλίου του Οργανισμού Συνθήκης Συλλογικής Ασφάλειας (CSTO).

Η Αρμενία, που εμφανίζεται δυσχερής με την προσωρινή διευθέτηση της κρίσης το 2020 με ειδικαιτητές Ρωσία και Τουρκία, υποδέχθηκε την Πελόζι (που τελευταία αναλαμβάνει ιδιαίτερες διπλωματικές αποστολές) την επομένη της λήξης της συνόδου του SCO. Η πρόεδρος της αμερικανικής βουλής έπλεξε το εγκώμιο της δημοκρατίας στην Αρμενία και επέκρινε τις «παράνομες», όπως τις αποκάλεσε, επιθέσεις του Αζερμπαϊτζάν! Από την άλλη, ο πρόεδρος του Αζερμπαϊτζάν, Αλίεφ, ευχαρίστησε τον Πούτιν για την άμεση αντίδραση της Ρωσίας! Αρμενία και Αζερμπαϊτζάν, με επαμφοτερίζουσες συμπεριφορές σε ό,τι αφορά τους προσανατολισμούς τους, δοκιμάζουν τον επιδιαιτητικό ρόλο της Ρωσίας στην περιοχή. Επίσης, παραμονή της Συνόδου, υπήρξαν ένοπλες σύμβλοκες μεταξύ Κιργιζίας - Τατζικιστάν, που είναι και ιδρυτικά μέλη του SCO. Το επίδοκο και εδώ είναι συνοριακές διαφορές. Από 980 χιλιόμετρα κοινά σύνορα μέχρι σήμερα, με τη βοήθεια της Ρωσίας διευθετήθηκαν περίπου τα 660!

Η νέα συνάντηση Πούτιν-Σι έγινε σε μια κρίσιμη στιγμή. Τόσο ο πόλεμος στην Ουκρανία όσο και τα αναζητούμενα στηρίγματα Πούτιν διαμορφώνουν νέα δεδομένα. Η προηγούμενη, πριν από επτά μήνες (στο περιθώριο των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου και λίγες εβδομάδες πριν η Ρωσία εισβάλει στην Ουκρανία), έδωσε κοινές διακηρύξεις για «φιλία χωρίς όρια». Αρχικά το Πεκίνο δεν καταδίκασε την εισβολή, κατηγορώντας τη Δύση για την ανάφλεξη. Σήμερα, προφανώς, πολλά έχουν αλλάξει, θέτοντας δύσκολα διλήμματα στον Σι αναφορικά με την πολιτική σύμπλευσης με τον Πούτιν, που δοκιμά-

ζουν ακόμη περισσότερο τη γεωπολιτική και οικονομική σχέση Κίνας - Ρωσίας. Το Πεκίνο προσπαθεί να διατηρήσει ισορροπίες μεταξύ της στήριξης στη Μόσχα και της επιθυμίας του να αποφύγει τον οικονομικό αντίκτυπο από τις δυτικές κυρώσεις στη Ρωσία. Όμως όλα δείχνουν ότι θα παραμείνει υποστηρικτικός στον Πούτιν.

Όλα αυτά δεν πέρασαν απαρατήρητα από τους πολιτικούς αναλυτές, όπως και η δήλωση Πούτιν ότι καταλαβαίνει γιατί ο κινέζος πρόεδρος «έχει προβληματισμούς και ερωτήματα για τον πόλεμο», χαρακτηρίζοντας ωστόσο «ισορροπημένη τη θέση των κινέζων φίλων μας σε σχέση με την ουκρανική κρίση (...) και την πολιτική των κυρώσεων», στο στόχαστρο των οποίων βρίσκονται και οι δύο χώρες.

Από την άλλη ο Σι μπορεί να μην αναφέρθηκε συγκεκριμένα στην Ουκρανία, αλλά υποσχέθηκε «ισχυρή στήριξη» στα «κεντρικά συμφέροντα» της Ρωσίας. Το Πεκίνο χρησιμοποιεί τον όρο «κεντρικά συμφέροντα» όταν αναφέρεται στην Ταϊβάν. Ο Σι κατηγόρησε τις ΗΠΑ ότι στέλνουν «πολύ λάθος, επικίνδυνα σήματα» στην Ταϊβάν, ενώ επαίνεσε τη Ρωσία για την τήρηση της αρχής της μίας Κίνας. Η διατύπωση αυτή είναι έμμεση αναγνώριση του «δικαίου» της ρωσικής επέμβασης, αλλά καταγράφει και απόσταση από ενδεχόμενη δυσμενή τροπή του πολέμου για τη Ρωσία.

Οι ΗΠΑ έχουν το πλεονέκτημα του ελέγχου των πολιτικο/στρατιωτικών μηχανισμών της Δύσης. Όμως οι στόχοι που προωθούν έχουν έντονα στοιχεία αντίφασης. Από τη μια η παρεμπόδιση στρατηγικής σύγκλισης Ρωσίας-Κίνας και από την άλλη «άνοιγμα» διπλού μετώπου με βάση το ιδεολόγημα «δημοκρατία vs ανελεύθερα καθεστώτα»! Για Ρωσία - Κίνα, ρεαλιστικός στόχος είναι η ενίσχυση του ευρασιατικού οργανισμού SCO ως αντιδυτικού πόλου, παράλληλα με τους BRICS.

Αλλά, με τα σημερινά δεδομένα, το αντιδυτικό μέτωπο που φιλοδοξεί η Ρωσία δεν φαίνεται και πολύ ρεαλιστικό. Η Κίνα δεν έχει κανένα λόγο να σπεύσει να διαμορφώσει μια αντιαμερικανική συμμαχία και να εγκλωβιστεί σε έναν αντιαμερικανικό άξονα με τη Ρωσία, οδηγούμενη σε πλήρη ρήξη με τη Δύση. Μάλλον προτιμά να επωφεληθεί από τη σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας που σήμερα επικεντρώνεται στην Ουκρανία. Από τη μεριά του το Κρεμλίνο, που «καίγεται» να σφυρηλατήσει νέους δεσμούς με την Κίνα στο ανώτερο δυνατό επίπεδο, προδίδει ποιο είναι το αδύναμο μέλος σε αυτή την «εταιρική σχέση».

Ιράν

Η σύντομη ζωή της Μάσχα Αμινί και η μακραίωνη μάχη για την κοινωνική και γυναικεία χειραφέτηση

Πήγαινε ή επέστρεφε από ένα περπάτημα στο πάρκο Ταλεγκάνι, στη βορειοανατολική Τεχεράνη, όταν τη συνέλαβαν κοντά στον γειτονικό σταθμό του μετρό; Για τη Μάσχα Αμινί και τα όσα ακολούθησαν στους δρόμους των ιρανικών πόλεων, δεν έχει καμιά σημασία. Για όσους δίνουν βάση στους συμβολισμούς, αλλά και για τους Ιρανοί που έζησαν την ανατροπή του Σάχη, η σύμπτωση δεν πέρασε απαρατήρητη. Έγινε αφορμή για συνειρμούς και ξύπνησε μνήμες από την ταραγμένη και γεμάτη ελπίδες πρώτη περίοδο της νίκης, την οποία άρπαξαν το ιερατείο και οι οπισθοδρομικές αστικές και φεουδαρχικές δυνάμεις.

Ο Αγιατολάχ Μαχμούντ Ταλεγκανί, στη μνήμη του οποίου είναι αφιερωμένο το πάρκο, υπήρξε μια από τις σημαντικότερες ηγετικές φυσιογνωμίες του ισλαμικού κινήματος ενάντια στο καθεστώς των Πακλεβί. Με πολύχρονες φυλακίσεις και διώξεις, ήταν επικεφαλής του παράνομου κληρικό-λαϊκού επαναστατικού συμβουλίου που δημιουργήθηκε λίγο πριν την πτώση του Σάχη. Αρκετοί θεωρούν πως αυτός, και όχι ο εξόριστος στην Γαλλία Χομεϊνί, άξιζε να ηγηθεί. Αντίθετα από τις πρώτες ημέρες της επικράτησης της ιρανικής επανάστασης, ο Ταλεγκανί βρέθηκε στην αντιπολίτευση, ενάντια στο συντηρητικό ιερατείο, το οποίο άρχισε να παίρνει τον έλεγχο της κατάστασης. Μάταια επιχείρησε να γεφυρώσει τις αντιθέσεις με τις εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες, ιδιαίτερα τους Κούρδους, τους απεργούς εργάτες, αλλά και τις διάφορες αριστερές και κομμουνιστικές οργανώσεις. Αντιτάχθηκε στη σκληρότητα των ισλαμικών δικαστηρίων, στην εφαρμογή της Σαρία στην κοινωνική ζωή, στην ανάμιξη στις πολιτικές εξελίξεις και στην επιβολή του χιτζάμπ στις γυναίκες. Μέλη της οικογένειάς του συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν για υπονόμευση της επανάστασης. Ο Ταλεγκανί δεν ήταν φυσικά ο «κόκκινος μουλάς», όπως τον χαρακτήριζαν, αν και στη φυλακή λέγεται πως ήρθε κοντά στις μαρξιστικές ιδέες. Υπήρξε υποστηρικτής του Μοσαντέκ, ενός από τους ιδρυτές του Κινήματος Εθνικής Αντίστασης, έκφρασης του ιρανικού αντιιμπεριαλιστικού αστικού εθνικισμού και τμημάτων της εμπορικής τάξης, του λεγόμενου παζαριού. Η περίπτωση Ταλεγκανί επιβεβαιώνει πως οι κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στο Ιράν υπήρξαν περισσότερο σύνθετες και αντιφατικές από την κατοπινή κυρίαρχη ανάγνωση στη Δύση. Πέθανε λίγους μήνες μετά τη νίκη της επανάστασης, τον Σεπτέμβριο του 1979 και έτσι δεν ξέρουμε τι στάση θα κρατούσε, όταν οι αντιδραστικοί κληρικοί επικράτησαν με αιματηρό τρόπο, επιβάλλοντας το ισλαμικό καθεστώς. Το τελευταίο, κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, όπως γίνεται συνήθως, συνεχίζει να τον τιμά, θάβοντας τις απόψεις του.

Είναι η τρίτη φορά στη νεότερη ιστορία της χώρας που η χρήση του χιτζάμπ γίνεται αντικείμενο σκληρής διαμάχης και διασταυρώνεται με ευρύτερες κοινωνικό-πολιτικές εξελίξεις. Ήταν 8 Ιανουαρίου του 1936, όταν ο Σάχης Ρεζά Σαχ υπέγραψε το διάταγμα γνωστό ως "Kashf-e hijāb", το οποίο απαγόρευε τη

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ "Η μεγάλη πορεία των γυναικών στο Ιράν", F.Sadeghi, orientxxi.info/magazine/la-longue-marche-des-femmes-iraniennes,2301 και "Μια Μάσχα που τη φώναζαν Τζίνα", Χ.Χωμενίδης, στο www.capital.gr/xristos-xomenidis/3660376/mia-maxsa-pou-ti-fonazan-tzina

ΔΕΙΤΕ το ντοκιμαντέρ "Η κλεμμένη επανάσταση. Γυναίκες στο Ιράν το 1979" https://www.cbc.ca/radio/ideas/the-stolen-revolution-iranian-women-of-1979-1.5048382?fbclid=IwAR1qzxAM8GfOdhPePqCDOHVQ21Fq_fm2oK0IxbQzvYYQg__mG5FuINlbaOM

atheatoskosmosps.blogspot.com

δημόσια χρήση του. Ύστερα από μια οργανωμένη καθεστωτική εκστρατεία στην εκπαίδευση, το διάταγμα εγκαινίασε ένα κύμα βίαιης επιβολής, με συλλήψεις, διώξεις και τιμωρίες. Αυτά στα πλαίσια μιας αναγκαστικής εκδυτικοποίησης στα πρότυπα της κεμαλικής Τουρκίας, η οποία συμπεριλάμβανε κανόνες, τόσο για τις γυναίκες όσο και για τους άνδρες. Υπήρξαν ισχυρές αντιδράσεις και το αποτέλεσμα ήταν ένα τμήμα του γυναικείου πληθυσμού να αποσυρθεί από τη δημόσια σφαίρα και να κλειστεί στο σπίτι. Η πτώση του Ρεζά Σαχ σήμανε το τέλος των εξαναγκασμών, αλλά οι διακρίσεις στα χρόνια διακυβέρνησης των Πακλεβί συνεχίστηκαν, σε βάρος εκείνων των γυναικών που δεν προσαρμόζονταν στα δυτικά πρότυπα. Ακριβώς αυτές οι διακρίσεις, που είχαν αντικειμενικά έντονο ταξικό χαρακτήρα, μιας και αφορούσαν τα φτωχά στρώματα των πόλεων και της υπαίθρου, σε συνδυασμό με το αυξανόμενο μίσος για την πλούσια δυτικότερη ελίτ, συνέβαλαν στο να θεωρηθεί το χιτζάμπ στοιχείο αντίστασης. Ήταν μια αντίληψη που καλλιέργησαν έντεχνα, μεταξύ άλλων, οι μουλάδες και οι ισλαμιστές θεολόγοι, για να κερδίσουν την ηγεμονία σε τμήματα των λαϊκών μαζών. Στο πολύχρονο, πολύμορφο και ηρωικό αντιμοναρχικό κίνημα των Ιρανών, οι γυναίκες είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο, αποζητώντας την κοινωνική χειραφέτηση και ισοτιμία τους, στο πλαίσιο μιας αναγεννημένης και ανεξάρτητης χώρας.

Σχεδόν τέσσερα χρόνια μεσολαβήσαν ανάμεσα στις πρώτες «συμβουλές» του Αγιατολάχ Χομεϊνί το 1979 πως γυναίκες πρέπει να τηρούν τους ισλαμικούς ενδυματολογικούς κώδικες μέχρι το 1983,

όταν οι συστάσεις έγιναν νόμος και μάλιστα σκληρός. Ήταν μια περίοδος έντονων και μαζικών αντιδράσεων, ιδιαίτερα τους πρώτους κρίσιμους μήνες. Στις 8 Μαρτίου του 1979, μια τεράστια διαδήλωση γυναικών στην Τεχεράνη ανάγκασε τον Χομεϊνί να κάνει πίσω. Η επικράτηση των αντιδραστικών αστικών-φεουδαρχικών δυνάμεων σε συνεργασία με τη συντηρητική μερίδα του ανώτατου κλήρου έγινε ύστερα από τη συντριβή σκληρών μαζικών αγώνων, απεργιών και ένοπλων αντιστάσεων εθνικού και κοινωνικού χαρακτήρα. Το θεοκρατικό καθεστώς κυριάρχησε στην κυριολεξία πάνω στο αίμα, την καταπίεση και την εξορία χιλιάδων και χιλιάδων προοδευτικών, αριστερών και κομμουνιστών Ιρανών, ανδρών και γυναικών, καθώς και αγωνιστών των εθνικών κινήματων στο Κουρδιστάν και αλλού. Η θέση της γυναίκας στην ιρανική κοινωνία, στη δημόσια ζωή και στην οικογένεια, υπήρξε σημαντικό επίδικο και η χρήση του χιτζάμπ μια από τις κορυφαίες εκφράσεις αυτής της αντιπαράθεσης.

Οι γυναίκες και οι προοδευτικές δυνάμεις της ιρανικής κοινωνίας δεν έπαψαν να αντιστέκονται στον σκοταδισμό όλα τα αυτά τα χρόνια. Τα κοινωνικά κινήματα των φτωχών και των άνεργων Ιρανών άρχισαν να εμφανίζονται όλο και συχνότερα. Ιδιαίτερα αφότου το καθεστώς με επικεφαλής τον Ραφσατζανί κατά τη δεύτερη προεδρική θητεία του προχώρησε στην εφαρμογή νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην οικονομία, βαθιάνοντας τις ανισότητες και ευνοώντας το μεγάλο κεφάλαιο και τις ξένες επενδύσεις. Οι αντιθέσεις μέσα στο καθεστώς και η διαπάλη ανάμεσα στις διαφορετικές μερίδες της κυρίαρχης ελίτ πυροδότησαν επίσης λαϊκές κινητοποιήσεις, με κορυφαία στιγμή το λεγόμενο Πράσινο Κίνημα, μετά τις εκλογές του 2009 και την αμφισβητούμενη προεδρική εκλογή του Αχμαντινετζάντ. Από τότε οι κοινωνικές αντιστάσεις γνώρισαν κορυφώσεις και υφέσεις, αλλά ποτέ δεν έπαψαν να αναδύονται. Στα τέλη του 2017 και το 2019, χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους των ιρανικών πόλεων και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, αφήνοντας πίσω τους νεκρούς και τραυματίες. Οι ταξικές ανισότητες, η επέκταση των κοινωνικών προβλημάτων στις απέραντες αστικές παραγκουπόλεις, η επίμονη ανεργία στους νέους, η αυξανόμενη επιδεικτική συγκέντρωση πλούτου σε μια μειοψηφία, σε συνδυασμό με τις δυτικές κυρώσεις και τις δυσκολίες που πρόεκυψαν προκάλεσαν αυτά τα ξεσπάσματα. Παρά την έλλειψη μιας συγκροτημένης εναλλακτικής, το ισλαμικό καθεστώς ολοένα και περισσότερο αποξενώνεται από την κοινωνία και ιδιαίτερα από τις νέες γενιές. Η συμμετοχή στις προεδρικές εκλογές του Ιουνίου 2021 ήταν η χαμηλότερη που έχει καταγραφεί ποτέ, με 48,8%. Η εκλογή του Εμπραχίμ Ραΐσί, ενός ανώτατου δικαστικού, υπεύθυνου για πολλές θανατικές καταδίκες αριστερών και κομμουνιστών, ως επικεφαλής του ισλαμικού δικαστηρίου της Τεχεράνης, εγκαινίασε μια σκληρή του καθεστώτος, τόσο ενάντια στα διάφορα ρεύματα της αντιπολίτευσης, όσο και σε ζητήματα ατομικών ελευθεριών, με αυστηροποίηση των ελέγχων. Ξαναβγήκαν στον δρόμο οι περιπολίες καθοδήγησης (Gasht-e Ershad) και ξανάρχισαν οι διώξεις και οι τιμωρίες. Μπροστά σε μια από αυτές τις δικτυικές ομάδες βρέθηκε η 22χρονη Μάσχα Αμινί, την

► Τρίτη 13 Σεπτεμβρίου.

Τζίνα στα κούρδικα σημαίνει γυναίκα. Στο ληξιαρχείο την έγραψαν σαν Μάχσα, στο πλαίσιο της από-κουρδικοποίησης των ονομάτων. Δεύτερο παιδί μιας κουρδικής οικογένειας από την Σακέζ, στο ιρανικό Κουρδιστάν, στη δυτική άκρη της χώρας, η νεαρή δεν άντεξε τον ξυλοδαρμό που υπέστη ως τιμωρία για τον ατημέλητο τρόπο που φορούσε τη μαντήλα στο κεφάλι. Έπεσε σε κώμα και πέθανε τρεις ημέρες μετά, στις 16 Σεπτεμβρίου, σε νοσοκομείο της Τχεράνης. Έγινε αμέσως σύμβολο της οργισμένης εξέγερσης, που ακόμη συνταράζει τη χώρα. Οι πόλεις στο Ιρανικό Κουρδιστάν, αλλά και οι λαϊκές γειτονίες στην Τχεράνη συγκλονίζονται εδώ και δυο βδομάδες. Οι δυνάμεις καταστολής ρίχνουν στο φακνό, προκαλώντας δεκάδες, πιθανόν και εκατοντάδες θανάτους και σοβαρούς τραυματισμούς. Οι γυναίκες μπήκαν μπροστά στο κύμα της οργής. Οι νέες Ιρανές με υψηλότερο επίπεδο μορφωτικό επίπεδο (ο αριθμός των γυναικών με πανεπιστημιακή εκπαίδευση φτάνει το 1,5 εκατομμύριο, περισσότερες από τους άνδρες) αλλά και με ψηλά ποσοστά ανεργίας (η απασχόληση των γυναικών συνεχώς μειώνεται τα τελευταία χρόνια), μαύρης και άτυπης εργασίας, με λιγότερο φόβο και περισσότερη πληροφόρηση, ανέχονται όλο και πιο λίγο τους κανόνες του ισλαμικού καθεστώτος. Ειδικά σε μια συγκυρία στην οποία τα κοινωνικά προβλήματα έχουν μεγεθυνθεί και η ζωή των φτωχών πλειοψηφίας γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Η ανεργία επίσημα έχει φτάσει το 46% και ο ετήσιος πληθωρισμός τον Ιούνιο έτρεχε με 54%. Οι τιμές στα τρόφιμα έχουν σχεδόν διπλασιαστεί.

Τζιν-Τζιγιάν-Αζαντί. Γυναίκες, Ζωή, Ελευθερία. Στις επίμονες διαδηλώσεις οργής πρωταγωνιστούν οι νέοι. Στις πόλεις του Κουρδιστάν, με επίκεντρο τη Σακέζ, η κατάσταση είναι έκρυθμη, ενώ οι Φρουροί της Επανάστασης χτύπησαν σε περιοχές στις οποίες δρουν αντάρτικες ομάδες. Εν τω μεταξύ, τα κρατικά ΜΜΕ ανέφεραν πως συνελήφθη η κόρη του πρώην προέδρου Ραφσατζανί. Μαζί με τις δημόσιες παραιτήσεις ορισμένων ανώτατων κληρικών, πως «οι νέοι έχουν δικαίωμα να διαμαρτυρηθούν και οι αξιωματούχοι πρέπει να τους ακούσουν», όλα αυτά αποτελούν ενδείξεις πως οι διαιρέσεις στην ιρανική ελίτ έχουν μπει σε κίνηση. Παρ' όλα αυτά, μέχρι στιγμής δεν υπάρχουν στοιχεία που να δείχνουν μια ευρύτερη αποσταθεροποίηση. Το καθεστώς, όπως ήταν αναμενόμενο, μίλησε για εχθρούς της επανάστασης και υποκινήτες από το εξωτερικό, δείχνοντας τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και συνολικά τη Δύση. Οι τελευταίοι έτρεξαν από την πρώτη στιγμή να καταγγείλουν -με τη γνωστή απύθμενη υποκρισία που τους διακρίνει- το επίσημο Ιράν, με προφανείς γεωπολιτικούς και πολιτικούς σκοπούς και να συντονιστούν σε μια διεθνή εκστρατεία, εκμεταλλευόμενοι το αίμα και την οργή των διαδηλωτών. Είναι οι ίδιοι που υποστηρίζουν και συναλλάσσονται με πιο σκληρά θεοκρατικά καθεστώτα, στα οποία οι γυναίκες βρίσκονται σε πολύ χειρότερη θέση. Και βέβαια είναι αυτοί που στις προηγούμενες δεκαετίες, υποκίνησαν και αξιοποίησαν τα ισλαμικά κινήματα στη μάχη τους ενάντια στον κομμουνισμό και τον αντιιμπεριαλισμό. Τίποτε το απρόσμενο! Αλλά αυτό δεν πρέπει να αποτελεί εμπόδιο στην κατανόηση πως τα γεγονότα στο Ιράν είναι κυρίως προϊόν εσωτερικών κοινωνικών αντιθέσεων και της διευρυνόμενης εναντίωσης των λαϊκών μαζών στο αντιδραστικό, ολιγαρχικό, αστικο-φεουδαρχικό καθεστώς.

Το Ιράν αποτελεί μια μεγάλη, κομβικής σημασίας, χώρα για τις περιφερειακές και διεθνείς ισορροπίες, με ακτινοβολία πολύ πέρα από τα σύνορά του. Ο λαός του κουβαλά μια ιστορία και έναν πολιτισμό χιλιάδων χρόνων. Οι σύγχρονες πολιτιστικές εκφράσεις του στην ποίηση, στην πεζογραφία και στον κινηματογράφο με διεθνή απήχηση, σε πλαίσια σκληρών ελέγχων και καταναγκασμών, αποδεικνύουν πως διαθέτει πλούσιες υπόγειες πηγές, αντοχές και δυνατότητες να ξεπερνά εμπόδια. Έχει δικαίωμα να ξεγεύεται και να διεκδικεί μια καλύτερη και ελεύθερη ζωή και η αλληλεγγύη σε αυτά τα αιτήματα δεν μπορεί να υπόκειται σε κανέναν περιορισμό.

Ιταλία, εκλογές

Στην εποχή των τεράτων και των σύντομων αστικών κυβερνήσεων

Αναμενόμενο αποτέλεσμα και ηχηρή επιβεβαίωση πως οι κοινωνικοί-πολιτικοί συσχετισμοί στην Ιταλία συνεχίζουν να στρέφονται σε όλο και πιο αντιδραστική κατεύθυνση, έδωσαν οι κάλπες των βουλευτικών εκλογών της προηγούμενης Κυριακής 25 Σεπτεμβρίου. Ταυτόχρονα, έβαλαν τις πολιτικές εξελίξεις και το αστικό πολιτικό σκηνικό σε μια νέα τροχιά κρίσης, με ανοικτά όλα τα ενδεχόμενα για το επόμενο διάστημα.

Αδιαμφισβήτητη νικήτρια των εκλογών αναδείχθηκε η Τζόρτζια Μελόνι, το κόμμα της οποίας, Αδέλφια της Ιταλίας, εκτοξεύτηκε στην κυριολεξία στο 26%, συγκεντρώνοντας 7,3 εκατομμύρια ψήφους, από το 4,4% που είχε πάρει στις εκλογές του 2018. Κληρονόμος του MSI, του μεταπολεμικού νεοφασιστικού κόμματος και της μετεξέλιξής του, της Εθνικής Συμμαχίας του Φίνι, είναι η πρώτη φορά που η εκδοχή αυτή της ιταλικής ακροδεξιάς καταφέρνει να συγκεντρώσει τέτοιας έκτασης υποστήριξη. Αν και οι αριθμοί δείχνουν πως η εντυπωσιακή άνοδος προέκυψε κυρίως από τη μεταφορά ψήφων από τη Λέγκα του Βορρά του Σαλβίνι και τη Φόρτσα Ιτάλια του Μπερλουσκόνι, κόμματα που έχασαν περισσότερο από τους μισούς ψήφους που είχαν πάρει το 2018, η Μελόνι συγκέντρωσε υποστήριξη και από ψηφοφόρους και άλλων κομμάτων, όπως λόγου χάρι των Πέντε Αστεριών.

Η κεντροαριστερά υπέστη σοβαρή ήττα, κυρίως στην κατανομή των εδρών, ενώ τα Πέντε Αστερία, αν και είδαν τους ψήφους και τα ποσοστά τους να μειώνονται δραματικά, κατάφεραν να διατηρήσουν μια υπολογίσιμη κοινοβουλευτική δύναμη, εξαιτίας των αποτελεσμάτων στον Ιταλικό Νότο.

Οι δυνάμεις με αναφορά στον ρεφορμιστικό κομμουνισμό και στα ριζοσπαστικά κινήματα έμειναν και πάλι εκτός βουλής, μιας και δεν κατόρθωσαν να ξεπεράσουν, ούτε καν αθροιστικά, το όριο εισόδου.

Η αποχή ήταν ένας από τους νικητές των εκλογών. 5,8 εκατομμύρια λιγότεροι ψηφοφόροι πήγαν στις κάλπες σε σχέση με το 2018, ισχυρή ένδειξη πως τμήματα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, χωρίς ελπίδα για μια πραγματική βελτίωση, επέλεξαν να πάρουν αποστάσεις από την εκλογική διαδικασία, η οποία είχε προδιαγεγραμμένη κατάληξη. Για το ιταλικό κατεστημένο, αυτή η παράμετρος αποτελεί στοιχείο προβληματι-

σμού, με δεδομένο πως οι κοινωνικές συνθήκες θα επιδεινωθούν το επόμενο διάστημα και η αγανάκτηση θα μεγαλώνει με γεωμετρική πρόοδο. Η αδυναμία του να εγκαταστήσει έναν ανθεκτικό δικομματισμό, παρά τις αλλαγές στο εκλογικό σύστημα, αποτελεί μια συνολική αποτυχία που θα την βρει μπροστά του.

Ήδη οι διαβουλεύσεις, αλλά και οι πρώτες κόντρες ενόψει του σχηματισμού κυβέρνησης από τη νικήτρια δεξιά συμμαχία έχουν ξεκινήσει, με τον πρόεδρο Ματαρέλα να προορίζεται να παίξει κρίσιμο ρόλο, όπως έγινε και στην περίπτωση της πτώσης της κυβέρνησης Ντράγκι. Ο τελευταίος, ως εκπρόσωπος κυρίαρχων μερίδων της ιταλικής αστικής τάξης, φέρεται να έχει στείλει καθησυχαστικά μηνύματα στις Βρυξέλλες, στο Βερολίνο και στο Παρίσι. Πως, δηλαδή, μια κυβέρνηση με επικεφαλής τη Μελόνι δεν πρόκειται να ανατρέψει την περίφημη ατζέντα Ντράγκι, την υλοποίηση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών αντιμετώπισης των ελλειμμάτων και των κοινωνικών προβλημάτων. Ανάλογες διαβεβαιώσεις για συνέχιση της ατλαντικής ιταλικής εξωτερικής πολιτικής φρόντισε να δώσει η Μελόνι προς την Ουάσιγκτον όλο το τελευταίο διάστημα της σύντομης προεκλογικής περιόδου. Στον βαθμό που τηρηθούν αυτές οι υποσχέσεις, μια κυβέρνηση των μεταλλαγμένων νεοφασιστών μαζί με τους Σαλβίνι και Μπερλουσκόνι (αν ο τελευταίος αποφασίσει να μπει στην κυβέρνηση) θα βρεθεί σύντομα σε υπαρξιακά διλήμματα. Αυτό φαίνεται να είναι και ένα σενάριο που θα ήθελε συμβεί σύντομα, με ελεγχόμενο τρόπο, και το Βερολίνο. Όμως υπάρχει και η άλλη όψη του νομίσματος. Μπορεί η αριστερά (επαναστατική και ρεφορμιστική) στην Ιταλία, όπως και παντού, να έχει τα χάλια της, αλλά η εργατική τάξη, τα κοινωνικά κινήματα και οι νέοι, μπροστά στη χειροτέρευση των συνθηκών, δεν θα καθίσουν στα σπίτια τους. Οι αγώνες που έρχονται -και θα τους εκβιάσει η ίδια η πραγματικότητα- ίσως οδηγήσουν σε απρόβλεπτες καταστάσεις. Αυτοί οι αγώνες της βάσης είναι η μοναδική ελπίδα να αντιμετωπιστούν τα τέρατα και αυτοί που τους έστρωσαν τον δρόμο για να εμφανιστούν στη σκηνή, με τις πολιτικές που εφάρμοσαν χρόνια τώρα.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται και η Αριστερά «σφυρίζει αδιάφορα»

Οι πολεμικές επιχειρήσεις στην Ουκρανία τόσο από τη μεριά της Ρωσίας όσο και από τη μεριά των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και του καθεστώτος του Κιέβου παίρνουν ολοένα και πιο άγρια μορφή, με χιλιάδες θύματα στρατιωτικών και πολιτών καθώς και τεράστιες καταστροφές στη χώρα. Ο πόλεμος και η παρόξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές έχουν προκαλέσει ένα τεράστιο κύμα ελλείψεων πρώτων υλών και μαζί με την κερδοσκοπία του μονοπωλιακού κεφαλαίου ένα τεράστιο κύμα αυξήσεων σε καύσιμα, ενέργεια, τρόφιμα και μεταφορές.

Οι λαοί της Ευρώπης ήδη νιώθουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες τους, ενώ κυνικά ανακοινώνεται από Βερολίνο και Παρίσι ότι αυτός ο χειμώνας που έρχεται θα είναι ο χειρότερος που έχουν ζήσει. Και δεν θα είναι μόνο ένας χειμώνας, αλλά θα ακολουθήσουν και άλλοι, την ίδια ώρα που εκτοξεύουν τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς στα ύψη. Δαπάνες εκατοντάδων δις. ευρώ για οπλικά συστήματα καταστροφής είτε για να ενισχύουν το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου είτε για την ενίσχυση του δικού τους οπλοστασίου, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης έχουν εύκολη την προπαγάνδα

ότι για όλα φταίει ο «πόλεμος του Πούτιν». Μία ευκολία που απλόχερα τους δίνει η ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία εδώ και επτά μήνες.

Απέναντι στη λαίλαπα του πολέμου, της ακρίβειας και της φτώχειας που φέρνει για τους λαούς θα έπρεπε να ορθωθεί ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στους εμπρηστές του πολέμου, ενάντια στην κερδοσκοπία του κεφαλαίου σε βάρος της ζωής των λαών. Μόνο που κάτι τέτοιο σήμερα δεν υπάρχει. Ούτε καν στο τσαϊφιστικό επίπεδο ενός «stop the war». Έχουμε απεργιακές κινητοποιήσεις για αυξήσεις στους μισθούς, πραγματοποιούνται μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ακρίβεια που πλήττει τους λαούς στην Ευρώπη, αλλά αντιπολεμικό κίνημα που να συνδέεται με τις εργατικές - λαϊκές διαμαρτυρίες για τη φτώχεια και την εξαθλίωση που φέρνει δεν αναπτύσσεται.

Οι αστικές κυβερνήσεις της Ευρώπης, εκούσες - άκουσες, ακολουθούν τις ΗΠΑ στην όξυνση της πολεμικής αντιπαράθεσης απέναντι στη Ρωσία και, παρά τις κατά καιρούς διαφορετικές προσεγγίσεις και προτάσεις συμβιβαστικών λύσεων, αυτές πάνε στην άκρη προς «χάρη» της ενότητας των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του ΝΑΤΟ. Από την άλλη μεριά, μέσα στη Ρωσία, η αμείλικτη καταστολή κάθε απόπειρας διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο και την εισβολή και σήμερα ενάντια σε όσους διαμαρτύρονται και αντιστέκονται στην «μερική επιστράτευση». Ταυτόχρονα, αστικά πολιτικά ρεύματα όπως της σοσιαλδημοκρατίας και των πρασίνων, είτε βρίσκονται στην κυβέρνηση ιμπεριαλιστικών χωρών πρώτης γραμμής (Γερμανία) είτε στην αντιπολίτευση, είναι «ψυχή τε και σώματι» συνο-

δοίποροι της ιμπεριαλιστικής εξόρμησης των ΗΠΑ και υπέρμαχοι των πολεμικών εξοπλισμών στις χώρες τους, για να αντιμετωπιστεί ο «εχθρός». Σε κάθε φωνή διαμαρτυρίας αναλαμβάνουν ρόλο οι δημοσιολόγοι του συστήματος να μιλήσουν για «ισαποστάκηδες» όσους καταγγέλλουν ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ρωσία για το πολεμικό μακελειό και για «φιλοπυτινική» στάση.

Στο πλαίσιο αυτό είναι φανερό η σοβαρή έλλειψη του «κινητήρα» του εργατικού - λαϊκού κινήματος, του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, που θα έδινε τη δυνατότητα για την ανεξάρτητη έκφραση της εργατικής τάξης και των λαών ενάντια στον πόλεμο και την ακρίβεια, ενάντια στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Την συνολική αντίθεση με το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα και τη βαρβαρότητα που γεννά. Αυτό το κενό ενισχύει την αστική πλευρά και επιρροή, οδηγώντας τους λαούς σε ένα σφαγείο για τα συμφέροντα μιας «χούφτας» ιμπεριαλιστικών χωρών. Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που παρουσιάζουν τη σημερινή πολεμική κατάσταση σαν αυτή του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου, να τους θυμίσουμε ότι το σφαγείο αυτό ήταν η αιτία να γεννηθεί το επαναστατικό κομμουνιστικό ρεύμα κόντρα σε όλους αυτούς που υποτάχτηκαν στις ιμπεριαλιστικές αστικές τάξεις των χωρών τους.

Στη χώρα μας όπου υποτίθεται ότι υπάρχουν δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κίνημα τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Ενώ η κυβέρνηση της ΝΔ, με κάθε τρόπο που απαιτούν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, συμμετέχει ενεργά στον πόλεμο είτε από το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης και τις άλλες βάσεις, είτε με αποστολές όπλων,

είτε με την προετοιμαζόμενη αποστολή 40 τεθωρακισμένων, η κατάσταση του κινήματος χαρακτηρίζεται από πλήρη «άπνοια». Και μάλιστα αυτή η «άπνοια» γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη για το λαό ενόσω οξύνεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας σε επικίνδυνο, για τους λαούς, επίπεδο, εκτρέφοντας από τη μία τον εθνικισμό και από την άλλη την υποταγή στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά που θα μας «προστατέψουν».

Άλλοι σκέφτονται μόνο τις εκλογές και την ενίσχυση τους σε αυτές, άλλοι δεν μπορούν να ξεκαθαρίσουν ότι οι συμμαχίες με τους ιμπεριαλιστές, σε όποιο επίπεδο, σήμερα, είναι καταστροφικές για το εργατικό - λαϊκό κίνημα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Άλλοι πάλι, επειδή κατανοούν την ευθύνη που πρέπει να σηκώσουν κόντρα στους κυρίαρχους, απλώς «σφυρίζουν αδιάφορα».

Η σημερινή περίοδος είναι εξαιρετικά επικίνδυνη για τους λαούς καθώς οι ιμπεριαλιστές σε Δύση και Ανατολή είναι αδιάστακτοι και προκειμένου να πετύχουν τους στόχους τους αιματοκυλούν λαούς και τεμαχίζουν χώρες ενώ φέρνουν όλο και πιο κοντά μια γενικευμένη σύγκρουση μεταξύ τους. Η περίοδος αυτή είναι ιδιαίτερα απαιτητική για όποιους αναφέρονται στην Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κίνημα. Η κύρια ευθύνη τους βρίσκεται ακριβώς στο να εξασφαλίσουν με τα συνθήματα και τη δράση τους την ανεξάρτητη έκφραση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων ενάντια στην κεφαλαιοκρατική αστική τάξη, το πολιτικό της προσωπικό και τους ιμπεριαλιστές πατρωνές τους. Αν σήμερα δεν ενισχυθεί αυτή η κατεύθυνση, τότε θα γίνει;

Αγγλία

Απεργίες και κοινωνικές αντιστάσεις... στη σκιά μιας κηδείας

Η κοινωνική αναταραχή στην Αγγλία καλά κρατεί. Ξεκίνησε από την περασμένη άνοιξη και συνεχίστηκε μέσα στο καλοκαίρι. Οι απεργίες στις μεταφορές (τρένα), αλλά και στα αεροδρόμια ήταν τέτοιες που κατάφεραν να σπάσουν τη λογοκρισία των ΜΜΕ, ακόμα και στη χώρα μας. Ακολούθησαν απεργίες των εργαζομένων στην καθαριότητα, αλλά και των ποινολόγων που εργαζόνταν για το δημόσιο.

Στις αρχές του περασμένου Αυγούστου οι 2.000 λιμενεργάτες στο πολυσύχναστο εμπορικό λιμάνι για τη διακίνηση μεγάλων κοντέινερ, Felixstowe, στις ακτές του Σάφολκ, προχώρησαν σε 8ήμερη απεργία. Η πολυήμερη απεργία είναι ενδεικτική της αποφασιστικότητας των εργατών για την αποδοχή των αιτημάτων τους, που περιλαμβάνουν αυξήσεις των μισθών σε διψήφιο νούμερο 13%, δηλαδή πάνω από τον πληθωρισμό.

Ο θάνατος της Βασίλισσας Ελισάβετ στις αρχές Σεπτεμβρίου αποτέλεσε μια τροχοπέδη

των κινητοποιήσεων, καθώς πολλά συνδικάτα ανέστειλαν προγραμματισμένες κινητοποιήσεις. Η κήρυξη εθνικού πένθους για δέκα ημέρες επέτεινε αυτή τη διαδικασία. Όπως γράφτηκε, αυτή ήταν η τελευταία προσφορά της Ελισάβετ στο σύστημα της ιμπεριαλιστικής Αγγλίας, που τόσες δεκαετίες υπηρέτησε.

Στις 5 Σεπτεμβρίου πέφτει νεκρός από τη σφαίρα ενός αστυνομικού στο νοτιοδυτικό Λονδίνο ο Κρις Κάμπα, 24 ετών. Ο νεαρός άνδρας, που ήταν άοπλος, δολοφονήθηκε την ώρα που τον καταδίωκε περιπολικό. Απλή «σύμπτωση», ο Κρις ήταν Αφρικανός! Αυτή η νέα εκδήλωση ρατσιστικής δολοφονικής βίας προκάλεσε κύμα αγανάκτησης και διαδηλώσεων. Οι πιο πολλές από αυτές «θάφτηκαν» απ' τη δημοσιότητα της κηδείας!

Η βασιλική κηδεία στις 19/9 σήμανε το τέλος της κοινωνικής νημεμίας, καθώς μια μετά την άλλη ανακοινώνονται από τα συνδικάτα νέες απεργίες.

- Απεργιακή κινητοποίηση

διάρκειας δέκα ημερών, από τις 26 Σεπτεμβρίου, αποφάσισαν οι εργαζόμενοι 26 αγγλικών κολεγιών. «Το κολεγιακό προσωπικό ετοιμάζεται να πραγματοποιήσει μια άνευ προηγουμένου απεργιακή κινητοποίηση, επειδή δεν μπορεί να συνεχίσει να πληρώνεται τόσο λίγα», δήλωσε ο γενικός γραμματέας του συνδικάτου UCU.

- Στις 4 Οκτώβρη ξεκινούν κι

νητοποιήσεις οι 2.000 οδηγοί των λεωφορείων της εταιρείας δημόσιων μεταφορών Arriva.

- Για την ίδια ημέρα μετέφεραν την απεργία και οι εργαζόμενοι στα τρένα.

- Από τις 27/9 επαναλαμβάνονται οι απεργίες των λιμενεργατών στο Felixstowe, καθώς απέρριψαν ως απαράδεκτη την αύξηση του 7% που πρότεινε η εταιρεία Hutchison.

- Ανάλογες κινητοποιήσεις θα ξεκινήσουν και οι λιμενεργάτες στο λιμάνι του Λίβερπουλ.

Από την πλευρά του συστήματος, όμως, δρομολογούνται απαντήσεις στη συνεχιζόμενη απεργιακή καταιγίδα. Ο νέος υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης Τρας ανακοίνωσε ήδη πως η κυβέρνηση θα περιορίσει το δικαίωμα της απεργίας! Η απεργία θα επι-

Τσίπρας στη ΔΕΘ

Παύση αγώνων - Κοστολογημένη αναδιανομή φτώχειας – Κρατική παρέμβαση Ρήτρα ομαλότητας και σταθερότητας του πολιτικού συστήματος

«...καλούμε τους νέους ανθρώπους να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν ένα πολύ μεγάλο όπλο στα χέρια τους. Το όπλο αυτό είναι η άποψή τους και είναι και η ψήφος τους»
«...κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη όταν γίνει η πολιτική αλλαγή»

Οι παραπάνω δηλώσεις του Τσίπρα έγιναν κατά την επίσκεψή του στη ΔΕΘ και αφορούν η πρώτη τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και η δεύτερη την απεργία στη Μαλαματίνα. Κήρυγμα παραίτησης, ήττας, απεργοσπασίας. Προτροπή απόσυρσης από το πεδίο του αγώνα, της διαδήλωσης, της απεργίας, της σύγκρουσης με την καταστολή και την τρομοκρατία. Γιατί όλα αυτά «υποδαυλίζουν την ένταση και δεν θα απαντήσουμε στην ένταση με ένταση», όπως ξεδιάντροπα ξεστόμισε. Η λύση βρίσκεται στην κάλη και όχι στην πάλη για ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής και διεκδίκηση δικαιωμάτων.

Θεσμικός και υπεύθυνος, χωρίς κινηματικές εξαλλοσύνες, ικανός να διαχειριστεί τη λαϊκή και νεολαιίστικη οργή. Αυτά συνθέτουν τη μια πλευρά του στίγματος της παρουσίας του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ πριν από δυο βδομάδες στη συ-

μπρωτεύουσα. Η άλλη πλευρά είναι η διατύπωση της δικής του πρότασης, οι δικές του εξαγγελίες που θα υλοποιηθεί αν προαχθεί ξανά σε πρωθυπουργό. Οι αποδέκτες του μηνύματος Τσίπρα -τα κέντρα έξω και μέσα στη χώρα- πήραν επιπλέον διαβεβαιώσεις για το πρόγραμμά του: «γνωρίζουμε πια, είμαστε ώριμοι, έχουμε κυβερνήσει...δεν μιλάμε για 20 με 25 δισ., μιλάμε για 5,6 δισ.€... δεν μιλάμε για κανένα σοβιετικό σύστημα, αλλά για ό,τι κάνουν οι κυβερνήσεις σε όλη την Ευρώπη».

Το σχέδιο Τσίπρα -κατά δική του ομολογία- δεν διαφέρει σε κόστος από το αντίστοιχο που εξήγγειλε ο Μητσοτάκης, αλλά ισχυρίζεται ότι κινείται σε άλλο κατεύθυνση και υλοποιεί ένα άλλο μοντέλο. Ουσιαστικά η πρότασή του συμπυκνώνεται στο περισσότερο αστικό κράτος. Η αντιμετώπιση της κρίσης, η διασφάλιση της κερδοφορίας του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, η στήριξη της αγοράς συντελείται με αρκετές κρατικές παρεμβάσεις σε κρίσιμους τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας. Οι αναφορές του στις κρατικοποιήσεις της EDF στη Γαλλία και της Uniper στη Γερμανία αποτελούν οδηγό για την κρατική διάσωση εταιρειών που πτωχεύουν, πλάσσοντας παράλληλα τη λαϊκή ανακούφιση που θα φέρει η κρατική παρέμβαση. Το μείγμα πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ με περισσότερο κράτος και δόσεις κείνισανισμού κόντρα στον ασύδοτο νεοφιλελευθερισμό της ΝΔ απευθύνεται κύρια σε ριγμένες μερίδες του κεφαλαίου για δικαιότερη μοιρασιά του πακέτου του Ταμείου Ανάκαμψης και δευτερευόντως σε μεσοστρώματα όπου η «φιλολαϊκή διαχείριση» και η «δικαιη ανάπτυξη» επιχειρείται να συγκρατήσει την πτώση τους, αποφεύγοντας κοινωνικούς κραδαμούς, εξασφαλίζοντας προϋποθέσεις σταθερότητας του συστήματος.

Στη βάση αυτών των εξαγγελιών προβλήθηκε ιδιαίτερα το μέτρο της επανακρατικοποίησης της ΔΕΗ με κατοχή

από το δημόσιο του 51% της επιχείρησης. Βέβαια και υπό δημόσιο έλεγχο η εταιρία κάθε άλλο παρά «κοινής ωφέλειας» ήταν. Οι απανωτές ανατιμήσεις της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος, οι κόφτες εκπτώσεων και ειδικών τιμολογίων, οι διακοπές ηλεκτροδότησης σε οφειλότες, η συντριβή των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων, οι προκλητικές πωλήσεις φθηνού ρεύματος σε ιδιώτες παρόχους και η κατεύθυνση ενίσχυσης της «πράσινης ανάπτυξης» των ΑΠΕ κάθε άλλο παρά το λαό ωφελούσαν. Στην ίδια λογική κινούνται και οι κρατικές παρεμβάσεις για έλεγχο (όχι κατάργηση - άλλωστε επί ΣΥΡΙΖΑ θεσπίστηκε) του χρηματιστηρίου ενέργειας. Βεβαίως, οπωσδήποτε σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές οδηγίες. Το ίδιο ισχύει και για την Εθνική Τράπεζα, με τη διατήρηση του ποσοστού του δημοσίου στο 40% ώστε σύμφωνα με τον Τσίπρα να «μετατραπεί σε ισχυρό δημόσιο πυλώνα του τραπεζικού συστήματος με τα χρηματοδοτικά της εργαλεία να κατευθυνθούν στη δικαίη ανάπτυξη» χωρίς βεβαίως και δω να παραβιάζεται το θεσμικό πλαίσιο της Ε.Ε.

Ο Μητσοτάκης στις εξαγγελίες του αγνόησε ουσιαστικά τη μεσαία τάξη. Ο Τσίπρας επιχειρήσει να κλείσει το χάσμα που άνοιξε με τα μεσοστρώματα κατά τη διακυβέρνησή του, παραδεχόμενος ότι οι δανειστές του είχαν τα χέρια δεμένα. Αλλά και το δικό του πακέτο φτωχό: Εξήγγειλε κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος, μείωση και όχι κατάργηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στα καύσιμα, μείωση του ΦΠΑ στο 6% στα είδη πρώτης ανάγκης-τρόφιμα. Όσο για τους μισθούς, υποσχέθηκε αύξηση στα 800€ για τόνωση της ζήτησης, χωρίς την κατάργηση των νόμων Βρούτση-Αχτσιόγλου που τον ορίζουν με κυβερνητική απόφαση και όχι μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων. Στην ίδια κατεύθυνση της κρατικής παρέμβασης είναι και η εξαγγελία για μηχανισμό τιμαριθμικής αναπροσαρμογής για τους μισθωτούς,

που στη συνέντευξή του ξεκαθάρισε ότι δεν είναι η παλιά επί ΠΑΣΟΚ «ΑΤΑ». Για τους συνταξιούχους υποσχέθηκε επιστροφή αναδρομικών και της 13ης σύνταξης που θα είναι πλήρης μόνο για συντάξεις έως 500€.

Αξίζει να σημειωθεί η τοποθέτηση Τσίπρα για το μεταναστευτικό, διατυπώνοντας το δίλημμα που έχουν να αντιμετωπίσουν πρόσφυγες και μετανάστες: «έχετε δυο επιλογές: ή να γυρίσετε πίσω ή να μπειτε σε μια παραγωγική διαδικασία, που σημαίνει η ερειπωμένη ύπαιθρος να αποκτήσει εργατές γης, (...) δεν θα κάθεστε για να σας δίνουμε επιδόματα...»

Καθόλου τυχαία δεν είναι και η πολύ μικρή αναφορά του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ στον πόλεμο στην Ουκρανία και την εμπλοκή της χώρας μας στα αμερικανονατοϊκά σχέδια. Ψελλίζοντας μόνο για την αποστολή όπλων, επικύρισε να κρύψει τη συμφωνία του με τη μετατροπή της χώρας σε πλατφόρμα των πολεμικών εξορμήσεων των ΗΠΑ. Δεν μπορεί να κρυφτεί άλλωστε και η δική του συμβολή, με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ να αναβαθμίζει την ΗΠΑκοή - χαρακτηριστικότερη η βάση στην Αλεξανδρούπολη. Δεν είναι μόνο όμως το παρελθόν, είναι και το σήμερα όπου ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ ψήφισαν από κοινού στη Βουλή τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ με Σουηδία και Φινλανδία. Το ίδιο συνέβη και με την ψήφιση με τη ΝΔ -αποσπώντας τα παράδοξα του Άδωνι- του νομοσχεδίου παράδοσης των ναυπηγείων Ελευσίνας στην ΟΝΕΧ, σύμφωνα με τις επιθυμίες της Ουάσινγκτον και τις ενέργειες της πρεσβείας.

«Στις επόμενες εκλογές, οι πολίτες θα κληθούν να αποφασίσουν, πράγματι, ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο. Οι υπηρέτες των συμφερόντων ή οι υπηρέτες της λαϊκής πλειοψηφίας; Και για να το πω πιο λαϊκά: Μια «αγία οικογένεια» ή μια προοδευτική συμμαχία; Αυτό είναι το μεγάλο δίλημμα που έχει μπροστά του κάθε δημοκρατικός πολίτης, είτε ανήκει στην Αριστερά είτε στο Κέντρο είτε στη Δεξιά». Στο στόχαστρο του Τσίπρα δεν μπαίνει η Δεξιά, η ΝΔ, αλλά η οικογενειοκρατία, η ολιγαρχία, το παρακράτος, παραπέμποντας ευθέως στο Μητσοτάκη χωρίς να τον κατονομάζει. Στόχος του Τσίπρα δεν είναι μια «κυβέρνηση ηττημένων» αλλά μια «προοδευτική κυβέρνηση συνεργασίας» -που υλοποιείται και σε χώρες της ΕΕ, χωρίς αστάθεια στα πολιτικά τους συστήματα- με το ΣΥΡΙΖΑ πρώτο κόμμα. Σημειώνεται ότι στη συνέντευξη δεν ειπώθηκε καμιά κριτική στο ΠΑΣΟΚ, ενώ έγινε και μια προσεκτική προσέγγιση στο Βενιζέλο με βάση τις εκτιμήσεις του για τις υποκλοπές. Όσο για το ενδεχόμενο συγκυβέρνησης με τη Νέα Δημοκρατία, η απάντησή του Τσίπρα ήταν «Μόνο σε έκτακτες καταστάσεις» θα προέκυπτε τέτοια «τερατογένεση». Τώρα βέβαια στο σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης της χώρας μας, κάθε άλλο παρά μπορούν να αποκλειστούν αυτές.

Αυτό που σίγουρα μπορεί να αποκλειστεί είναι ότι μπορεί να υπάρξει διέξοδος για το λαό με τον εγκλωβισμό του στην αυταπάτη μιας άλλης διαχείρισης. Αν δεν αγωνιστούμε... θα «χορτάσουμε γκρεμό»!

τρέπεται μόνο όταν οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα συνδικάτα και τους εργαζομένους έχουν «αληθινά αποτύχει»! «Θα νομοθετήσουμε ώστε να αναγκάσουμε τα συνδικάτα να υποβάλλουν τις προτάσεις για τους μισθούς (που καταθέτουν οι εργοδότες) σε ψηφοφορία των μελών τους», προτού μπορέσουν να καλέσουν σε απεργία. «Θα διασφαλίσουμε πως οι απεργίες δεν θα μπορούν να προκηρυσσούνται, αν οι διαπραγματεύσεις δεν έχουν αληθινά αποτύχει», είπε ο υπουργός Οικονομικών, Κουαρτένγκ. Επίσης ανακοίνωσε την πρόθεση της κυβέρνησης να θέσει σε εφαρμογή την «Ελάχιστη Υπηρεσία», δηλαδή το γνωστό σε μας «προσωπικό ασφαλείας»!

Σε αυτή τη συντονισμένη προσπάθεια των καπιταλιστικών κυβερνήσεων πανευρωπαϊκά για την καταστολή των απεργιακών αγώνων, ο συντονισμός και η αποφασιστικότητα των εργαζομένων να διεκδικήσουν απεργιακά το δικό τους είναι μονόδρομος.

Φαρόα Σάντερς, τζαζ και μαύρη ταυτότητα

Στις 24 Σεπτεμβρίου πέθανε ο σαξοφωνίστας της τζαζ σκηνης, Φαρόα Σάντερς σε ηλικία 81 ετών. Ήταν μαζί με πολλούς άλλους μαύρους μουσικούς της τζαζ, στην κατηγορία αυτών που αναδείχθηκαν σε μια φλέγουσα περίοδο στις ΗΠΑ για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων, αλλά και ευρύτερα.

Η αρχή της καριέρας του έγινε τη δεκαετία του '60 με τον Τζον Κολτρίν, επίσης σαξοφωνίστα. Ο Κολτρίν είχε μαζέψει στη μπάντα του πρωτοπόρους μουσικούς, που υιοθετούσαν τις αντιλήψεις που κυριαρχούσαν στο κίνημα της χειραφέτησης των μαύρων στη μουσική τους. Ανάμεσά τους, φυσικά και ο Σάντερς.

Ο ίδιος ήταν εμφανώς επηρεασμένος από τον Κολτρίν, με τον οποίο συνεργάστηκαν για λίγα χρόνια. Ακόμα και μετά τον πρόωπο θάνατο του τελευταίου, ο Σάντερς συνέχισε μια μουσική διαδρομή κοντινή, με ένα παικτικό στυλ που συχνά δεν καταλαβαίνεις αν στο σαξόφωνο είναι αυτός ή ο μουσικός του μέντορας. Ταυτόχρονα, όμως, η μουσική του ακολούθησε και τα δικά της μονοπάτια. Για παράδειγμα, είναι χαρακτηριστική η ύπαρξη δύο ακραίων εκφάνσεων σύνθεσης. Η τζαζ του Σάντερς, δηλαδή, ακροβατεί ανάμεσα σε συνθέσεις ηρεμίας, μυσταγωγικής υποτονικότητας από τη μία και από την άλλη σε συνθέσεις έντονων εκρήξεων ενός, θα λέγαμε, εξεγερσιακού παιξίματος. Δεν είναι τυχαίο ότι οι εικόνες που βάζει στη μουσική του είναι τόσο παρμένες από θρησκευτικούς συμβολισμούς που βρίσκουμε στις αφρικανικές παραδόσεις ή στον ισλαμισμό (σε δίσκους όπως οι Tauhid και Africa), όσο

και από τη χειραφέτηση και τον αγώνα της μαύρης κοινότητας (για παράδειγμα στον δίσκο Black Unity).

Αυτά τα στοιχεία ίσως μοιάζουν αντιφατικό να συνυπάρχουν. Κι όμως, αν και στην ουσία τους είναι αντιφατικά, βγάζουν νόημα αν μελετήσει κανείς τα κοινωνικά κινήματα της περιόδου του '60 και του '70. Πρόκειται για δεκαετίες, που, ακολουθώντας αυτήν του '50 με την έξαρση των κινήματων για τα πολιτικά δικαιώματα, στις ΗΠΑ αρχίζουν και δημιουργούνται σταθερά ρεύματα και κόμματα. Στην περίπτωση των μαύρων, στη

βάση κιάλας της αποδυνάμωσης του ΚΚΗΠΑ και των ρεβιζιονιστικών του απόψεων, κυριαρχούν άλλες ιδέες. Τέτοιο παράδειγμα είναι η ανάδειξη ενός ιδεολογικού ρεύματος που θεωρεί ότι βασική αντίθεση στον κόσμο είναι η λευκή φυλή από τη μία με τις άλλες φυλές και συγκεκριμένα τη μαύρη από την άλλη. Η μαύρη, καταπιεζόμενη από τη λευκή, οφείλει να διαφοροποιείται σε κάθε επίπεδο από αυτήν, άρα και στο επίπεδο της θρησκείας. Σε αυτή τη βάση, αφού ο χριστιανισμός θεωρείται η θρησκεία του λευκού, τότε ο ισλαμισμός είναι η «φυ-

σική» θρησκεία του μαύρου. Από αυτή την αντίληψη επηρεάστηκε και ο Μάλκολμ Χ. Στη συνέχεια, η εμφάνιση των Μαύρων Πανθήρων με ταξικά χαρακτηριστικά και με σαφείς επιρροές από τον μαρξισμό-λενινισμό και τις απόψεις του Μάο, καθόρισε σημαντικά τη στροφή των Αφροαμερικανών και προς αυτό το ιδεολογικό ρεύμα.

Βέβαια, συνέχισαν να υπάρχουν και οι δύο αντιλήψεις, κάτι που δείχνει να σχετίζεται με τη μουσική του Φαρόα Σάντερς σε επίπεδο σύνθεσης και συμβολισμού. Σαφώς δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τις πολιτικές προτιμήσεις του ίδιου, ωστόσο η τζαζ ήταν από πάντα προνομιακό πεδίο των Αφροαμερικανών, όπου εκφράζονταν οι ριζοσπαστικές τους αντιλήψεις. Σίγουρα υπήρχαν και λευκοί, ουκ ολίγοι στον αριθμό, με καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη του είδους. Το πράγμα, όμως, βγάζει νόημα αν το δούμε αντίστροφα. Ότι δηλαδή η τζαζ ήταν ένα βασικό είδος όπου οι μαύροι μουσικοί εκφράζονταν, βάζοντας τα στοιχεία τους και στην ίδια τη μουσική, αλλά και σαν άτομα, στη μορφοποίηση της αντίληψης του τι κόσμος έπαιζε τζαζ εκείνη την περίοδο.

Σε ένα τέτοιο καμίνι πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων «έλιωσαν» οι τζαζ μουσικοί της περιόδου. Η ιστορική σημασία της μουσικής του Κολτρίν, του Ντέιβις, του Σάντερς και τόσων άλλων έχει να κάνει με αυτήν ακριβώς τη «σύμπτωση» με την περιόδο τους. Ανεξάρτητα από τη δοσολογία επαναστατικών ή ιδεαλιστικών απόψεων (σίγουρα συνυπήρξαν τα στοιχεία τους σε ανένταχτους καλλιτέχνες), αυτό που κατάφεραν μουσικοί σαν και τον Φαρόα Σάντερς είναι να βγουν εκείνα τα υλικά τα οποία συγκεντρωμένα απαρτίζουν αυτό που η αφροαμερικανική κοινότητα για δεκαετίες αναζητούσε στη σκιά της καταπίεσης· τη δική τους διακριτή ταυτότητα.

Η κυβέρνηση δικάζει κάθε αγώνα!

Να δυναμώσουν οι αντιστάσεις!

Παράνομη κρίθηκε η απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση που κήρυξε το ΔΣ της ΔΟΕ και συγκεκριμένα από τους νέους θεσμούς, του μέντορα και του ενδοσχολικού συντονιστή. Στη δικαιοσύνη κατέφυγε η Κεραμέως για άλλη μια φορά, για να ξεμπλοκάρει την αξιολόγηση. Οι εκπαιδευτικοί, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, την απορρίπτουν και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να αποτυχαίνουν όλες οι προσπάθειες των κυβερνήσεων για να την επιβάλουν.

Η κυβέρνηση της ΝΔ εκμεταλλεύτηκε την πανδημία, την κρίση, τον πόλεμο, τη συνδικαλιστική ηγεσία.

Η κυβέρνηση δηλώνει αποφασισμένη να περάσει την πολιτική της. Κάνει ό,τι μπορεί για να εμποδίσει το ξεχειλίσιμα της οργής. Ο νόμος Χατζηδάκη είναι

ένα πολύ δυνατό όπλο και τον χρησιμοποιεί σε κάθε περίπτωση.

Η απεργία-αποχή που επαναπροκήρυξε η ΑΔΕΔΥ, που πρέπει να την κάνει ο κλάδος, δίνει «κάλυψη» σε όποιον αρνείται να συνεργήσει στην αξιολόγηση, δεν θέλει να γίνει ο ίδιος μέντορας ή ενδοσχολικός συντονιστής ή να συνεργαστεί μαζί τους. Όμως, δεν μπορεί να εμποδίσει τους διευθυντές να αναθέσουν στους ελάχιστους πρόθυμους τους συγκεκριμένους ρόλους. Τα ενιαία κείμενα, που προτείνει ξανά το ΔΣ της ΔΟΕ, δεν θα λύσουν -όπως δεν έλυσαν- κανένα πρόβλημα. Αποδέχονται την υποχρέωση των εκπαιδευτικών να λογοδοτούν, είναι πρόταση συμμετοχής στην αξιολόγηση.

Αποκαλύπτεται η ανεπάρκεια της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Οι παρατάξεις που αναφέρονται σε κόμματα εξουσίας (ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ, ΔΙΚΤΥΟ) τοποθετούνται ανοιχτά υπέρ της αξιολόγησης. Οι παρατάξεις που αναφέρονται στην αριστερά και το κίνημα δείχνουν τα όριά τους. Το ΠΑΜΕ μίλησε για νίκη του κινήματος κι έδωσε το επόμενο αγωνιστικό ραντεβού στις 9 Νοέμβρη, ημέρα που οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ θα κηρύξουν, όπως λένε, απεργία. Οι Παρεμβάσεις, που εμφανίζο-

νται με δυο τάσεις στην πρωτοβάθμια, δεν έχουν να προτείνουν τίποτε άλλο από απεργία-αποχή.

Όλες μαζί έχουν βάλει τον κλάδο σε κατάσταση αδράνειας και τον καλούν να περιμένει τις αποφάσεις της ομοσπονδίας. Τα πρωτοβάθμια σωματεία έχουν μεταμορφωθεί σε γραμματοκομιστές των δελτίων τύπου της ΔΟΕ. Αποφεύγουν να καλέσουν γενικές συνελεύσεις και δεν διανοούνται να μιλήσουν για απεργία. Με απλά λόγια, δεν μπορούν και δεν θέλουν να πάρουν την ευθύνη της συγκρότησης αγώνα που θα διεκδικεί και θα συγκρούεται ευθέως με την κυβέρνηση και την πολιτική της. Δεν διανοούνται καμία κίνηση εκτός της αστικής νομιμότητας.

Οι εκπαιδευτικοί στα σχολεία ασφυκτούν. Οι πιέσεις κάθε είδους μεταφράζονται ως κόπωση. Αρχίζουν να αντιλαμβάνονται πως το πακέτο της αξιολόγησης αλλάζει ριζικά τη δουλειά τους. Ένα είναι σίγουρο. Δεν θα παραμείνουν άφωνοι και άπραγοι, δεν θα αποδεχτούν να ζουν σκυφτοί. Θα διαφεύσουν πολλούς.

Οι δυνάμεις που λένε πως υπηρετούν το κίνημα, οφείλουν να ευνοήσουν τις διαδικασίες βάσης στα σωματεία.

Η Κομμούνα του Μπακού

Τότε που το όραμα του σοσιαλισμού κατανικούσε τους εθνικισμούς

Πρόσφατη είδηση από τον πόλεμο στην Ουκρανία ανέφερε ότι 13 άμαχοι σκοτώθηκαν ύστερα από ουκρανική επιδρομή και βομβαρδισμό στην «πλατεία των Κομισάριων του Μπακού», στο δυτικό Ντονέσκ. Η ιστορία τους μας πηγαίνει περισσότερα από 100 χρόνια πίσω, στο Αζερμπαϊτζάν του 1918 και την εκτέλεση 26 μπολσεβίκων επαναστατών, των 26 Επιτρόπων της Κομμούνας του Μπακού.

Σοβιέτ στην Υπερκαυκασία

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, μια σειρά από λαούς και εθνότητες που ζούσαν στα εδάφη της πρώην ρωσικής αυτοκρατορίας ξεκίνησαν προσπάθειες δημιουργίας Σοβιέτ. Η πορεία τους δεν ήταν ευθύγραμμη, είχε πολλάπισωγυρίσματα. Ο εμφύλιος πόλεμος που συνεχιζόταν, η στρατιωτική επέμβαση των ξένων ιμπεριαλιστών για την κατάπνιξη της επανάστασης και οι δραματικές ελλείψεις σε τρόφιμα δημιούργησαν δυσκολίες στην οικοδόμηση του πρώτου εργατικού κράτους αλλά και σκληρές αντιπαράθεσεις μεταξύ των αντεπαναστατών και των μπολσεβίκων προλεταρίων σε όλες τις περιοχές της πρώην ρωσικής αυτοκρατορίας. Οι εθνικές διαφορές και αντιπαλότητες που υποδαυλιζόνταν για χρόνια από τους αστούς εθνικιστές υπονόμειαν την προσπάθεια των κομμουνιστών να καθοδηγήσουν ταξικούς αγώνες. Έτσι δεν προωθούνταν η ενότητα των εργαζομένων, αλλά η διαίρεσή τους και οι λαοί γίνονταν έρμαιο των διαθέσεων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Το Νοέμβρη του 1917 ιδρύθηκε Σοβιέτ εργατών, αγροτών και στρατιωτών στο Μπακού. Όμως στην ευρύτερη περιοχή του νοτίου Καυκάσου υπήρχε μεγάλη επιρροή των αντεπαναστατικών δυνάμεων: αζέροι αστοσιφικάδες που υποστηρίζονταν από τα οθωμανικά στρατεύματα, αρμένιοι εθνικιστές, ρώσοι δεξιοί Εσέροι και Μενσεβίκοι (πολλοί απ' τους οποίους ήταν Γεωργιανοί) που υποστηρίζονταν από τους Άγγλους κ.ά. Οι μπολσεβίκοι της Υπερκαυκασίας έδωσαν σκληρές μάχες με όλα αυτά τα αντεπαναστατικά στοιχεία που σύντομα αποχώρησαν από το Σοβιέτ και συγκρότησαν τη Δικτατορία της Κεντροκασπίας. Το Μπακού θα λέγαμε ότι ήταν μια εξαίρεση, «ένα μπολσεβίκικο νησί μέσα σε αντιμπολσεβίκικο θάλασσα», όπως πολύ χαρακτηριστικά είχε ειπωθεί. Αν και σ' αυτό ζούσαν πολλές διαφορετικές εθνότητες, οι μπολσεβίκοι κατάφεραν να τις ενώσουν, ιεραρχώντας τα ταξικά συμφέροντα ως κυρίαρχα. Το αναπτυσσόμενο βιομηχανικό προλεταριάτο μετέτρεψε την πόλη σε κέντρο αγώνα όλης της Υπερκαυκασίας. Ηγετική μορφή του Σοβιέτ του Μπακού αναδείχθηκε ο Στεπάν Σαουμιάν, αρμένιος επαναστάτης μπολσεβίκος που είχε ιδρύσει το 1899 στην Αρμενία τον πρώτο μαρξιστικό όμιλο.

Η κατάσταση όμως δυσκόλευε συνεχώς αφού ο οθωμανικός στρατός, παρά τις συμφωνίες ειρήνης, ξεκίνησε μέσα στο Φλεβάρη του 1918 επιθετικές ενέργειες στην περιοχή.

Η Κομμούνα του Μπακού

Η Κομμούνα εγκαθιδρύθηκε στις 13 Απρίλη του 1918, έπειτα από αιματηρές συγκρούσεις των μπολσεβίκων και των συμμάχων τους αριστερών Εσέρων με αντεπαναστάτες του Μπακού, στα τέλη του προηγούμενου Μάρτη.

Ως όργανο της προλεταριακής εξουσίας αναδείχθηκε το Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτρόπων του Μπακού, που δημιουργήθηκε στις 25 Απρίλη, με πρόεδρο τον Σαουμιάν. Μάλιστα σε θέσεις κλειδιά τοποθετήθηκαν Επίτροποι από όλες τις εθνικότητες των κατοίκων της πόλης, αφού το Μπακού είχε ένα πολυεθνικό προλεταριάτο. Στο σύντομο χρονικό διάστημα της Κομμούνας του Μπακού, πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της εργατολαϊκής εξουσίας.

Μία από τις πρώτες ενέργειες του Συμβουλίου ήταν το δυνάμωμα του Κόκκινου Στρατού για την υπεράσπιση της πόλης. Από τα πρώτα διατάγματα που υπογράφηκαν ήταν η εθνικοποίηση των πετρελαιοβιομηχανιών του Μπακού. Σε μια πόλη που χαρακτηρίστηκε ως δεξαμενή πετρελαίου, με τεράστια αποθέματα, ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσε το βασικό καύσιμο να μείνει στα χέρια της αστικής τάξης. Εκτός από τον εφοδιασμό του λαού και του στρατού του Μπακού, σημαντικό ρόλο θα έπαιζε και στον εφοδιασμό της Σοβιετικής Ρωσίας που αντιμετώπιζε την ξένη επέμβαση και τον εμφύλιο πόλεμο.

Επίσης εθνικοποιήθηκαν οι ιχθυοκαλλιέργειες, ο εμπορικός στόλος και οι τράπεζες. Με διατάγματα αποφασίστηκε η μεταρρύθμιση του δικαστικού συστήματος, η δήμευση της γης τωντσιφλικάδων και η παράδοσή της στους αγρότες. Στις ιδιωτικές επιχειρήσεις θεσμοθετήθηκε ο εργατικός έλεγχος, εφαρμόστηκε το 8ωρο και αυξήθηκαν οι μισθοί των εργαζομένων. Αν και η βιομηχανία πετρελαίου, μέσα σε μια περίοδο συγκρούσεων, είχε υποστεί φθορά καθώς και σοβαρά πλήγματα από τα σαμποτάζ των διοικητών, οι εργάτες κατάφεραν πολύ γρήγορα να αυξήσουν την παραγωγή. Επαναστατικές ήταν οι αλλαγές και στον τομέα του πολιτισμού.

Μεγάλη σύμμαχος της Κομμούνας στάθηκε η Σοβιετική Ρωσία. Ο Λένιν έστειλε τον Ιούνιο του 1918 στο Μπακού σημαντική βοήθεια σε τρόφιμα και στρατιωτικό υλικό.

Από την άλλη, ο στρατός των Οθωμανών βοήθησε τους αζέρους εθνικιστές

στες

να ανακηρύξουν στα τέλη Μάη του 1918 την ανεξαρτησία του Αζερμπαϊτζάν, με προσωρινή έδρα της κυβέρνησης το Ελισαβεπόλ (σημερινή Γκαντζά). Να σημειώσουμε ότι η Κομμούνα του Μπακού ήταν η μόνη πραγματική σοβιετική εξουσία στην Υπερκαυκασία αφού όλες οι υπόλοιπες περιοχές ελέγχονταν από τους αστούς. Σταδιακά βέβαια κατάφερε να πάρει την εξουσία και σε μερικές αζέριες επαρχιακές περιοχές έξω από το Μπακού. Το δύσκολο έργο του κερδίσματος των κατοίκων του χωριού με το μέρος της σοβιετικής εξουσίας είχε αναλάβει από τις αρχές του 1918 ο κομισάριος Αζίζμπέκοφ, με σημαντικές επιτυχίες, ιδιαίτερα στις νοτιοανατολικές επαρχίες.

Η Κομμούνα δέχτηκε τεράστιες πιέσεις κυρίως στο στρατιωτικό πεδίο. Από τη μια μεριά ήταν η τουρκική εισβολή που ενισχύθηκε όταν ο οθωμανικός στρατός ενώθηκε με τα μουσουλμανικά στρατιωτικά τμήματα των αζέρων αντεπαναστατών που δρούσαν στην Υπερκαυκασία, δημιουργώντας τον Ισλαμικό Στρατό του Καυκάσου. Από την άλλη ήταν ο βρετανικός στρατός και οι αστοί εθνικιστές.

Τα προβλήματα που αντιμετώπιζε ήταν πολλά. Κυριότερο ήταν η έλλειψη τροφίμων και προμηθειών που επιδρούσε αρνητικά στο ηθικό του λαού της πόλης αλλά και πολλών εργατών υπερασπιστών της. Επίσης, πάντα υπήρχε η απειλή μιας μεγάλης επίθεσης του Ισλαμικού Στρατού που βρισκόταν κοντά. Ήδη στις 5 Ιούλη ο στρατός της Κομμούνας απέκρουσε μια τέτοια επίθεση. Ο κίνδυνος όμως παρέμενε. Η επέμβαση Τούρκων και Γερμανών είχε ξεκινήσει. Ο ρωσικός Κόκκινος Στρατός δεν μπορούσε πλέον να στηρίξει στρατιωτικά το Μπακού στο βαθμό που απαιτούσαν οι περιστάσεις, αφού είχε δεκάδες άλλα ανοικτά μέτωπα σε ολόκληρη τη Ρωσία. Τότε, η προδοτική επιλογή των αντεπαναστατών να καλέσουν το βρετανικό στρατό τού Λ. Ντάνστερβιλ από την Περσία για να υπερασπιστεί το Μπακού από τους Οθωμανούς στάθηκε μοιραία. Οι Μπολσεβίκοι και οι αριστεροί Εσέροι αντιστάθηκαν στο σχέδιο, αλλά τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετώπιζε η Κομμούνα έριξαν το ηθικό πολλών εργατών και ψήφισαν υπέρ της εμπλοκής των Βρετανών, αν και με πολύ μικρή πλειοψηφία. Οι Βρετανοί βέβαια ανησυχούσαν ιδιαίτερα για την περιοχή της Υπερκαυκασίας, όχι γιατί ήθελαν να προστατεύσουν τους λαούς της περιο-

χής από τους Οθωμανούς αλλά επειδή ήθελαν να αποτρέψουν την επέκταση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο Μπακού και την Κασπία, περιοχές με μεγάλη οικονομική και γεωπολιτική σημασία.

Η κατάλυση της Κομμούνας και η εκτέλεση των 26

Ύστερα από μια ύστατη προσπάθεια των Επιτρόπων να μην παραδώσουν την εξουσία, να πραγματοποιηθεί επιστροφή των εργατών και να αποτραπεί η εμπλοκή των Βρετανών, η Κομμούνα καταλύθηκε στις 26 Ιουλίου του 1918. Οι Επίτροποι αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν. Οι περισσότεροι από αυτούς όμως συνελήφθησαν από τη Δικτατορία της Κεντροκασπίας (το κράτος των αστών εθνικιστών) και φυλακίστηκαν. Στις 4 Αυγούστου 1918, τα βρετανικά στρατεύματα κατέλαβαν το Μπακού. Σύντομα όμως υποχώρησαν μπροστά στον ισχυρότερο στρατό των Τούρκων.

Στις 14 Σεπτέμβρη, με τη συμβολή του Κόκκινου Στρατού, οι κομισάριοι απελευθερώθηκαν και επιβιβάστηκαν σε πλοίο με προορισμό το Κρασνοβόντσκ. Όμως εκεί τους συνέλαβαν για ακόμη μια φορά. Στις 20 Σεπτέμβρη, 26 κομισάριοι μεταφέρθηκαν σε μια ερημική τοποθεσία ανάμεσα σε δύο σταθμούς του υπερκασπικού σιδηροδρόμου και με συνοπτικές διαδικασίες εκτελέστηκαν από στρατιωτικό απόσπασμα των αντεπαναστατών, παρουσία βρετανού αξιωματικού.

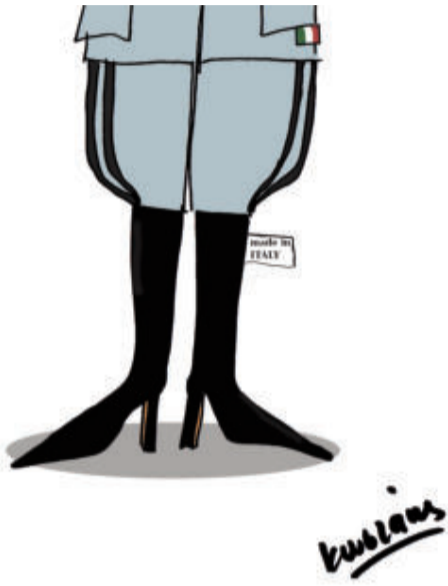
Αξίζει να σημειώσουμε ότι οι 26 ήταν διαφορετικής εθνικής και θρησκευτικής καταγωγής (Ρώσοι, Αρμένιοι, Αζέροι κ.ά. από οικογένειες ορθόδοξες χριστιανικές, εβραϊκές και μουσουλμανικές) και ότι ανάμεσά τους υπήρχε και ένας Έλληνας, ο Ηρακλής Μεταξάς. Γεννημένος στο Βατούμ της Γεωργίας, εντάχθηκε από πολύ μικρός στο επαναστατικό κίνημα. Κυνηγήθηκε για τη δράση του και κατέφυγε στην Οδησό. Εκεί έγινε μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος και αργότερα, με κέντρο το Μπακού, ανέλαβε υψηλά κομματικά καθήκοντα σε όλη την Υπερκαυκασία. Στην Κομμούνα του Μπακού ήταν υπεύθυνος Επίτροπος του εργατικού ελέγχου των τραπεζών και της εμπορικής ναυτιλίας.

Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι ο οθωμανικός στρατός αναγκάστηκε να αποχωρήσει από το Μπακού μετά τη συμφωνία του Μούδρου (30/10/1918) και την πόλη κατέλαβαν και πάλι οι Βρετανοί.

Η συνεργασία των αζέρων αστών με τους Τούρκους αλλά και των αρμένιων αστών καθώς και ρώσων δεξιών Εσέρων και γεωργιανών Μενσεβίκων με τους Άγγλους δείχνει την προδοτική στάση της αστικής τάξης. Για ακόμη μια φορά κυριάρχησαν τα ταξικά της συμφέροντα, παρά τα μεγάλα λόγια που συνηθίζει να αναμασά περί «εθνικής ομοψυχίας».

Η ήττα της Κομμούνας ήταν προσωρινή. Ο αγώνας στο Αζερμπαϊτζάν για τη σοβιετική εξουσία συνεχίστηκε και τα επόμενα χρόνια και τελικά στα τέλη Απρίλη του 1920 η σοβιετική εξουσία αποκαταστάθηκε, με την ίδρυση της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας του Αζερμπαϊτζάν. Όταν αργότερα δημιουργήθηκε η ΕΣΣΔ, η ΣΣΔ του Αζερμπαϊτζάν εντάχθηκε σ' αυτήν.

σχοήλια

Χειμώνας

Για το αν θα συνεχιστεί η επιδότηση στα καύσιμα ο υπουργός Ανάπτυξης και Επενδύσεων Άδωνις Γεωργιάδης ανέφερε πως «Δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσουμε τον κόσμο απροστάτευτο. Η ελληνική κυβέρνηση έχει γίνει παράδειγμα προς μίμηση σε όλη την Ευρώπη. Προσπαθούν να αντιγράψουν τα μέτρα που πρώτοι πήραμε εμείς. Τα μέτρα θα τα συνεχίσουμε και θα τα επεκτείνουμε. Αυτό τον χειμώνα θα τον περάσουμε όλοι μαζί». Για να ζεσταθείς, πρέπει να μείνεις με τον Άδωνι.

Βαρύς χειμώνας

«Θα κυβερνήσουμε για όλους τους Ιταλούς», δηλώνει η Τζόρτζια Μελόνη, της οποίας η ακροδεξιά παράταξη Αδέλφια της Ιταλίας αναδείχθηκε πρώτο κόμμα στις εκλογές. Αυτόν τον χειμώνα θα τον περάσουμε μαζί.

Εταίροι

Η Λιζ Τρας, η νέα πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου, χαρακτήρισε τις Ηνωμένες Πολιτείες «απίστευτα στενό εταίρο», προσθέτοντας ότι η σχέση των χωρών «είναι ιδιαίτερη». Εκτός από βασιλιά, θα αποκτήσει και πρόεδρο.

Συνθήματα

«Η Ιταλία μας διάλεξε και εμείς δεν θα την εξαπατήσουμε. Αν κληθούμε να κυβερνήσουμε, θα το κάνουμε για όλους τους Ιταλούς, με στόχο να ενώσουμε αυτό τον λαό και να δώσουμε έμφραση σε όσα τον ενώνουν και όχι σε όσα τον διχάζουν» έγραψε συγκεκριμένα στην ανάρτησή της προσθέτοντας: «Θα δουλέψουμε με στόχο οι Ιταλοί να γίνουν και πάλι υπερήφανοι που είναι Ιταλοί». Η Ιταλία στους Ιταλούς.

Διαθήκη

Η διαθήκη της βασίλισσας Ελισάβετ θα σφραγιστεί και θα φυλαχθεί σε ένα χρηματοκιβώτιο για τουλάχιστον 90 χρόνια. Ο περιεχόμενος πλούτος θα κυκλοφορεί ελεύθερος.

Στρατιώτες

Ο προκαθήμενος της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας δήλωσε ότι οι Ρώσοι στρατιώτες που πεθαίνουν στον πόλεμο κατά της Ουκρα-

νίας θα λάβουν άφεση αμαρτιών, λίγες ημέρες μετά τη μερική επιστράτευση που διέταξε ο πρόεδρος Βλαντίμιρ Πούτιν. Θα συνεχίσουν τον πόλεμο στον παράδεισο.

Δικαιοσύνη I

Παράνομη κρίθηκε η απεργία της ΔΟΕ για τον νέο θεσμό του μέντορα, όπως έσπευσε να αναφέρει η υπουργός Παιδείας, Νίκη Κεραμέως σε ανάρτησή της στο Twitter. Σημείωσε ακόμη πως είναι «λυπηρό» το ότι «πρέπει να προσφεύγουμε στα Δικαστήρια για το αυτονόητο: την εφαρμογή ψηφισμένου από τη Βουλή νόμου». Μέντορες και στη δικαιοσύνη.

Διατροφή

Ο Αμερικανός πρόεδρος Τζο Μπάιντεν επιδιώκει οι Αμερικανοί να αλλάξουν διατροφικές συνήθειες και αναμένεται να ανακοινώσει σε σύνοδο κορυφής για τη διατροφή, ότι είναι καιρός οι ΗΠΑ να δώσουν τέλος στην επισιτιστική ανασφάλεια και την παχυσαρκία. Το LNG αδυνατίζει.

Δικαιοσύνη II

Αθώθηκαν από το Πενταμελές εφετείο Κακουρημάτων και οι 20 κατηγορούμενοι για τη ζημιά που υπέστη το ελληνικό δημόσιο κατά την υπογραφή με τη Siemens της σύμβασης 8002 για την ψηφιοποίηση του ΟΤΕ το 1998. Κι άλλο αυτονόητο.

Χαρτονομίσματα

Νέα χαρτονομίσματα με το πορτρέτο του βασιλιά Καρόλου Γ' θα παρουσιαστούν μέχρι το τέλος του έτους και θα τεθούν σε κυκλοφορία έως τα μέσα του 2024, ανακοίνωσε η Τράπεζα της Αγγλίας. Θα κρατάει σπαθί και ασπίδα.

Η «δεξιά» Ευρώπη ανησυχεί για την... ακροδεξιά

Μεγάλη ανατριχίλα προκλήθηκε ξανά στις «δημοκρατίες» των Βρυξελλών από την επικράτηση της ακροδεξιάς σε μια ακόμα χώρα της Ευρώπης. Μετά το «υποδειγματικό, ανεκτικό, προηγμένο, υπερδημοκρατικό, θαυμαστό από όλους σουηδικό μοντέλο» που έβγαλε δεύτερη δύναμη τους νεοναζιστικών καταβολών ακροδεξιούς με το χαριτωμένο όνομα «Σουηδοί δημοκράτες». Μετά τους ακροδεξιούς της Λεπέν, που απείλησαν σοβαρά την ακραία δεξιά του Μακρόν, η επικράτηση του οποίου καθυσάχε προσωρινά την Ευρώπη (αφού την έκανε πιο... δημοκρατική!), ήρθε η σειρά της τρίτης ισχυρότερης ευρωπαϊκής οικονομίας, της Ιταλίας, να πέσει στα χέρια της ακροδεξιάς των μελανοχιτώνων «αδελφών για την Ιταλία». Με τα ακροδεξιά παραδείγματα της Ουγγαρίας, Πολωνίας και Αυστρίας να παραμένουν.

Όλοι αυτοί οι ακροδεξιοί σχηματισμοί αρνούνται μετά βδελυγμίας ότι είναι φασίστες, ναζιστές και ρατσιστές, απλά... οι «άλλοι» είναι μετανάστες, πρόσφυγες, αριστεροί και εγκληματίες. Όλοι τους είναι «ευρωσκεπτικιστές», καθώς ψηφίζουν, τη μια μετά την άλλη, αντιλαϊκή ευρωπαϊκή ντιρεκτίβα. Όλοι τους δηλώνουν αντισυστημικοί, όταν τσακίζουν τα λαϊκά, εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Αναζητούν μια καλύτερη θέση στη λυκοσυμμαχία της ΕΕ, που να υπηρετεί την «πατρίδα» της δικής τους κεφαλαιοκρατίας. Αποζητούν μεγαλύτερο μερίδιο από την καταλήστευση των λαών, θέλουν περισσότερο κρέας από τα σφαχτά.

Στη Σουηδία, βέβαια, προηγήθηκε μια κεντροαριστερή υπόκληση-ένταξη στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ και η «σουηδική εκδοχή» ενός άκρατου νεοφιλελευθερισμού. Στη Γαλλία, η ακραία δεξιά του Μακρόν «αντιπολιτεύεται» την ακροδεξιά της Λεπέν, όπου οι δολοφονικές επιθέσεις κατά διαδηλωτών και μεταναστών, η ιδιωτικοποίηση των λαϊκών δικαιωμάτων και αναγκών, η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής απλώς θα αλλάξουν βιολογικό φύλο. Την Ιταλία του αλαζονικού τεχνοκράτη Ντράγκι, που ως τεχνοκράτης όφειλε να λαμβάνει υπόψη του τους δείκτες της οικονομίας και όχι τους ανθρώπους, θα διαδεχτεί η Ιταλία της Μελόνη, που ως «γυναίκα, μητέρα, Ιταλίδα και χριστιανή» (μια ατάκα που... πέτυχε και δεν έτυχε να γίνει viral και δημοφιλές τραγούδι) οφείλει να μη λαμβάνει και τόσο υπόψη της τους

ανθρώπους, αλλά την Ιταλίδα-μητέρα-χριστιανή, τον Ιταλό-βιομήχανο-πατριώτη.

Εξάλλου, η «γυναίκα-μητέρα-Ιταλίδα-χριστιανή» Μελόνη ήταν η μόνη που δεν συνέργησε με τη μισητή κυβέρνηση Ντράγκι. Μια κυβέρνηση που υποστηρίχθηκε από το κίνημα πέντε αστέρων, τη Λέγκα του Βορρά, το Forza Italia, το σοσιαλδημοκρατικό Δημοκρατικό Κόμμα, το κεντρώο κόμμα Italia Viva και την κοκκινοπράσινη ιταλική «αριστερά» των μεταλλάξεων και επανιδρύσεων, του κόμματος «Ελεύθεροι και Ίσοι» (μάλλον για ελεύθερους και... ωραίους, πρόκειται). Αλήθεια, ποιους ακριβώς αντικυβερνητικούς θα μπορούσαν να ψηφίσουν οι Ιταλοί, που μαζικά απείχαν; Σχεδόν 4,5 εκατομμύρια Ιταλοί επέλεξαν να μην περάσουν από την κάλπη. Μόλις στο 64% ήταν η συμμετοχή. Αυτή η «έκρηξη» αποχής δεν μπορεί να αγνοηθεί και αποτελεί ένα κοινωνικό «ηφαίστειο» έτοιμο να εκραγεί, αναζητώντας διέξοδο.

Όστόσο, οι «εμβρόντητοι» ιμπεριαλιστές, που ευνοήθηκαν από την... ευρωπαϊκή αλληλεγγύη και συνοχή, ανησυχούν για τον αντι-ευρωπαϊκό, αντι-συστημικό λόγο, κι ας μην είναι κανείς «ευρωσκεπτικιστής» υπέρ της εξόδου από την ΕΕ και το ευρώ, πόσο μάλλον υπέρ της εξόδου από το κυρίαρχο σύστημα εξουσίας. Αναζητούν τις αιτίες της ακροδεξιάς ανόδου και πέφτουν συνεχώς από τα σύννεφα. Η... «αντιφασίστρια Αντουανέτα» φον ντερ Λάιεν, μάλιστα, απείλησε προκλητικά τους Ιταλούς να ψηφίσουν... σωστά, αλλιώς θα ενεργοποιηθούν μηχανισμοί φτωχοποίησης τους (λες και δεν λειτουργούν ήδη).

Ποιος νοήμων άνθρωπος θα πίστευε στα σοβαρά ότι η ΕΚΤ, οι κεντρικές τράπεζες των ισχυρών ευρωπαϊκών κρατών, η οικονομική και πολιτική ελίτ των Βρυξελλών, του Βερολίνου, της Ρώμης, της Στοκχόλμης, του Παρισιού κ.λπ. ανησυχούν πραγματικά για τις... θεμελιώδεις ανθρωπίνες αξίες που συνθέτουν, όπως ισχυρίζονται, την ΕΕ: τον σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης, της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Υπάρχουν τέτοιες αξίες στα σκλαβοπάζαρα του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού;

Τα ανθρωπίνια δικαιώματα χρειάζονται για τους ανθρωπιστικούς πολέμους. Τα δικαιώματα των μειονοτήτων, των γυναικών, των ΛΟΑΤΚΙ κ.λπ. εργαλειοποιούνται για να επιτεθούν στους

αντίπαλους ιμπεριαλιστές και στα αντίπαλα κράτη. Η ανθρωπιστική αντιμετώπιση και ενσωμάτωση των μεταναστών θέλει Frontex, ευρωχρηματοδοτούμενους φράκτες, κέντρα-στρατόπεδα κράτησης μεταναστών και προσφύγων. Οι θεμελιώδεις αξίες του συστήματος είναι αυτές που βοηθούν να πουληθεί σε καλύτερη τιμή το ανθρώπινο κρέας, ολόκληρο ή ακρωτηριασμένο, ζωντανό ή νεκρό.

Κι όμως! Οι μόνοι που δεν φταίνε για την άνοδο της ακροδεξιάς είναι οι αόιστακτες αγορές, το ανελέητο κεφάλαιο και ο ανθρωποφάγος ευρωπαϊκός ή αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Διότι η ακροδεξιά βγαίνει από την ψήφο του λαού (!) και όχι από την «παχουλή» χρηματοδότηση του κεφαλαίου, τα εθνικιστικά, ρατσιστικά και πολεμικά κηρύγματα των καναλαρχών, τα κηρύγματα υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων, υπέρ των ανισοτήτων, υπέρ της «αγίας» λιτότητας και της εξαθλίωσης εκ μέρους των «κεντροαριστεροδεξιών» οπαδών των αγορών, του ΝΑΤΟ-ΕΕ-ΔΝΤ-ΠΤ-ΟΟΣΑ κ.λπ. ...φιλανθρωπικά ιδρύματα του ιμπεριαλισμού.

Κι εδώ, όμως, για όλα φταίει ο... Πούτιν! Που στηρίζει και στηρίζεται από τους ακροδεξιούς της Ευρώπης. Φταίει, φυσικά, και η άνοδος της εγκληματικότητας και οι ροές προσφύγων και μεταναστών. Επιμένουν να φεύγουν και να «εγκληματούν» από τις διαλυμένες χώρες που ισοπεδώνουν. Δεν λείπει και η κρυφή χαρά όσων εκστασιάζονται με τις γυναικείες πρωτίες, πρώτα η Λεπέν, τώρα η Μελόνη! Είναι, βλέπετε, σούπερ... φεμινιστές ακροδεξιοί, που επιδιώκουν να συντρίψουν τα δικαιώματα των γυναικών με το γάντι.

Σε εποχές αναδιάταξης και πολεμικής «επαδιαπραγμάτευσης» μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (έκφραση της οποίας είναι και ο πόλεμος στην Ουκρανία), έχει λόγο και ο... κουρελής ιταλικός ιμπεριαλισμός. Προετοιμάζεται συνολικά ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός για μια νέα οδυνηρή μοιρασιά του κόσμου.

Όσο για την Ελλάδα των «αντιφασιστών» της ΝΔ, αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ, τι να πούμε; Ακολουθούν το... «επιτυχημένο» παράδειγμα τον ομοϊδεατών τους στην Ευρώπη. ΝΑΤΟφροσύνη, ευρωφρόνημα, λιτότητα και καταστολή.

Στην αριστερά του αγώνα και της αναμέτρησης με το σύστημα βρίσκεται η ελπίδα. Στον βαθμό που θα απαλλαχτούμε από τη συστημική «σκουριά» και θα διδαχτούμε από τα λάθη.

ΠΡΟΣΟΧΗ